

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Alandra önce babasının sonra da annesinin ölümüyle koskoca dünyada yapayalnız kalmıştı. tabii, babasının ailesi vardı ama yüzlerini görmek isteyeceği en son insanlardı onlar. Yine de ölüm döşeğindeki annesine verdiği sözü tutmak gidip gidip bir kere bile olsa onları görmek zorundaydı. Roseacres'a gittiğinde daha önceki düşüncelerinde hiç de yanılmadığını anladı. Huysuz aksi büyükbabası züppe yeğenleri ve bir de Alandra'nın buraya geliş nedeninin büyükbabasından para koparmaktan başka bir şey olamayacağına inanan Matt Carstairs nefretin de ötesinde duygularla anılabilecek kişilerdi. Bir günlük ziyareti elinde olmayan nedenlerle uzadığında onları daha yakından tanımaya başladı. Bu zoraki beraberliğin her iki tarafından da düşüncelerinin değişmesinde ne kadar yararı olacaktı ?

BİRİNCİ BÖLÜM

Alandra Todd, küçük istasyonda trenden inip görevli memura yaklaştığı andan itibaren, hafta sonu için yaptığı planlardaki terslik başlamıştı.

"En yakın otel nerede acaba?" Alandra, yanındaki derme çatma sandıkların üstünde eğilerek, şişman kısa boylu adamın cevabını bekledi. Ferny Druffield'de trenden inenler sadece kendisi ve bu sandıklardı zaten.

"Otel mi!" Adam ona o kadar şaşırarak baktı ki, sanki başının üstüne boynuzlar çıkıyormuş gibi bir duyguya kapıldı Alandra.

"Ferny Druffield'de bir otel vardır sanırım?" diye umutla yeniden sordu. Ama adam daha başını iki yana sallamadan önce alacağı cevabı tahmin etmişti. "Bir pansiyon filan da olabilir. Geceyi geçirebileceğim bir yer?" Umudunu kaybetmemeye çalışıyordu hâlâ.

"Şehir Kulübü'nden başka bir yer yok burada."

Adam karşısındaki ince, uzun boylu kızı dikkatle süzdü. Sıcak eylül rüzgârı açık sarı saçlarını hafifçe dalgalandırıyordu. "Oraya da pansiyoner almazlar zaten."

Daha fazla yardımcı olmaya niyeti yoktu anlaşılan. Arkasını dönüp sandıklarla ilgilenmeye başladı. Alandra ne yapacağını bilemeden küçük valizini öteki eline zecirdi ve durduğu yerde düşünmeye çalıştı.

Annesini bir ay önce kaybetmişti. Hasta kadının ölüm yatağında söylediği son sözler ve o mektup olmasa, Alandra hâlâ Londra'da olacaktı. Ama sonunda Ferny Druffield'e gelmeye karar vermişti. Roseacres'a gitmeden önce, bir iki gün çevreyi dolaşmak, annesiyle babasının bir zamanlar yaşadıkları yeri biraz daha yakından tanımak istemişti.

Ama anlaşılan planlarında önemli bir değişiklik yapmak zorunda kalacaktı. Şu anda yapması gereken en önemli şey, geceyi nerede geçireceğine karar vermektir.

"Şey... Acaba bir taksi bulabilir miyim burada?" diye sordu, sandıkları incelemeye devam eden memura. Adamın sırtı hâlâ kendisine dönüktü.

"Duruma göre değişir." İnsanlara yardımcı olmaktan pek hoşlanmayan bir tipti bu galiba.

"Hangi duruma göre?" Alandra elindeki valizi yere bıraktı. Anlaşılan burada bir süre daha oyalanması gerekecekti.

"Gideceğiniz yerin uzaklığına göre."

Doğrularak dönmüş ve gözlerini genç kıza dikmişti. Alandra kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı. "Roseacres." Adamın yüzünde birden meraklı bir ifade belirdi.

"Carstairs ve Toddlar'ın yeri, yani?"

Demek Roseacres'in çevre halkının dilindeki adı, 'Carstairs ve Toddlar'ın yeri, idi! Alandra başını salladı. "Evet, orası."

"Buradan üç kilometre kadar uzaktadır," diye bilgi verdi adam. "Jim Lasky'ye bir bakayım. Eğer işi yoksa, o götürebilir sizi oraya."

"Çok teşekkür ederim." Alandra gülümsedi. En sonunda bu küçük istasyonda kalmaktan kurtulmuştu galiba. Adam dönüp eski istasyon binasına girdi.

Aslında Roseacres'a bugün gitmek zorunda kalışı pek hoş değildi. Şimdiye kadar yüzünü bile görmediği büyükbabasıyla karşı karşıya geleceğini düşünerek öfkeyle titredi. Eğer gece kalabilecek bir yer bulmuş olsaydı, onu görmeden önce kendini biraz toparlayacak zamanı olacaktı.

İyi ki yolculuk içi keten bir elbise seçmişti. Oysa, önce bir blucin giymeyi düşünmüştü. Nasıl olsa geceyi Ferny Druffield'de geçirecek ve ertesi gün kıyafet değiştirebilecekti. Açık yeşil, keten bir elbiseydi üstündeki. Boynunda da yeşil üstüne beyaz puantiyeli ipek bir eşarp bağlamıştı. Aslında oldukça yoksul olan gardirobunun en şık kıyafetlerinden biriydi bu.

"Şansınız varmış. Jim geliyor." İstasyon görevlisi memur binadan çıkarak yanına geldi. Merakla Alandra'nın küçük valizine bakıyordu. "Buraya iş aramaya geldiniz herhalde, değil mi?"

"Hayır." Daha fazla açıklamada bulunmaya niyeti yoktu Alandra'nın. Roseacres'a büyükbabasını görmeye geldiğini söylese, bütün köyün dedikoduyla nasıl çalkalanacağını tahmin edebiliyordu. Memura nazikçe teşekkür etti.

Yolun kenarında beklerken, bütün vücudunun nefretle titrediğini hissetti. Annesinin eşyalarını karıştırırken bulduğu o mektubun altındaki imzayı görür, gibi olmuştu yine. Mektup altı yıl öncesinin tarihini taşıyordu. Oğlunun, yani Alandra'nın babasının ölümünü haber vermek üzere annesi tarafından büyükbabasına gönderilen mektubun cevabıydı.

Taksinin gelmesini beklerken bir başka anı hafızasında tazelandı Alandra'nın. Annesi son gücünü kullanarak başım yastıkta çevirmiş ve fısıldamıştı. "Alandra... Roseacres'a git." Çok şaşırmasına rağmen hemen başını sallamıştı genç kız. O anda annesinin hiçbir dileğini geri çeviremezdi."Giderim hayatım," diye söz vermişti. Bu isteğin nedenini soramazdı o anda. Cevap veremeyecek kadar halsizdi annesi.

Alandra'nın babası tam yirmi üç yıl önce terk etmişti evini. Köyde teyzesiyle birlikte yaşayan ve onun ölümünden sonra iyice yalnız kalan Lucy'sini de alarak ayrılmıştı. Daha sonra Ferny Druffield'e hiç dönmemişlerdi. O yüzden annesinin son isteğinin nedenini bir türlü anlayamamıştı Alandra.

Annesinin ölümünden sonra genç kız üzüntüden o kadar perişan bir haldeydi ki, verdiği söz aklından uçup gitmişti. Ama hayat devam ediyordu. Bir hafta sonra gözyaşları içinde annesinin eşyalarını topluyordu Alandra. Üzüntüsünü unutmak için değişik şeyler düşünmeye çalışıyordu. Bir an önce bir iş bulması şarttı. Eski patronu Hector, Nolan, ona her zaman dostluk göstermesine rağmen, şu anda yeni bir sekreteri vardı.

Hector küçük bürosunda sigortacılık yapıyordu. Alandra henüz on altı yaşındayken onun yanında çalışmaya başlamıştı. Babasının ölümünden sonra annesinin hasta günlerinin sayısı, sağlıklı günlerinin sayısını epey aştığı için, onu evde yalnız bırakıp işe gitmek genç kıza çok zor geliyordu. Ama tam o sırada şansı yaver gitmiş, Hector'un bürosunun üst katındaki küçük daire boşalmıştı. O da onlara oraya taşınmalarını teklif etmişti. Böylece iş sırasında da, Alandra sık sık yukarı çıkıp annesini kontrol edebiliyordu.

Bu yılın mayıs ayına kadar her şey yolunda gitmişti, ta ki annesi bir kalp krizi geçirip hastaneye

kaldırılana kadar. Daha sonra da bir türlü kendini toparlayamamıştı. Alandra, doktorun nazik bir sesle, annesinin birkaç aylık ömrü kaldığını söylediği anda hissettiği şoku dün gibi hatırlıyordu. Biriktirdikleri para, Alandra birkaç ay çalışmasa da yaşamlarına yetecek kadardı. Bunun üzerine Hector'a kararını bildirmişti.

"Ama işten ayrılamazsın," diye itiraz etmişti adam. "Dört yıldır benimle çalışıyorsun. Neyin nerede olduğunu bir tek sen biliyorsun..."

"Bütün zamanımı annemle geçirmek istiyorum." Sonra, üzüntüden paramparça olan kalbiyle doktorun söylediklerini, önlerinde birlikte geçirebilecekleri pek fazla zaman kalmadığını anlatmıştı.

"Demek o kadar kötü ha, yavrum," demişti Hector. Sarışın, babacan tavırlı, kırk iki yaşında bir adamdı Hector. Göz pınarlarında biriken yaşların akmaması için kendisiyle mücadele eden Alandra gülümsemeye çalışarak sürdürmüştü sözlerini.

"Benim yerime yerleştireceğin kimseyle başın derde girerse, nasıl olsa üst katta olacağım."

Ve ağlamamıştı. Annesinin cenazesine kadar bir tek damla yaş dökülmemişti gözlerinden. Cenazeden sonra Hector ve karısı Bianca'ya iyi olduğunu defalarca tekrarlayıp, kapıyı onların arkasından kapattıktan sonra oturmuş ve hıçkırmaya başlamış, saatlerce ağlamıştı.

Annesine ait son eşyaları toplayıp paketlerken de ağlıyordu. Sonra o çantayı görmüş atmaya kıyamamıştı. Hâlâ daha kullanılabiliirdi. Mektup onun içindeydi. Başkalarının özel mektuplarını okumak gibi bir alışkanlığı yoktu. Ama şimdi tereddüt ediyordu. O güne kadar elektrik şirketi veya bankadan gelenlerin dışında hiç kimse mektup yollamamıştı onlara. Üstelik zarfın üstündeki adres, annesiyle babasının büyüdükleri yerden geldiğini gösteriyordu. Belki de annesinin ölümünü haber vermesi gereken biri vardı orada.

Mektubu zarftan çıkartarak önce altındaki imzaya baktı. Alain Todd adını okuyunca tekrar zarfın üstündeki adrese baktı. 'Roseacres, Ferny Druffield.' İşte o anda hatırladı annesine verdiği söz. 'Roseacres'a git.' Ama mektubu okudukça öylesine öfkeleniyordu ki, günlerdir dinmeyen gözyaşları yanaklarında kurumuştu.

'Madam,' diye başlamıştı mektuba büyükbabası, sanki annesinin ismini bilmiyormuş gibi. Ama onun Lucy adım çok iyi bildiğinden emindi Alandra. 'Oğlumun ölümünü bildiren mektubunuzu aldım. Ama size hemen hatırlatmak isterim ki, Edward Todd, ailesinin duygularını hiçe sayarak bu evden çıkıp gittiği gün ölmüştü zaten benim için.'

Mektuptaki ifade karşısında donakalan Alandra kendini zorlayarak okumaya devam etmişti. 'Sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, oğlumu reddetmemin nedeni ailesine sırt çevirerek beş parasız bir kadınla gitmesi değildi sadece. Ne kendisine ne de hasta karısına bakmayı bilmiş, üstelik evine, ailesine, sorumluluklarına ve işine de sırt çevirmişti.

Annesini tanımlayan sözlerin kabalığı karşısında şaşkına dönen Alandra, son paragrafı okurken öfkeden deliye döndü. 'Oğlumun ölümünün sizinkinden önce gerçekleşmesine bakarak, sağlığınızın epey düzelmiş olduğunu kabul ediyorum. Buradan vardığım sonuca dayanarak sizi temin ederim ki, bana yazmanızın hiçbir yararı olmayacak. Size en ufak bir mali destekte bulunmaya niyetim yok.'

Alandra mektubun altındaki imzayı defalarca okudu. 'Alain Todd.' Parasızlıktan ne yapacaklarını bilemedikleri en güç anlarında bile hiç kimseden yardım istemeyen o iyi, nazik ve narin annesini hatırladığında, kalbi nefretle dolmuştu. Oğlunu bir kalemde silip atan ve annesini acımasızca suçlayan bu adamdan nefret ediyordu.

Hiç zaman kaybetmeden büyükbabasının karşısına dikilip, onun hakkındaki düşüncelerini yüzüne karşı haykırmak için sonsuz bir istek duymuştu içinde. Evet, annesi beş parasız bir kadın olabilirdi, ama her zaman gerçek bir hanımefendi olarak yaşamıştı.

Üç hafta sonra öfkesi hâlâ geçmemişti Alandra'nın, ama biraz daha sakin düşünebiliyordu. Büyükbabasına bir mektup yazarak annesinin ölümünü bildirmeye niyetlendi. Altına da şöyle alaycı bir not düşecekti. 'Şayet anneme mali destek teklifinde bulunmasaydınız size minnettar kalacaktı, çünkü kendisi bu tür desteklerin kimden geldiği konusunda biraz titizdi.'

Ama annesini daha yeni kaybetmişti ve onun Roseacres'a gitmesini isteyen sözleri de beyinde yankılanıyordu. Verdiği sözü tutmak zorunda olduğunu düşündü sonunda.

Tam önünde duran külüstür bir araba Alandra'nın düşüncelerini yarıda kesti. İnce yüzlü bir adam arabanın camından başını çıkarmış "Carstairs ve Toddlar'ın yeri'ne gitmek isteyen siz miydiniz?" diye soruyordu.

Çevrede kendisinden başka kimse bulunmadığına göre, adamın anlayışının biraz kıt olduğuna karar verdi Alandra. "Bir dakika lütfen," dedi. "Önce, Londra'ya kaçta tren olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Altıda," diye cevap verdi şoför. Gözlerini Alandra'nın elindeki valize dikmişti.

Alandra teşekkür ederek taksiye bindi. İstasyon memurunu yeniden rahatsız etmesinin bir anlamı yoktu. Araba uzaklaşırken, aslında babasının ailesi hakkında ne kadar az şey bildiğini düşünmeye başladı.

Babası ailesinden pek fazla söz etmezdi. Ama ara sıra yapılan sohbetlerden hatırladığı kadarıyla, babası ailenin tek çocuğu değildi. Eunice adında evli bir kız kardeşi vardı. Kocas ve bebeği ile birlikte yirmi üç yıl önce Roseacres'da oturuyordu. Bebeğin adı Robert idi galiba. Ama şimdi koca bir adam olmuştu herhalde.

Hem istasyondaki memur, hem de Jim Lasky, Roseacres'dan 'Carstairs ve Toddlar'ın yeri' diye söz etmişlerdi. Alandra hafızasını biraz daha zorlayarak, oraya bu ismin verilisinin nedenini hatırlamaya çalıştı. Bazen babasının, bazen de annesinin söz ettiği birkaç olayı toplamaya uğraştı.

Bildiği kadarıyla, büyükbaba Todd ve Granville Carstairs varlıklı ailelerden gelen iki mühendisler. Birlikte bir ortaklık kurmuşlar, iş hayatında 'Carstairs ve Todd' adını duyurmuşlardı. Her dakikalarını birlikte, işlerinin başında geçiriyorlar, ailelerine hiç zaman ayırmıyorlardı. Sonunda ikisinin de karısı kafa kafaya vererek bir çözüm bulmaya çalışmış, erkeklerini daha fazla görebilmek için çare aramışlardı. Büyükanne Todd o zamanlar doğurduğu çocukların yetişmesiyle ilgileniyordu. Granville Carstairs'ın karısı ise on yıl sonra bir çocuk sahibi olabilmişti. Sonunda iki ailenin birlikte oturabileceği genişlikte bir eve taşınmaya karar verdiler. Bu aynı zamanda kocalarının da rahatça çalışabileceği büyüklükte bir ev olacaktı.

Jim Lasky'nin külüstür arabası bir tepeye doğru tırmanmaya başladığında, Alandra, babasının ailesi hakkında aslında tahmin ettiğinden de fazla bilgiye sahip olduğunu fark etti. Bu arada fark ettiği bir şey daha vardı. Roseacres, hâlâ daha hem Carstairslar'ın hem de Toddlar'ın kuşağını içinde barındırabildiğine göre, epey büyük bir yer olmalıydı.

Ama yine de, bugün dünya çapında isim yapmış mühendislik şirketiyle arasında bir kan bağı bulunması Alandra'ya en ufak bir zevk vermiyordu. Araba tepeyi tırmanmış, kocaman malikânenin önünde durmuştu. Şu anda istediği tek bir şey vardı Alandra'nın. Annesine verdiği sözü yerine getirmek, Roseacres'dakilere kendini göstermek, sonra da altındaki Londra trenine yetişmek.

"Bekler misiniz?" diye sordu şoföre. Zaten adamın hiç acelesi yok gibiydi. Meraklı gözlerle evi, çim ekili bahçeyi ve çiçek tarhlarını inceliyordu.

Jim Lasky onaylar bir tavırla başını sallayınca, kendine bir çeki düzen veren Alandra arabadan indi ve çakıl döşeli yoldan eve doğru yürüdü. Zarif sütunlu verandanın basamaklarını çıkarak kapıyı çaldı.

Siyah elbiseli bir kadın kapıyı açtı. "Mr. Todd'u görmek istiyorum," dedi Alandra. Bir yandan da bu kadının kim olabileceğini düşünüyordu. Halası Eunice olamazdı herhalde. "Yani Mr. Alain Todd," diye tekrarladı. Aslında yeğeni Robert kendi babasının soyadını kullanacağından, büyükbabasından başka bir Todd olması mümkün değildi burada, ama yine de açıklama yapmak zorunda hissetmişti kendisini.

"Korkarım Mr. Todd burada değil, dışarı çıktı," diye cevap verdi siyah elbiseli kadın, resmi bir tavırla. Daha fazla açıklamada bulunmaya da niyeti yoktu. Alandra bir an tereddüt etti. Taksiye binip istasyona geri dönse ve Londra'ya gitse buraya kadar boşuna gelmiş olacak, annesine verdiği sözü yerine getirmek için Roseacres'a ikinci bir yolculuk yapmak zorunda kalacaktı.

"Evde kimse yok. Hepsi dışarıdalar," diye kısa bir açıklama yaptı kadın. Kapıyı tam kapatmaya hazırlanıyordu ki, Alandra hemen bir karar vermesi gerektiğini hissetti. Başını hafifçe yukarı kaldırarak otoriter bir sesle sordu. "Peki, siz kimsiniz?" Karşısındaki ister Eunice Hala olsun, umurunda bile değildi.

"Ben evin kâhyası Mrs. Pinder'im." Kadın Alandra'nın kendinden emin ve hafif tepeden bakan tavrı karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Mr. Todd'un kaç civarında döneceğini biliyor musunuz?"

"Sanırım dört civarında Miss." Kadının ses tonu çok saygılıydı şimdi.

Alandra saatine bir göz attı. Şu anda üçtü. Eğer dörtte gelirse, onunla kısa bir süre görüşür, sonra da altıdaki trene yetişebilirdi. Gerekirse istasyona kadar yürürdü bile, nasıl olsa yokuş aşağı yürümüş olacaktır.

"Bir dakika bekler misiniz lütfen, Mrs. Pinder?" Alandra arabayı geri göndermek üzere şoförün yanına gitti. Valizini alarak yeniden kâhya kadının yanına döndüğünde, "Ben Mr. Alain Todd'un bir akrabasıyım," diye açıklamada bulunmak zorunda hissetti kendisini. "Onun dönüşünü beklemek istiyorum."

Mrs. Pinder ne yapacağını bilemez bir tavırla durdu. Kim olduğunu kesinlikle öğrenmeden onu içeriye almakta tereddüt ettiği belli oluyordu.

"Benim de adım Todd," diyerek gülümsedi Alandra. "Ve sizi temin ederim, aile mücevherlerini almak üzere gelmedim buraya."

Hem Todd adı, hem de Alandra'nın tavırlarındaki otoriter ifade, Mrs. Pinder'in yelkenlerini suya indirmesine neden oldu. İçeri girdiklerinde Alandra'nın yüzündeki gülümseme birden kayboldu. İşte o adamın evindeydi! Oğlunu evlatlıktan reddeden, yazdığı mektupla annesini aşağılayan o adamın evinde. Burası o kadar yabancıydı ki ona, birden her şeyi bırakıp, yüzünü bile görmeden nefret ettiği büyükbabasıyla karşılaşmadan kaçmak istedi bu evden.

Kapıyı kapattıktan sonra yanına yaklaşan Mrs. Pinder de yaptığı işin doğruluğu konusunda tereddüt eder gibiydi.

"Eğer mümkünse salonda beklemek istiyorum," diyerek ona döndü Alandra. Aslında şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı. Kendi evlerinde de salon filan yoktu. Sadece eşyaların üst üste durduğu küçük bir oturma odasında yaşarlardı. Ama ses tonundaki ifadeden bunları anlamak bir yana, tahmin etmek bile imkânsızdı.

Genç kız bütün bunları düşünmemeye çalışarak Mrs. Pinder'in peşinden yüksek tavanlı, duvarları kâğıtla kaplı salona girdi. Aslında bu kadına düşmanlık göstermesi için hiçbir sebep yoktu. O yüzden onu rahatlatması gerektiğini düşündü.

"Mr. Todd'un beni görünce çok sevineceğinden eminim. Siz merak etmeyin."

Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordu. Oğlunu görmek istemeyen bir adam, onun kızını görmekten nasıl memnun olabilirdi ki?

Ama yine de Alandra'nın sözleri Mrs. Pinder'ı rahatlatmış gibiydi. "Çay içer miydiniz Miss Todd?"

Aslında epey susamıştı. Bir fincan çay çok iyi gelecekti. Ama büyükbabasının evinde ikram edilecek bir şeyi kabul etmek istemiyordu. Sonra bu düşünceye boşverdi. Mrs. Pinder konukseverlik göstermek istiyordu. Üstelik bir fincan çay kendisini çok daha iyi hissetmesine neden olacaktı.

"Çok iyi olur, teşekkür ederim." Mrs. Pinder dışarı çıktıktan sonra çevresini incelemeye başladı.

Hiçbir yere oturmadan ve dokunmadan etrafa bakıyordu. Salon çok zevkli bir şekilde döşenmişti. Duvarlarda en az yarım düzine değerli tablo vardı. Halasının, eniştesinin ve kuzeninin yaşadıkları bu evle kendi yaşadığı ev arasında ne kadar büyük fark vardı.

Annesiyle birlikte oturdukları o küçük dairenin bütün eşyaları elden düşme alınmış şeylerdi. Babasının sağlığında bile, annesi sık sık hasta olurdu. O yüzden bir türlü kendilerini toparlayıp daha rahat bir hayat, yaşamayı başaramamışlardı. Babası için hayatta en önemli şey karısı ile kızıydı. Lucy'sinin her hastalanışında onun başında kalan adam patronları tarafından pek tutulmamış ve sık sık iş değiştirmek zorunda kalmıştı.

Tam o sırada elinde bir çay tepsisiyle kapıda beliren Mrs. Pinder, Alandra'nın düşüncelerinin yarıda kesilmesine neden oldu. Tepsiyi alçak bir sehpanın üstüne bıraktı kadın.

"Teşekkürler Mrs. Pinder," dedi Alandra nazik bir tavırla. "Mr. Todd gelene kadar bu beni idare eder."

Az sonra yine yalnız kalmıştı. Zar gibi ince Çin porseleninden yapılmış fincana çayını koyarken yine düşüncelere daldı. On dört yaşına geldiğinde, yarım günlük bir iş bulmuştu kendisine. Okuldan arta kalan zamanlarında çalışıyor, ailesine yardımcı oluyordu. Bu sayede biraz toparlamaya başlamışlardı kendilerini. Ama tam o sırada zatürcenpe yakalanmıştı babası. Doğru dürüst iyileşmeden işe başladığı için hastalığı ilerlemişti. Kısa bir süre sonra gözlerinin içi daima gülen, o iyi yürekli adam yoktu artık. Alandra, yaşların gözlerine hücum ettiğini hissetti.

Tam o sırada ön kapının açıldığını duydu. Dışarıdan birtakım konuşmalar geliyordu. Ağlamanın sırası değildi şimdi. Az sonra, babasını reddeden, annesini aşağılayan o adamla karşı karşıya gelecekti.

O mektubu hatırlayınca, vücudunun öfkeden buz gibi olduğunu hissetti. Elindeki fincanı tepsiye bırakarak koltuklardan birine oturdu. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Onu gören biri, son derece rahat bir tavırla birisini beklediğini sanabilirdi.

Dışarıdan kâhya kadının ince sesi ile bir erkeğin boğuk sesi duyuluyordu. Kapının tokmağının yavaşça dönmeye başladığı görüncə, çenesini hafifçe kaldırarak gözlerini kapıya dikti.

Ama kapıyı açıp gururlu bir tavırla içeri giren adam, Alandra'nın şu anda yetmiş yaşlarında olduğunu tahmin ettiği büyükbabası olamazdı.

Uzun boylu, atletik yapılı, koyu renk saçlı ve soğuk bir tavırla kendisine bakan bu adam kuzeni Robert da değildi. Robert şu anda olsa olsa, yirmi üç, yirmi dört yaşındaydı. Bu adam otuz beşlerinde filan gösteriyordu. Bu, Robert'ın babası olma ihtimalini de ortadan kaldırıyordu.

Uzun boylu adam hiç konuşmadan odanın ortasına kadar geldi. Koltuğun hemen yanında duran Alandra'nın valizine şöyle bir göz atmış, sonra gözlerini genç kıza çevirmişti. Tam pencereden sızan bir ışık huzmesinin ortasında durduğu için Alandra onu doğru dürüst göremiyor, yeşil gözlerini kırıştırıyordu.

Bir an orada durduktan sonra, Alandra'ya biraz daha yaklaştı. Şimdi onu rahatça görebiliyordu genç kız. Çok yakışıklı bir adam değildi ama etkileyici bir yüzü olduğu açıktı. Dümdüz bir burnu, sert kıvrımlı dudakları vardı. Onu görüp de etkisine kapılmayacak bir kadın düşünülemezdi. Tabii Alandra hariç.

"Kimsiniz?" dedi küstah bir sesle. Sesinde emir vermeye ve sorduğu sorulara anında cevap almaya alışkın bir ifade seziliyordu. Ama bu kez yanlış adama çatmıştı!

"Aynı soruyu ben de size sorabilirim," dedi Alandra, onun tavrından etkilenmemeye çalışarak.

Adamın gözleri tehlikeli bir biçimde kısıldı. Bu cevaptan hiç hoşlanmadığı açıktı. Üstelik koskoca salonda, yanında valiziyle oturan bu kızdan hoşlanmadığını saklamak için de en ufak bir gayret sarfetmiyordu. Ama Alandra'nın da kendini ezdirmeye hiç niyeti yoktu. Hele hele, içgüdüleri, karşısındaki adamın da, kendisi gibi bu evin yabancı olduğunu fısıldarken.

"Mrs. Pinder'e adınızın Todd olduğunu söylemişsiniz." Ellerini pantolonunun cebine sokarak Alandra'nın gözlerine içine baktı.

"Neden söylemeyecek misim?" Bu adamın tavrı kendisini iyice sinirlendirmeye başlamıştı artık. "Benim adım Todd."

"Todd ailesiyle herhangi bir akrabalığınız olduğunu mu iddia ediyorsunuz yani?"

Aslında Todd ailesinin diğer bireyleri de büyükbabası gibiyse, iddia etmek isteyeceği en son şey bu olurdu Alandra'nın. Altıncı hissi, bu adamın bir Todd olmadığını söylüyordu.

Hafızasını zorlamaya çalışarak bu adamın kim olduğunu çıkarmak için uğraştı. "Siz bir Carstairs olmalısınız."

"Bunu tahmin etmek için çok zeki olmak gerekmiyor," dedi adam soğuk bir sesle. "Roseacres tam kırk yıldır, Carstairs ve Todd adlarıyla birlikte anılır."

"Siz de burada mı doğdunuz?" Alandra birden hatırladı. "Siz Matt Carstairs olmalısınız. Babam, daha on bir yaşınızdayken böyle kaba bir insan olduğunuzu anlatırdı hep."

"Babanız mı?" . Adamın sesi o kadar sertleşmişti ki, Alandra tahmininde yanılmadığını anladı. Carstairs ve Todd şirketinin büyük hissedarının oğlu, Matt Carstairs idi karşısındaki.

"Siz..." Adam sözlerini tamamlayamadı.

"Ben Edward Todd'un kızıyım."

"Bunu ispatlamak zorundasınız," dedi adam, Alandra'nın düşünmesine bile fırsat bırakmadan. "Duyduğum kadarıyla, Edward'ın karısı çocuk doğurmayacak kadar zayıf ve hastaydı."

"Öyleyse benim hoş bir sürpriz olduğumu düşünebilirsiniz." Annesiyle babasının bir çocuk sahibi olmayı her şeyden çok istediklerini, annesinin bu uğurda tehlikeyi göze aldığını söylemek istemedi. "Evet," diye devam etti sert bir sesle. Çantasındaki o mektubu hatırlamıştı. "Evet, bunu ispatlayabilirim."

Adamın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Kuşkucu tavrını hâlâ bırakmamıştı. "Demek doğum belgenizi yanınızda taşıyorsunuz. Ne kadar ince bir düşünce!"

"Ben hiçbir şeyi şansa bırakmam."

"Neden geldiniz?"

Kaba bir sesle sorulmuştu soru. Adamın gözleri Alandra'nın valizine takıldı. Büyük bir ihtimalle, büyükbabası nasıl annesinin kendisinden yardım istediğini sanmışsa, o da Alandra'nın aynı

amaçla geldiğini sanıyordu. Genç kız öfkeden deliye döndüğünü hisseti, ama bunu belli etmemeye çalıştı,

"Bu sizi hiç ilgilendirmez."

Anlaşılan Matt Carstairs, eğer gerçekten oysa böyle düşünmüyordu. Kapatmak üzere kapıya gitti. Alandra ile bu konuyu tartışmak niyetindeydi.

Ama tam kapatacağı sırada, başka bir adam belirdi. Beyaz saçlı, ince uzun, yetmiş yaşlarında olduğunu hiç de göstermeyen bir adamdı bu.

"Matt, biliyorsun, değil mi..." Alandra'yı görünce birden sustu.

Salonun ortasına doğru ilerlerken, Alandra büyükbabasına hiç de nazik davranmak istememesine rağmen, bilinçsizce ayağa kalktı.

Sessizce durup yaşlı adamın yanına gelmesini bekledi. Birkaç saniye sessizce birbirlerine baktılar. Alandra'nın ona söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Onun da ona söyleyecek bir şeyi yoktu. Yavaşça Matt'e doğru döndü. Genç adam gözlerini ikisine dikmiş, kapının yanında duruyordu. Sonra yavaşça onlara doğru yürümeye başladı.

Sonunda ikisini tanıştırma görevi Matt Carstairs'e kalmıştı.

"Bu," dedi Matt Carstairs, hafifçe duraklayarak. "Bu kadın sizin torununuz olduğunu iddia ediyor efendim. Edward'ın kızı olduğunu söylüyor."

Konu Başlığı: Ynt: Nefretin Ötesinde / Jessica Steele
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 17, 2007, 10:10:04 pm

İKİNCİ BÖLÜM

Matt Carstairs'in sözlerinden sonra salona korkunç bir sessizlik hâkim oldu. Alain Todd şaşkınlıktan donakalmış bir ifadeyle gözlerini Alandra'ya dikmişti. Bu bakışlar karşısında genç kızın kafasındaki son kuşku kırıntıları da dağılıp gitti.

Büyükbabasının şimdiye kadar onun varlığından haberdar olmadığı açıktı. Üstelik Edward'ın bir çocuk sahibi olabileceğine de kesinlikle inanmıyordu.

Matt Carstairs'in dikkatli bakışları ikisi arasında gidip gelirken, uğradığı şoktan yeni yeni kurtulan Alain Todd en sonunda haykırdı. "Edward'ın bir çocuğu ha!.. Edward'ın kızı olduğunu söylüyorsunuz, öyle mi?"

Sesindeki ifadeden, Alandra'ya kesinlikle inanmadığı belli oluyordu. Bu yaştaki bir adamın böyle bir şoku kaldıramayacağını düşünerek önce ona biraz zaman tanımak isteyen Alandra, Alain Todd'un tavrına birden öfkelenerek bundan vazgeçti.

"Alandra Todd hizmetinizde!" dedi, yaşlı adamın mavi gözlerinin içine bakarak.

"Alandra...!"

Bu ismi duyunca, Todd'un şaşkınlığı daha da artmıştı. Alandra bunun nedenini anlayamadı ama yaşlı adam kendini çabucak toparlayan tiplerdendi.

"Kim olduğunuzu ispatlayabileceğinizi umarım?" diye sordu kaba bir sesle. Ona hâlâ inanmadığı belliydi.

Onun bu tavrı karşısında Alandra öfkesinin gittikçe arttığını hissediyordu. 'Ne diye buraya geldim sanki?' diye düşündü. Ama hemen sonra annesine verdiği sözü hatırladı.

"Beni gördüğünüz için ne kadar sevindiğinizi gayet iyi anlıyorum," dedi alaycı bir sesle.

"Lucy Porter çocuk doğurabilecek kadar güçlü bir kadın değildi!" Yaşlı adamın cevabı sertti.

"Ama beni doğurdu işte!" diye parladı Alandra birden. Yeşil gözlerinde öfke kıvılcımları parlıyordu. Annesine o korkunç mektubu yazan adam onun adını ağzına almaya nasıl cesaret ederdi?

Büyükbabası en az tahmin ettiği kadar korkunç bir adamdı. Salondaki iki erkekten de bütün kalbiyle nefret ettiği hissetti.

"Neden geldiniz?" Alain Todd, Matt Carstairs'in birkaç dakika önce sorduğu soruyu tekrarlamıştı.

"Sizin oğlunuz olmadığına emin misiniz?" diye cevap verdi Alandra, Carstairs'i işaret ederek. Genç adam sessizce ikisini izliyordu ama kendisine ihtiyaç duyulduğu anda, Alain Todd'un yardımına koşmaya hazır olduğu belliydi. "En az sizin kadar şüpheli de."

Matt Carstairs tam bir şeyler söylemeye hazırlanırken, bir araba gürültüsü duyuldu. Eve birileri geliyordu. Anlaşılan ötekiler de duymuşlardı bu sesi, çünkü Matt Carstairs söyleyeceklerinden birden vazgeçerek başka bir öneride bulundu.

"Tartışmanıza oturma odasında devam etmeniz belki daha iyi olur."

"Doğru. Orada daha rahat konuşuruz," diyerek onu onayladı yaşlı adam. Sonra Alandra'ya döndü. "Benimle gelin."

Aslında gelen kim olursa olsun, Alandra'nın yanında yer almayacaktı, ama karşısına bir ordu da çıksa, hepsiyle mücadele edecek kadar öfkeli hissediyordu kendisini genç kız. Yine de daha sakin bir yerde konuşmanın iyi olacağına karar verdi son anda.

"Siz yolu gösterin," diyerek bu teklifi kabul etti. Tam büyükbabasının arkasından giderken, valizini unuttuğunu fark etti. Döndüğünde, Matt Carstairs'in valizi alarak peşlerinden geldiğini gördü.

"Bunu unutmayın," dedi genç adam yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. Sonra valizi Alandra'ya uzattı. Salonda ondan hiçbir iz kalmasını istemiyormuş gibi davranıyordu. Alandra teşekkür etmeden valizini aldı ve kapıyı açarak kendisini orada bekleyen büyükbabasına doğru yürüdü. Tam kapıya geldiğinde geri döndü. Matt Carstairs'e, kendisinin bu tartışmaya katılmasının hiç gerekli olmadığını söyleyecekti ki, yutkundu. Buna gerek kalmamıştı. Peşlerinden gelmeye niyetli gözüküyordu genç adam. Belli ki, dışarıdan gelen her kimse, onu karşılamak için salonda kalmayı tercih etmişti.

Geniş antreden geçerek bir odaya girdiler. Burası özel bir oturma odasıydı. Üç koltuk, küçük bir yazı masası ve duvarlarda kitaplarla dolu raflar vardı.

"Koltuklardan birine otur," diye homurdandı Alain Todd, kapıyı kapatırken. "Sonra da sana neden inanacakmışım, onu anlat bana."

"Açık söylemek gerekirse, bana inanıp inanmamanız zerre kadar umurumda değil," dedi Alandra. "Ve sizce bir sakıncası yoksa ayakta kalmak istiyorum. Burada pek uzun boylu zaman kaybetmeye niyetim yok. Annem gelmemi istememiş olsaydı, buraya gelmeye de hiç niyetli değildim..."

"Buraya gelmeni annen mi istedi?" diye onun sözünü kesti yaşlı adam. Yüzündeki bu kuşkucu ifade, Alandra'nın ona duyduğu nefreti her dakika biraz daha artırıyordu.

"Annemin, hatta babamın ve benim, sizden sürekli bir şeyler istediğimiz yolundaki değişmez inancınıza rağmen..." Bir an durakladı Alandra, ama bu noktadan sonra artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Aklındakileri rahatça söyleyebilirdi. "Annem sizden yardım istemek üzere yollamadı beni buraya. Babamın ölümünden sonra gönderdiğiniz o mektup, sizden bir şey istemektense, aklıktan ölmenin çok daha iyi olacağını gayet iyi gösterdi bize."

"O... o mektubu gördün mü sen?"

Alandra hiçbir şey söylemeden çantasını açtı ve mektubu uzattı. Ama yaşlı adam mektubu açıp bakmadı bile. Anlaşılan yazdığı her kelimeyi çok iyi hatırlıyordu. Üstelik, içindeki bütün aşağılayıcı ifadelere rağmen, bunca yıl boyunca ondan aldıkları tek mektuptu bu. Nasıl hatırlamasın ki?

Yine de birdenbire garip bir şey olmuştu. Alain Todd'un o kuşkucu tavrı kaybolmuş, titreyen parmaklarının arasındaki mektupla konuşmaya başladığında sesi yumuşamış, özür diler bir havaya bürünmüştü.

"Ben... ben o zamanlar çok şaşırmıştım. Herkesin otuz yaşına kadar bile yaşayamayacağım söylediği kadın dimdik ayaktaiken, oğlumun ölmesi haksızlık gibi gelmişti bana."

Alandra onun böyle özür dilemesini hiç beklemediği için birden çok şaşırdı. Oğlunu reddetmesine rağmen, babalık duygularının kaybolmadığını gösteren bir davranıştı bu. Tam yumuşayacağını hissettiği anda birden kendini tuttu. O mektubu yazan ve annesinin o kadar acı çekmesine neden olan adamdı karşısındaki.

"O zamanlar annemin ölmüş olmasını dilemiştiniz madem, dileğiniz şimdi yerine geldi. Bir ay önce öldü annem," dedi soğuk bir sesle.

Yaşlı adam sahte bir samimiyet göstermemiştir. Buna özellikle memnun oldu Alandra, çünkü böyle bir davranışa dayanabileceğini sanmıyordu. Yine de yumuşak bir sesle devam etti büyükbabası. "Roseacres'a gelmeni annenin istediğini söyledin," diye hatırlattı. "Yani gelip bizimle birlikte yaşamayı mı istedi?"

"Hayır, hiçbir zaman böyle bir şey istemedi!" diye şiddetle itiraz etti Alandra. Aslında annesinin isteğinin nedenini kendisi de anlamamıştı ama Alain Todd'un böyle yorumlamasını kesinlikle kabul edemezdi. "Buraya gelmemi neden istediğini ben de bilmiyorum," dedi düz bir sesle. "Ama şu anda ona verdiğim sözünü yerine getirdim. Hoşça kalın."

Büyükbabasıyla tokalaşmak bile gelmiyordu içinden. Gözlerine yaşlar dolmuştu ve bir an önce buradan uzaklaşmak istiyordu. Valizini alarak kapıya yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

Büyükbabasının sesi birden aksileşmişti. Elini kapının tokmağına koyan genç kız döndü. "Geldiğim yere," diye cevap verdi. Sonra da tokmağı çevirdi.

"Evin önünde arabayı göremedim."

Araba mı! İşte bu iyiydi! "Trenle geldim. Saat altıda da dönüş treni varmış. Ona yetişmek istiyorum." Kapıyı açtı.

"Ama cumartesi yok tren."

Alandra şaşkınlıktan donakalarak döndü. Kulaklarına inanamıyordu. "Yani, saat altıda Londra'ya

döner tren cumartesiileri çalışmıyor mu?" Derin bir nefes aldı. "Ama taksi şoförü demişti ki..."

"Eğer Jim Lasky'den söz ediyorsan, o cumartesi ile pazartesiye birbirinden ayırt edemez pek," dedi büyükbabası. Yüzündeki ifadeden bu duruma epey memnun olduğu anlaşılıyordu.

"Londra'ya bugün başka bir tren yok."

Alandra buz gibi gözlerle ona bir kere daha baktıktan sonra tekrar kapıya döndü. "Hoşça kalın," dedi sert bir sesle.

"Ama sana söyledim. Ferny Druffield'den başka tren yok bugün."

"Sizi duydum," dedi genç kız hafifçe dönerek. "Ama bu köyde bile, bir yabancıнын kalabileceği bir yer bulabilirim herhalde."

"Bunu bana yapamazsın, öyle değil mi?"

"Neyi yapamam?" diye sordu Alandra, kaşlarını hafifçe çatarak. Bir yandan da geceyi nerede geçireceğini düşünüyordu. Köyde herhalde bir polis karakolu vardı. Oraya gider, kendisine yatacak bir yer bulmalarını isteyebilirdi.

"Todd adı bütün köyde saygı uyandırmıştır," dedi Alain Todd gururlu bir tavırla. 'Ama yine de köylüler dedikoduyu severler,' diye düşündü Alandra, içinden onun sözlerini tamamlayarak. "Babanın gururunu tıpatıp aldığını görüyorum. Ama benim de gururum olduğunu düşünemez misin bu kez? Köydekilerin, oğlum Edward'ın kızına yatacak bir yer vermediğini sanmalarını istemem. Bu evde yeteri kadar fazla oda olduğunu herkes biliyor."

"Yani geceyi burada geçirmemi mi öneriyorsunuz?" Alandra'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

"Bu kadar garip bir şey mi bu?"

"Evet," diye kestirip attı Alandra.

"Babanın hiçbir zaman yapmayı düşünmediği bir şeyi yapmaya niyetleniyorsun." Alain Todd'un gözleri kurnazca parlamaya başlamıştı. "En şiddetli kavgalarımızda bile, köylülerin bunun dedikodusunu yapmasına izin vermezdi o. Hiçbir zaman köye gidip geceyi geçirecek bir yer aramadı."

Alandra babasını hatırlayınca, yüreği bir anda acıyla kasıldı. Evet, o kaygısız, neşeli adam her zaman son derece gururluydu. Babasının düşmanlıktan başka bir şey görmediği bu evden bir an önce kaçmak için yine sonsuz bir istek duydu Alandra. Ama babası gidip köyde kalmasını ister miydi gerçekten? Ya annesi? Kısa bir tereddüitten sonra, "Pekâlâ," dedi soğuk bir sesle.

Büyükbabasının yüzünde, teklifinin kabul edildiğine sevindiğini gösteren en ufak bir ifade değişikliği olmamıştı. Kapıya doğru yürüyerek bağırdı.

"Mrs. Pinder!"

Tanrım, bu adamın ciğerleri ne kadar güçlüydü! Şöminenin yanındaki zili çalmaya bile gerek duymamıştı. Ama sesi koca evin içinde çınlamıştı.

Mrs. Pinder koşarak geldi ve gülümsedi. Alain Todd onu torunu ile tanıştırdıktan sonra, kadın Alandra'yı yukarıdaki bir odaya götürdü. Az sonra odada yalnız kalmıştı genç kız. Üstelik büyükbabasının teklifini kabul edip burada kaldığı için de şimdiden pişman olmuştu. Köye gitmiş olsa, geceyi geçirebilecek bir yer bulabileceğinden emindi. Ama o ihtiyar tilkiye kolayca teslim olmuştu işte. Buraya gelirken ondan nefret ediyordu. Tanıştıktan sonra, pek de sevinecek bir adam olamadığını daha iyi anlamıştı. Yine de, geceyi özel bir banyosu olan bu lüks yatak odasında geçirecekti.

Valizinden iç çamaşırlarını ve geceliğini çıkartırken bir şeyden emindi Alandra. Yarın sabah ilk trenle dönecekti Londra'ya. Banyoya girerken, yanına sırtındakinden başka elbise almadığını düşündü. Eh, yemeğe inerken de onu giyecekti demek ki. Aslında, büyükbabasının teklifini pek fazla direnmeden kabul etmişti. Ama eğer yaşlı adama karşı zayıf davrandıysa ve o da bunu, orada kalmaktan hoşlandığı şeklinde yorumladıysa, çok fena yanıldığı yemek boyunca anlayacaktı.

Mrs. Pinder akşam yemeğinin sekizde yendiğini söylemişti. Banyodan sonra biraz dinlenen ve kendine gelen Alandra, sekize beş kala aynanın karşısına geçip son bir kez kendini inceledi ve odadan çıktı.

Acaba yemekte kimler olacaktı? O asık suratlı Matt Carstairs yemeğe kalacak mıydı? Belki karısı da yemekte bulunurdu. Ve belki çocukları da. En az bir düzine çocuğun babası olabilecek kadar çapkın ve kadınlarla arasının iyi olduğunu ima eden bir yüz ifadesi vardı çünkü. Belki Eunice Hala ve kuzeni Robert ile de tanışırdı Alandra. Böyle bir durumla karşılaşarsa, onlara nazik davranacaktı. Ne de olsa, onun kavgası sadece büyükbabasıyla idi. Tabii bir de büyükbabasının avukatlığını üstlenen Matt Carstairs ile.

Merdivenlerden aşağıya indiğinde ne tarafa gideceğine karar veremedi. Bu evde bildiği tek yer, oturma odasıyla, salondur. Salonun kapısı kapalıydı. Herhalde diğerleri orada toplanmış olmalıydılar.

Salonun kapısını açtığında pek sıcak bir konukseverlikle karşılaşmayacağını bir kez daha anladı. Herkesin elinde bir içki bardağı vardı. Anlaşılan yemek öncesi aperitiflerini alıyorlardı, ama hiçbirini dönüp ona bakmamıştı bile. Salonun bir köşesinde Matt ile hareketli bir konuşmaya dalmış görünüyordu Alain Todd.

Kapıda duran Alandra tam geri dönüp yukarıdaki odasına çıkmaya karar verdiğinde, büyükbabası onu gördü ve Matt'in yanından ayrılarak ona doğru yürüdü.

"Gel de kuzenlerinle tanış." Yaşlı adamın yüzü en az Alandra'nınki kadar sertti. Birden meraklandı genç kız. Kuzenler!.. Onun bildiği sadece bir tek kuzen vardı. Robert, ama... Eğer Eunice Halanın diğer çocuklarıyla tanışacaksa, onlara karşı nazik davranacaktı.

"Matt'i tanıyorsun," dedi büyükbabası, Alandra' yi salonun ortasına doğru götürürken. Matt Carstairs, salonda bulunan diğerleri gibi hiç gülümsemeden Alandra'ya baktı. Gözlerinde kuşkuyla bir ifade vardı.

Ona şöyle bir bakan genç kız kuzenleriyle tanışmak üzere döndü. Sarışın, ince uzun boylu genç kız Alandra'nın yaşlarındaydı. Onun hemen yanında duran uzun boylu genç adamın da sapsarı saçları vardı.

Her ne kadar kuzenlerine nazik ve dostça davranmaya karar vermişse de, onların Alandra'ya aynı dostluğu göstermeye niyetli olmadıkları hemen anlaşılıyordu.

Robert onun elini sıkmış ve ağzının içinden "Merhaba," diye homurdanmıştı. Diğer kuzeni olduğu anlaşılan Josephine'in dudaklarının kenarında çarpık bir gülümseme belirmişti sadece. Eğer büyükbabası salonda olmasa, bu jesti bile göstereceği şüpheliydi.

Alandra bu kadar kabalık karşısında şaşkına döndü. Josephine ona tek bir kelime etmeye bile tenezzül etmeden sırtını dönüp Matt'in yanına gitti. Elini sahiplenir bir tavırla genç adamın kolunun üstüne koyduktan sonra, mavi gözlerini ona dikti ve cıvılda gibi bir sesle konuştu.

"Matt, bugün büyükbabamla birlikte gittiğiniz şu porselen eşya fuarını bana anlatacaksın, değil mi?"

Alandra'nın bu konuşma tarzı ve davranıştan çıkardığı tek bir sonuç vardı. Demek Matt Carstairs evli değildi. Yoksa Josephine ile mi nişanlıydı? Ama kızın parmağında yüzük filan yoktu.

"Anlatılacak bir şey yok, ufaklık," diye cevap verdi Matt. Josephine'in duyguları ne olursa olsun, Matt Carstairs'in onu hâlâ birlikte büyüdükleri bir çocuk olarak gördüğü anlaşılıyordu. Ama sonra gözlerini Josephine'den ayırarak Alandra'ya dikti ve sözlerine devam etti. "Alain'in ilk bakışta çok beğendiği bir parçanın yakından incelendiğinde çiziklerle dolu, kötü kaliteli bir mal olduğu anlaşıldı sonra."

Alandra öfkeden kıpkırmızı kesildiğini hissetti. 'Domuz!' dedi içinden. Alain ile oturma odasında konuştuklarını, büyükbabasının ona nasıl aktardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama anlaşılan, Matt Carstairs, Alandra'nın büyükbabasını kandırmayı başardığını, ancak kendisinin ona kanmayacağını belirtmeye çalışıyordu.

Genç kız iki seçeneği olduğunu düşündü. Ya hemen odasına çıkıp, eşyalarını toplayacak ve köye giden üç kilometrelik yolu yürümeyi göze alarak bu evden hemen ayrılacak, ya da burada kalıp onların açtığı savaşa karşılık verecekti.

Tam o sırada Mrs. Pinder içeri girerek yemeğin hazır olduğunu haber verdi. Matt, hâlâ kolunun üstünde duran Josephine'in parmaklarını nazikçe iterek, oda-dakilere döndü ve "Haydi, yemek salonuna geçmiyor muyuz?" dedi.

Böylece Alandra da ikinci seçeneği tercih etmek zorunda kaldı. Aslında sadece Matt Carstairs'e değil, odadakilerin hepsine kızgındı. Josephine, aşağılayıcı bakışlarla süzüyordu onu. Robert gerçek bir erkek bile sayılmazdı. Hayatta en büyük korkusunun büyükbabasını kızdırmak olduğu ilk bakışta anlaşılan bir adamdı. Ve büyükbabası... Ne yapmış etmiş, bir tilki kurnazlığıyla Alandra'nın geceyi burada geçirmesini sağlamıştı. Oysa, bir gün önce, ona böyle bir ihtimalden söz etseler, bunun düşüncesine bile dayanamayacağını biliyordu genç kız.

Alandra öfkesini yatıştırmaya çalışarak, babasından kendisine miras kalan gururuyla yeni bir karara vardı. Madem savaşı onlar başlatmıştı, bunun sonucuna da katlanmak zorundaydılar. Hepsinin aklını başına getirecekti.

"Gel büyükbaba," dedi sıcak bir sesle. 'Büyükbaba' sözünü ilk kez kullanıyordu ve sesinin, bundan büyük bir mutluluk duyduğunu gösterir bir şekilde çıkmasını sağlamıştı. "Bu kocaman evde yemek salonunun nerede olduğunu sen göster bana."

Sonra kolunu yavaşça büyükbabasının koluna geçirdi ve yürüdü. Üç çift gözün düşmanlıkla her hareketini takip ettiğini hissediyordu.

Yemek salonuna girdiklerinde, gülümseyen tek yüz Alandra'ya aitti. Yarın sabah buradan ayrıldığında, bütün bunları hatırlayıp gülecekti. Büyükbabası zarif bir hareketle onun iskemlesini çekmiş ve masaya oturmasına yardımcı olmuştu.

Alandra masanın bir ucuna büyükbabasının, diğer ucuna da Matt Carstairs'in oturduğunu gördü.

"Burada büyükbabamla birlikte mi oturuyorsunuz?" diyerek Josephine'e döndü. Mrs. Pinder ilk yemeğin servisini tamamlamış, dışarı çıkmıştı. Öyleyse, düşman kampı savaşa Josephine'den başlayabilirdi.

Sevgili kuzeni onu duymamazlıktan gelmişti. Ama tam o sırada büyükbabasının çatılmış kaslarıyla karşılaşınca, ağzının içinde bir "Evet," geveledi Josephine.

Alandra gülümseyerek sağında oturan Robert'a döndü, ama o bütün dikkatini yemeğine vermiş görünüyordu. Üstelik, kız kardeşi kadar da düşmanca davranmamıştı Alandra'ya. En iyisi, Josephine ile dalaşmaya devam etmektir.

"Anneniz ile babanız da burada mı oturuyorlar?"

"Kuzenlerinizin annesi ile babası yıllar önce boşandılar," diye Matt Carstairs cevap verdi Josephine'in yerine.

"Özür dilerim." Bir an gerçekten üzülmüştü Alandra, ama hemen kendim topladı. Hiç olmazsa,

ikisinin de annesi ve babası yaşıyorlardı. "Beni mazur görmelisiniz," diye sürdürdü sözlerini. "Kendi ailem hakkında o kadar az şey biliyorum ki."

'Aslında pek de fazlasını bilmeye meraklı değilim,' diye düşündü içinden. Kendi annesi ve babasıyla çok zor şartlar altında yaşamalarına, çoğu zaman hastalığı nedeniyle annesinin onlarla birlikte yemek yiyememesine karşılık, hiç bu kadar kasvetli bir atmosferde yemek yememişti Alandra. Kuzenleri ona yoksul bir akraba gözüyle bakıp hor görebilirlerdi, ama onların hiçbir zaman kendisi kadar mutlu bir çocukluk dönemi geçirmediklerine emindi.

Mrs. Pinder tekrar içeri girmiş ve yemek servisi yapmıştı. Dışarı çıktıktan sonra, Alandra yeniden Josephine'e döndü. "Anneniz... yani Eunice Halam... iyi mi acaba?" 'Halam' sözcüğünün üstüne bilerek basmıştı.

"Eunice tekrar evlendi," diye söze karıştı büyükbabası. "Onu pek sık göremiyoruz artık."

"Yani, bütün bunları, bu hayatı..." Elleriyle çevresini gösterdi Alandra. "Terk etti ha?" Masadakiler buz gibi bir sessizlikle karşılaşmışlardı bu soruyu. "Aşk çok güçlü bir duygu, öyle değil mi?"

"Sizin bu duygu hakkında herhangi bir fikriniz var mı?"

Soruyu Matt Carstairs sormuştu. Alandra'nın sorusunun amacını anlamış görünüyordu. Genç kızın babası da, sevdiği kadın uğruna, hiç düşünmeden bütün bu zenginliği elinin tersiyle itmesini bilmişti.

"Ya siz?" diye cevapladı onun sorusunu genç kız. "Evli misiniz Matt?"

"Hayır, değil."

"Ne aile ama! Herkes birbirinin yerine cevap veriyor," diye düşündü Alandra. Ama Matt'e sorulan bir soruya cevap vermek için bile olsa, Josephine nihayet o soğuk sessizliğinden kurtulmuş görünüyordu. Alandra hemen kuzenine dönüp gülümsedi.

"Eh, onu birisiyle evlendirmek için kolları sıvamanız gerek herhalde; Erkekler uzun süre bekâr kaldılar mı, biraz aksi oluyorlar, değil mi?" Bu sözlerin yarattığı şoktan kimsenin kurtulmasına fırsat bırakmadan Robert'a döndü. Robert bütün dikkatini Alandra'ya çevirmişti şimdi.

"Üniversiteyi bitirmiş olduğunuzu sanıyorum Robert, eğer yanılmıyorsam. Hayatınızı kazanmak için ne yapıyorsunuz?" "Ne saçlar ama!" diye düşündü Alandra. Robert'ın iyice uzamış, karışık saçları omuzlarına kadar iniyordu. Birisinin onu mutlaka bir berbere götürmesi gerekiyordu. Matt'in saçlarını ise usta bir ber-berin kestiği anlaşılıyordu. Robert'ın cevap vermediğini görünce, Alandra sözlerini sürdürdü. "Çalışıyorsunuz herhalde, değil mi?"

"Ya siz?"

Alandra masanın öteki ucuna baktı: Matt Carstairs'ın sorularına cevap verme konusunda en ufak bir tereddütü yoktu, ama şu anda işsiz oluşu yüzünden bir an duraklamıştı .

"Şu anda değil," dedi kısaca. Birdenbire gözlerine hücum eden yaşları geri çevirmek için müthiş bir mücadeleye girişti. Annesinin hastalığını ve o yüzden işinden ayrılmak zorunda kalışını hatırlamıştı.

Josephine'in çözülen dili, Alandra'nın hemen kendisini toparlamasını sağladı. Aslında Matt'in onun yardımına ihtiyacı yoktu. Soğuk bakışlarından zaten istediği cevabı aldığı ve saldırısını şimdilik durdurduğu anlaşılıyordu...

"Eee... Ne tür bir işle çalışıyorsunuz?... Yani çalıştığınız zaman demek istiyorum." Josephine'in sesinde öyle bir kibir vardı ki, Alandra bu evde biraz daha fazla kalıp ona haddini iyice bildiremediği için üzüldü.

"Sekreterlik tabii ki."

"Oh!" Josephine bir an şaşırması görüldü. "Sekreterlik kolejine gittiniz mi?"

Alandra cevap vermeden önce onun yüzünü inceledi. Bu soruyu sormadan önce tereddüt etmişti sarışın kız. Şirketlik, kuzeninin kişiliğinin doğal bir parçası değilmiş gibi bir duyguya kapıldı Alandra. Ama masadakilere şöyle bir göz attığında, herkesin onun cevabını beklediğini gördü. Büyükbabası ciddi bir yüzle, önündeki eti bırakmış ona bakıyordu. Robert'in meraklı bakışları kendisine dikilmişti. Matt Carstairs'in yüzündeki ifadeyi tam olarak çıkaramamıştı ama hâlâ daha kuşkularını koruduğu ve Alandra'nın söyleyeceklerinin tek kelimesine bile inanmayacağı açıktı.

"Elbette, ben sizi ne kadar az tanıyorsam, siz de benim hakkımda o kadar az şey biliyorsunuz," dedi masadakilere gülümseyerek. Sonra özellikle gülümseyerek büyükbabasına döndü. "Sanırım, büyükbabamı kim olduğum konusunda ikna ettiğimi bilmek hepimizi rahatlatacaktır."

Gözlerini yaşlı adama dikerek konuşmasını bağladı. "Öyle değil mi hayatım?" Alain Todd'a 'Hayatım' demek herhalde hiç kimsenin düşünemeyeceği bir şeydi. Hem Todd hem de Robert ile Josephine'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Alandra kahkahalarını zor tuttu.

"Bu sadece ikimizin arasında bir şey. Başka kimseyi ilgilendirmez," diye kestirip attı Alain Todd. Şaşkınlığından çabucak kurtulmasını bilmişti.

Alandra'nın gülme isteği birden kayboldu. O mektubu kimsenin bilmesini istemiyordu yaşlı adam. Aslında mektubu açıklayarak onu zor durumda bırakabilir, utandırabilirdi. Ama nedense, büyükbabasının daha fazla üstüne gitmek için bir istek duymuyordu şu anda.

Mrs. Pinder tatlıyı getirince odada kısa bir sessizlik oldu. Kadın dışarı çıktığında, bu savaştan yorgun düştüğünü hissetti Alandra. Kuzenleri, büyükbabalarına 'hayatım' denmesinin yarattığı şaşkınlıktan yeni yeni kurtulmuşlar, gözlerini Alandra'ya dikerek onun hakkında daha fazla bilgi almak için bekliyordlardı.

"Aslında, sekreterlik kolejine gitmedim," diye sözlerini sürdürdü Alandra. "Babam Ned, yani herkes ona Ned derdi..." Alandra bir an susup gülümsedi. Alain Todd, Edward adını verdiği oğlunun böyle sıradan bir isimle çağrılmasına iyiden iyiye öfkelenenecekti herhalde. "Evet, babam ben on dört yaşındayken öldü. Tabii epey zor durumda kalmıştık. On altı yaşındayken okulu bırakıp çalışmaya başladım. Bu arada akşam kurslarına devam ederek sekreterlik sertifikamı aldım."

Öğrenmek istediklerini kısaca ve özlü bir biçimde anlatmıştı onlara herhalde. Zaten bu oyunu sürdürmek ve onlarla savaşa devam etmek, pek de önemli gelmemeye başlamıştı genç kıza. O kurslara devam ederken, bir yandan işe, bir yandan eve, annesinin yanına nasıl deliler gibi koştuğunu ima eden bir ifadenin sesine yansımaması için büyük bir dikkat göstermişti.

"O kursların hiçbirini kaçırmadığınızı sanıyorum. Öyle değil mi?" Matt Carstairs'in sorusundan, bir kız için eh iyi öğrenimin, sosyal faaliyetlere de katılabileceği bir kolej hayatı olduğunu anlamak pek zor değildi.

"Yanıyorsunuz. Dersleri sık sık kaçırdım," dedi Alandra. Zarif bir tebessümle ona baktı. Annesi hasta olduğu zaman okula gitmediğini, sonra da kaçırıldığı derslere yetişebilmek için nasıl delicesine çalışmak zorunda kaldığını açıklayacağı en son insan Matt Carstairs idi herhalde.

Matt'in yüzündeki gülümseme, duymak istediği cevabı aldığını gösteriyordu.

"Şey... Nerede oturuyordunuz?" Robert nihayet konuşmaya karar vermişti.

"Londra'da," dedi Alandra. "Tabii sık sık ev değiştirdik."

"Yani sık sık yer mi değiştirdiniz?" Bu kez Josephine sormuştu.

"Evet," diye cevap verdi Alandra, ama yeğenin gözlerindeki ifadeyi beğenmemişti. Arkasından bir saldırı geleceği belliydi.

"Birçok insanın böyle yaşadığını duymuştum," dedi sarışın kız düşünceli bir tavırla. Alandra, bu sözlerin arkasından çingenelerle bağlantı kuran yeni bir cümlelin gelmesini beklerken, Josephine'in sözleri karşısında şaşkınlıktan ağız açık kaldı. "Aklını kullanarak yaşamak dedikleri şey bu, değil mi?"

Birkaç saniye hiç sesini çıkarmadı Alandra. Gözlerini tabağındaki tatlıya dikmişti. Küstahlığın bu kadarını beklemiyordu. Üstelik diğerleri de beklemiyordu anlaşılan, çünkü herkes donup kalmıştı.

Yavaşca kaşığı ağızına götüren genç kız lokmasını yuttuktan sonra hiç acele etmeden yerinden kalktı ve gözlerini boş kafalı, züppe kuzenine çevirdi.

"Sevgili kuzenim," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer büyükbabanın torunlarından sadece bir tanesi akıl denen şeyden nasiplenmişse, onu kullanması gerekmez mi sence?"

Sonra arkasını dönerek salondan dışarı çıktı. Bu evdeki nezaket kurallarına uygun olarak erkeklerin iki tanesi hemen sandalyelerinden kalkıp onu selamlamışlardı ama sırtı dönük olan Alandra ne onları görmüştü, ne de kapıyı kapattıktan sonra gök gürültüsüne benzeyen kahkahayı kimin attığını anlayabilmişti. Zaten kimin güldüğünü de hiç merak etmiyordu şu anda.

Konu Başlığı: Ynt: Nefretin Ötesinde / Jessica Steele
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 18, 2007, 07:53:55 pm

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah uyandığında Alandra'nın kafası karmakarışıktı. Babasını düşündü. Her şeyi hafife alan, her olayın komik tarafını bulmasını bilen bir adamdı Edward Todd. Bütün hayatını Roseacres'da geçirmiş olsaydı belki de epey gülecekti. Ama dün gece bir saate yakın süren yemek sırasında olanları hatırlayınca bundan kuşku duymaya başladı Alandra. Hiç gülmeyen bü-yükbabası, insanlara sürekli kuşkuyla bakan Matt Carstairs ve boş kafalı kuzenleriyle geçirilen bir hayat, insanın hayata neşeyle bakmasını engellemek için yeter de artardı bile.

Dün gece salondan çıktığında, birisi yüksek sesle bir kahkaha atmıştı. Josephine'i akıldan yoksun bir insan olarak tanımladıktan sonra atılmıştı bu kahkaha ve kahkahanın sahibinin de Matt Carstairs olduğundan şimdi emindi Alandra. Blucinle gömleğini giyerken, Carstairs'in bu sözlerle neden gülmüş olabileceğini çıkarmaya çalıştı.

Yatak odasının penceresine giderek yemyeşil bahçeye bakmaya başladı. Josephine'in hakaretine aynı şiddetle bir hakaretle karşılık verilmiş olması eğlendirmiş olamazdı Matt Carstairs'i. Evet, çok zeki bir adam olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu, ama o da en az ötekiler kadar gülme yeteneğinden yoksundu. Neden böyle birdenbire gülmüştü acaba?

Birkaç dakika daha bahçeye baktıktan sonra, Matt Carstairs'i aklından çıkarmaya karar verdi. Saat henüz erkendi, ama Londra'ya gidecek ilk trene yetişmesi için hazırlanması gerekiyordu. Önce aşağıya inmeye karar verdi.

Merdivenlerden indiğinde, holdeki zarif bir sehpanın üstünde duran antika bir vazodan bir tane çarptı gözüne. Yine babasını hatırladı. Bütün bu güzellikleri, zenginliği, ihtişamı elinin tersiyle itmekte bir an bile tereddüt etmemişti. Evini de, kendisine kalacak mirası da reddetmişti. Babasının annesini nasıl sevdiğini hatırlayınca bir an gülümsedi. Ama sonra birden kafasına takılan bir düşünceyle, bu gülümseme dudaklarında dondu kaldı. Dün gece Matt Carstairs'in de, züppe kuzenlerinin de kendisine karşı tavır almalarının nedenini çözmüştü sonunda. Tabii Carstairs'in kahkahasının nedenini de. Üçü de, annesine verdiği söz yüzünden buraya geldiğini bilmiyorlardı ki! Alandra'nın birdenbire ortaya çıkışını, mirastaki payını almak isteyebileceğine bağlamışlardı muhakkak!

"Günaydın Miss Todd."

Mrs. Pinder'in sesini duyan Alandra birden şaşırarak döndü. Kâhya kadın tam arkasında durmuş, onu inceliyordu.

"Oh, günaydın, Mrs. Pinder." Birden aklına gelen düşünce yüzünden hâlâ şaşkındı.

"Eğer kahvaltı odasını arıyorsanız," dedi Mrs. Pinder, "Şu taraftan gideceksiniz."

Aslında kahvaltı filan etmek istemiyordu Alandra, ama bir fincan koyu kahve iyi gelecekti şimdi.

Odada kimse yoktu, Mrs. Pinder masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekti ve Alandra oturdu. Kadın kahve ve tost getirmek için hemen dışarı çıktı.

Alandra düşüncelerini toplamaya çalışırken etrafına bakındı. Duvarlar beyaz oymalı dolaplarla çevriliydi. Bahçeye açılan cam kapıların arkasında hafif bir hareket fark eden genç kız, başını o tarafa çevirdiğinde, büyükbabasının güllerle uğraştığını gördü.

Anlaşılan o da erkenciydi. 'Umarım hemen içeri girmez. Orada biraz daha oyalanır,' diye düşündü Alandra. Şu anda büyükbabasıyla karşı karşıya gelip bitmez tükenmez bir sinir harbine girecek hali yoktu. Tek basına kalıp kafasını biraz dinlemek istiyordu.

Şimdi her şey anlaşılıyordu. Bugüne kadar çalışmadan para sahibi olmadığı için, birdenbire mirasa konma düşüncesi hiç aklına gelmemişti Alandra'nın. Oysa gerek Matt Carstairs'in, gerek kuzenlerinin bakış açısı farklıydı. Buraya gelişini, mirasa üçüncü bir ortak çıkması olarak yorumlamışlardı. Belki de mirasın üçte birini değil, yarısını alması gerekiyordu genç kızın. Büyükbabasının mirası iki çocuğu arasında bölüneceğine göre, Edward'a düşen yarı hissenin şimdi Alandra'ya kalmış olması gerekirdi!

Eh, büyükbabasının çok uzun ömrü olamayacağı da belliydi. Demek ki, Alandra sadece miras için gelmişti buraya! Ama bu kuş beyinliler, onun bu mirasın tek kuruşuna bile el sürmeyeceğim akıllarına getirmiyorlar mıydı hiç?

Dün geceki yemeği düşününce birden rahatladığını hissetti. Eğer para insanları bu hale getiriyorsa, yoksul olduğu için binlerce kez teşekkür etmeliydi Tanrıya. Matt Carstairs'in de neden o kadar güldüğünü anlaşıyordu. Alandra kendisinin akıllı bir insan olduğunu ve aklını kullanacağını söylemişti. Bu sözleri kendisi-ne düşen mirası almaya geldiğinin açıklaması olarak kabul etmişti hemen Carstairs. Alandra öfkeyle dudaklarını ısırırdı. Aslında buraya sadece büyükbabasını görmeye geldiğini anlamaları mümkün müydü? Yoksa Roseacres'da biraz daha kalıp onları hayal kırıklığına

uğratması iyi mi olacaktı?.. Kapının açıldığını duyunca, düşünceleri bölündü. Kendisine kapıyı açan Matt Carstairs'in önünden Mrs. Pin-der elinde kahve dolu çaydanlıkla içeri girmişti.

Kadın kahveyi masaya bıraktıktan sonra, Carstairs'in yumurtalarını hemen getireceğini söyleyerek dışarı çıktı.

Ona duyduğu nefretin gözlerinden okunmaması için bütün gücünü harcayan

Alandra, kahveye uzanarak neseli bir sesle konuştu. "Günaydın Matt. Kahveni sütlü mü içersin, sade mi?"

(Arkadaşlar burada bir eksiklik var. Ama sayfa sayısının eksikliğinden değil. Aynen kopyaladım. Basım hatası galiba. Büyük ihtimalle burada Alandra büyükbabasının parası ile ilgilendiğine dair bir şeyler söylüyor. Matt de ona büyükbabasının parasının kalmadığını açıklıyor. Ondan sonra gelen yazılardan dolayı böyle tahmin ettim ben...)

Uzun bir süre hiç sesini çıkarmadı Alandra. Demek ki, büyükbabası parasız kalalı yıllar olmuştu. Büyük bir ihtimalle de, annesinin mektubu Roseacres'a vardığında, Alain Todd parasızlık içinde kıvranıyordu. Hiçbir mali destekte bulunmayacağını bildirdiği mektubu da o zaman yazmıştı. Çünkü zaten parası yoktu.

"Demek..." diye mırıldandı Alandra düşünceli bir tavırla. "Büyükbabam sandığım gibi zengin bir adam değil."

"Eh, kendini nasıl hissediyorsun şimdi?" Carstairs'in tepeden bakan tavrı, Alandra'nın ruhunun derinliklerindeki Todd gururunu ön plana çıkarmıştı birden.

"Olabilir, Matt hayatım," dedi dudaklarını hafifçe aralayarak. Dün gece büyükbabasına karşı kullandığı 'hayatım' sözcüğünü aynı şekilde Matt Carstairs'e karşı kullanmaması için hiçbir sebep yoktu. "Demek ki, yanlış adam üzerinde çalışıyordum."

Carstairs'in kaşları öfkeli bir şekilde çatıldı. "Sakin bunu denemeye kalkma!" diye gürledi. "Geçmişte o uzun kirpiklerinin yardımıyla erkekleri etkilemesini öğrenmiş olabilirsin ama sakın bu yeteneğini benim üzerimde denemeye kalkma!"

Yumruğunu masaya indirerek öyle bir bakışla baktı ki, onun yeniden gürlediğini duyan Alandra birden korktu.

"Burun delikleri para kokusundan başka koku almayan iri gözlü hiçbir kadın beni kandırmayı başaramadı bugüne kadar!"

Tam o sırada şanslı yardım eden Alandra kapıda Mrs. Pinder'in ayak seslerini duydu. Hemen yerinden fırlayıp kapıyı açtı. Hiç olmazsa şimdilik masanın üstündeki yumruğu çenesine yemekten kurtulmuştu! Tepsinin üstündekileri masaya bırakan kadın çıktıktan sonra, Alandra mırıldandı.

"Seni kızdıracak bir şey mi söyledim?"

Ama daha Matt Carstairs cevap vermeden, camlı kapıdan büyükbabası girdi. Gürleyen sesiyle Mrs. Pinder'a kendisi için kahvaltı getirmesini haykırdıktan sonra masaya oturdu. Bu arada ne Matt'e, ne de Alandra'ya bakmış, onlara tek kelime söylememişti.

Anlaşılan bu evdekilerin birbirlerine günaydın deme alışkanlıkları bile yoktu. Onlar yıllardır uygarlıktan uzak bir şekilde yaşamaya alışmış olabilirlerdi ama Alandra'mn bu geleneğe uymaya niyeti yoktu.

"Günaydın, büyükbaba."

Alain Todd'un şaşkın bakışı Alandra için yeterli olmamıştı.

"Evet, teşekkür ederim büyükbaba," diye devam etti neşeli bir sesle. "Gerçekten iyi uyudum."

Bakışları karşılaştı, Alandra'nın yeşil gözleri masum bir ifadeyle yaşlı adamın yüzüne bakıyordu. Öteki torunlarının büyükbabalarına hiçbir zaman günaydın demedikleri gibi bir izlenime kapıldı Alandra.

"Bakıyorum bu sabah terbiyen yerinde küçük hanım," diye homurdandı Alain Todd. Sonra gümüş peçetelikten bir peçete aldı.

Alandra gözlerini büyükbabasından ayırmamıştı. Birden yaşlı adamın dudaklarının kenarındaki gizli tebessümü fark etti. Belki de sandığı gibi mizah duygusundan yoksun bir adam değildi büyükbabası.

"Evet büyükbaba," dedi bu kez gerçekten neşeli bir sesle. "Bana daha fazla tahammül etmek zorunda kalmayacaksın. Terbiyemin de pek uzun sürebileceğini sanmıyorum zaten."

Şaşkınlıkla ona dönen Alain Todd peçetesini yere düşürdü. Kaşları çatılmıştı.

"Birazdan seni öpüp vedalaştıktan sonra yola çıkacağım," diye sözlerini sürdürdü genç kız.

Yaşlı adamın kaşları biraz daha çatıldı. Alandra'nın bütün neşesi kaçmıştı. Anlaşılan, yıllardır bu adamı öpen biri de olmamıştı. Ama bunun için hiç kimseyi suçlayamazdı. İnsanların böyle davranmasına kendisi neden oluyordu. Yine de, hiç istememesine rağmen, onun için üzüldüğünü hissetti Alandra.

"Nereye gideceğini sanıyorsun sen?" Yaşlı adamın sesinin sertliği Alandra'yı şaşırttı. Yaşlı olmasına rağmen, onun kendisine bir gün önce söylenenleri untabileceğine ihtimal vermiyordu genç kız.

"Dün geceyi nefis bir şekilde geçirdim," dedi neşeli bir sesle. "Biraz önce de Matt'e bu gece kendi yatağında uyumak istediğimi söylüyordum."

"Demek gideceksin!" Alandra'nın bugün gideceğini bilmesine rağmen, Alain Todd çok şaşırmış görünüyordu. Ama Roseacres'da geçirdiği bir gece bile, genç kızı yeterince yormuştu.

"Evet, Londra'ya giden ilk trenle dönüyorum." Tam bu sırada Mrs. Pinder, büyükbabasının kahvaltısı ile taze kahve getirdi.

Alandra, büyükbabasının fincanına kahve koyduktan sonra, kendisine de ikinci fincanı doldurdu. Matt Carstairs'in fincanının da boşaldığını görünce, mecburen ona da koymak zorunda kaldı.

Ama kahvesinden ilk yudumu alırken, odadaki havanın değişmiş olduğunu fark etti. Gözlerini Carstairs'e çevirdi. Ama genç adamın gözlerindeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Sonra büyükbabasına baktı. Yaşlı adam Matt'e bakıyordu. İkisi arasında bir şeyler döndüğü kesindi. Tek kelime etmeden, gözleriyle konuşuyorlardı birbirleriyle.

"Ne..." diye sert bir sesle söze girdi.

Ama Alain Todd onun cümlesini yarıda kesti. "Eğer Londra'ya bugün dönmeye niyetleniyorsan,

önceden seni uyarmalıyım, trenin gelmesini epey uzun bir süre beklemek zorunda kalacaksın." Alandra bu sözlerden hiçbir şey anlamamıştı, ama bu kez büyükbabasının dudaklarındaki tebessüm belirginleşmişti. "Matt sana söylemeyi unutmuş olmalı. Ferny Druffield'den Londra' ya pazar günleri de tren yoktur."

Daha sonra biraz sakinleştiği zaman, Alandra o andaki davranışının iki erkeğin kabalıklarından hiç de aşağı kalmadığını kendi kendine itiraf edecekti ama büyükbabasının sözlerini duyduğu anda hiçbir şey düşüncecek halde değildi. Matt Carstairs'in pazar günleri tren olmadığını söylemeyi unutmadığını gayet iyi biliyordu. Bunu söylememiştir, çünkü Alandra'nın Roseacres'dan ayrılmaya kararlı olduğuna inanmamıştı. Birden ayağa fırlayan genç kız, iki erkeğe de öldürecekmiş gibi baktıktan sonra tek kelime etmeden evden dışarı fırladı.

Saatler sonra Roseacres'm bitmez tükenmez arazisinde dolaşırken öfkesi yatışmış, ama bu eve ve içinde yaşayanlara duyduğu nefret geçmemiştir. Bir tek Mrs. Pinder'ı bu nefretin dışında tutabilirdi. Sabahleyin hazırladığı tostı yiyince, kadıncağz gerçekten sevinmişti. Ama o tostun üzerinden saatler geçmişti. Alandra midesinin açlıktan guruldadığını duyuyordu..Sabahleyin evden öfkeyle fırladıktan sonra öğle yemeğine de dönmemiştir.

Ama eninde sonunda Roseacres'a dönmek zorundaydı. Bunu biliyordu. Üstelik büyükbabasının evinde bir gece daha kalmak zorunda oluşunu da biliyordu. Saat akşamın beşi olmuş, bütün gün dağ tepe demeden dolaşmaktan yorgun düşmüştü. Nasıl olmuştu da, Roseacres'da bir gece daha kalmayı kabul etmişti? Böyle bir karara varması o ihtiyaç tilkiye karşı yüreğinde yeşeren bazı duygulardan olabilirdi ki, bunun da gerçeğe ilgisi yoktu.

Kapının önünde park edilmiş iki araba evde birilerinin olduğunu gösteriyordu, ama içeri girdiğinde hiç kimseyle karşılaşmadı Alandra. Hemen odasına çıktı. Aslında eve gelen konuklardan, kendisini pazar günleri Londra'ya tren olan bir istasyona bırakmalarını isteyebilirdi.

Ama bu istek büyük bir ihtimalle reddedilecekti. Üstelik gülünç duruma düşecekti. Yatağının üstüne oturarak düşünmeye başladı. Yemek saatine kadar odasından çıkmamaya kararlıydı.

Sonunda sekize iki kala banyosunu yapmış ve dünkü elbisesini giyerek hazırlanmıştı. Kaşlarını çatarak buruşuk elbiseye baktı.

Salonun kapısını açıp içeri girdiğinde bütün gözler ona çevrildi. Özellikle Josephine'in şıklığını gören Alandra kendi elbisesindeki buruşukluğu daha iyi fark etmişti.

"Tam yemeğe gitmek üzereydik. Sen daha önce bir içki almak ister miydin?" Matt diğerlerinden ayrılarak onun yanına geldi.

Onun salona girişiyle tek ilgilenen Matt olmuştu. Robert büyük bir ciddiyetle ayakkabılarını inceliyordu. Josephine ise büyükbabasıyla konuşmasına devam etti. Alandra yeni bir savaşın kokusunu hissetti.

"Hayır teşekkürler," dedi yavaşça. Matt'in gösterdiği yakınlığın arkasında mutlaka bir art niyet olmalıydı. O yüzden kendini savunmaya hazırlamıştı genç kız. "Yemeğe benim yüzümden soğuk bir çorbayla başlamanızı düşünemem bile."

Josephine hemen büyükbabasının koluna girerek onu yemek salonuna doğru sürükledi. Eğer bu davranışlarıyla, 'O benim büyükbabam,' demek istiyorsa kendi bileceği işti. Toddlar'dan da, Carstairs'den de yeterince sıkılmıştı Alandra. Öylesine açtı ki, şu anda düşündüğü tek şey bir an önce yemeğe oturmaktı. Ötekilerin konuşmalarına bile katılmamaya kararlıydı.

Bu sayede onların kendi aralarında Josephine'e Jo, Robert'a Robbie dediklerini öğrendi. Tabii hiç

kimse Matt'in adını Matthew olarak uzatmaya cesaret ede-mezdi! Bu düşünceyle birden gülümsedi.

Belki de adı gerçekten Matthew değildi, sadece Matt idi. Başını kaldırdığında masanın öteki ucunda oturan genç adamın sadece kendisini incelemekle kalmadığını, ona bir şeyler söylediğini fark etti.

"Biraz önce gülümsüyordun Alandra. Sanırım hoş şeyler düşünüyordun?"

Bu adam artık yormaya başlamıştı Alandra'yı. "Bugün çok güzel bir gün geçirdim, onu düşünüyordum," diye yalan söyledi. 'Dışarıda' sözcüğünü eklemeye gerek duymamıştı.

"Tepelerde mi dolaştın?"

"Manzara gerçekten harika, değil mi?" dedi nazik bir sesle. Ama içindeki şeytan daha fazla dayanamıyordu işte. "Roseacres uzaktan bakıldığında muhteşem bir yer," diye sürdürdü sözlerini. "Hatta uzaktan çok daha büyük görünüyor. Bir servet değerinde olmalı!"

Matt'in gözlerine yerleşen buz gibi ifadeyi takip etmek epey ilginçti. Büyükbabası şirketteki bütün hisselerini satmış da olsa, bu ev ve arazinin satışından elde edilecek para kuzenleriyle arasında bölüştürülse yine de epey yüklü bir meblağ tutacağı açıktı. Matt, Alandra'nın sözlerinin yorumunu muhakkak böyle yapmıştı. Masadakilerin hiçbirinden çıt çıkmadı. Matt de iğneleyici bir cevap vermemiş, hatta tam tersine Alandra'ya nazik davranmaya devam etmişti.

Genç kız geceyi bitirmeye niyetlendi. "Yarın sabah gidiyor olmam ne kötü," dedi, son bir hamlede bulunarak.

"Yarın dönüyor musun?" Josephine ilk kez gülümseyerek baktı Alandra'ya.Kuzeninın gösterdiği dostluk Alandra'yı bayağı duygulandırmıştı!

"Mümkün olduğu kadar erken ayrılmak istiyorum buradan."

"Sabah sekizde bir tren var," dedi Josephine heyecanla. "Eğer istersen istasyona ben götürürüm seni."

"Senin saat dokuzdan önce yataktan kalktığını görmedik bugüne kadar." Alain Todd homurdanarak peçetesini masaya fırlattı.

"Benim için Josephine'in uykusundan fedakârlık edeceğine eminim. Öyle değil mi sevgili kuzenim?" Alandra'nın sesinde alaycı bir acılık vardı. Eğer buradan gitmesini hızlandıracaksa, Josephine'in sabaha kadar yatmaktan bile vazgeçeceğinden emindi.

Ama bu sözleri söyler söylemez pişman oldu genç kız. Josephine kıpkırmızı kesilmişti. Boş kafalı bir kız olduğu kesindi ama Alandra'nın sandığı kadar duyarsız bir insan olmadığı da açıktı.

Bir an özür dilemeyi düşündü. Ama bir gece önce, kuzeninın ona ve üstündeki elbiseye nasıl aşağılayıcı gözlerle baktığını hatırlayınca hemen bundan vazgeçti. Üstelik hem Josephine hem de Robert, Alandra' nın bu sabah Matt ile yaptığı konuşmayı bilmediklerinden, hâlâ büyükbabanın mirası için buraya geldiğini düşünmeye devam ediyorlardı.

Sabah kahvaltıda yaptığı gibi bir anda iskemlesinden fırladı. Bu insanlara daha fazla tahammül edemeyecekti.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedikten sonra odadan çıktı. İskemlelerin döşemenin üstünde çikardığı sestten erkeklerin ayağa kalktığını anlamıştı.

Üst kata çıktığında.aşağıdaki holden gelen sesleri duydu. Anlaşılan, ötekiler de yemek salonundan çıkmışlardı.

Neler konuşulduğunu duyamadı, ama zaten ne söyledikleri zerre kadar ilgilendirmiyordu Alandra'yı. Sonra birden büyükbabasının gürleyen sesini duydu. "Tanrı aşkına, şu saçlarına bir çeki düzen ver Robert!" Kulakları büyükbabasının sesiyle cınlayarak odasına girdi. Ne aileydi ama!

Yarım saat kadar sonra yıkanmış ve keten geceliğini giymişti genç kız. Elbisesini valizine yerleştirdi. Yolculuk sırasında blucinini giymeye karar vermişti. Tam o sırada kapının açıldığını ve buz gibi bakışlı adamın odaya girdiğini gördü. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden kaldı. Matt Cars-tairs'in gözleri, göğüslerini ve kalçalarını saran geceliğin üstünde dolaşıyordu. En sonunda, koşup sabahlığını giymeyi akıl edebildi Alandra.

"Eğer beş dakika önce gelseydin, üstümde hiçbir şey olmayacaktı," dedi soğuk bir sesle. "Bir daha sefere girerken, kapıyı vurmayı unutmazsın umarım."

"Eşyalarını mı topluyorsun?" Matt'in sesi her zamanki gibi kuşkuluydu. Gözlerini yatağın üstünde açık duran valize dikmişti.

"Eh, oldukça zeki sayılırsın," dedi Alandra alaycı bir sesle. "Bu türbede iki gece geçirdiğim için ücretini ödemek isterdim." Sonra birden aklına gelen soruyla irkildi. "Ne istiyorsun?"

"Çoğu zaman parasızlık çektiğini söylemiştin," dedi Matt. Alandra bu sözlerin arkasından neyin geleceğini merak ederek onun yüzüne baktı. "Hâlâ parasız mısın?"

Genç kız omuzlarını silkti. Onun standartlarına göre, açlıktan ölüyor bile sayılabilirdi. "Bu suç mu yani?" diye cevap verdi.

"Üstelik işsiz olduğunu da söylemiştin."

"Bir dakika," dedi zayıf bir sesle. "Sen ne demek istediğini açıklar mısın lütfen?"

"Burada kaldığın gecelerin ücretini ödemek istediğini söyledin. Bunu ben yapacağım. Burada kalman için ücretini ben ödeyeceğim."

Konu Başlığı: Ynt: Nefretin Ötesinde / Jessica Steele
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 19, 2007, 08:34:07 am

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kalmam için... bana ücret mi ödeyeceksin?"

Alandra duyduklarına hâlâ inanamıyordu. Matt Carstairs önce genç kızın buradan gerçekten gitmeye kararlı olduğuna inanmamıştı. Şimdi elbisesini ve yanında getirdiği kitabı valizine yerleştirdiğini görünce, fikri değişmişti anlaşılan.

"Dalga geçecek başka birini bul," dedi şaşkın bir tavırla. Şu ana kadar Matt

Carstairs onun hiçbir sözüne inanmamıştı. Ona inanmama sırası ise şu anda Aland-ra'daydı.

"Son derece ciddiym," dedi Carstairs sabırsız bir tavırla.

Gerçekten de ciddi görünüyordu. Bu da genç kızın kafasını daha çok karıştırıyordu. Roseacres'da geçirdiği iki gece bile yeterince fazla gelmişti, ama yine de Matt'in bu ilginç teklifinin nedenini, eğer gerçekten söylediği gibi ciddiye, merak ediyordu.

Eh, bu oyunun biraz keyfini çıkartmanın tam zamanıydı. Şaşkınlığını gizlemeyi başarak gülümsedi. "Burada kalmam için bana ücret ödemeye bile hazırsın, öyle mi?"

"Evet, aynen söylediğim gibi."

"Otursana." Alandra yatağın yanındaki koltuğu gösterdi. Kendisi de yatağın üstüne oturdu.

"Oldukça ilginç bir teklif bu."

'Ne kadar da ağız sıkı bir adam bu,' diye düşündü genç kız. Matt, Alandra'nın teklifini umursamadan pencerenin önüne gitmiş, dışarıyı seyretmeye başlamıştı. İçinden ona kadar saymaya başladı Alandra.

"Buraya gelişin... büyükbabanı çok sevindirdi."

"Sevindirdi mi!" Alandra büyükbabasının ekşi suratını hatırlayarak şaşkınlıkla bağırdı. "İkimiz de aynı asık suratlı adamdan söz ediyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Matt kısaca. "Sen onu benim kadar tanıımıyorsun..."

"Tanımak da istemiyorum zaten," diyerek onun sözünü kesti genç kız.

"Böylece, buraya gelişinin tek nedeninin cuma gün-kü gazetelerde okuduğun haber nedeniyle olduğunu itiraf ediyorsun."

Tanrım, bu adam ne kadar önyargılıydı! "Hiçbir şey itiraf etmiyorum!" diye parladı Alandra. Sonra öfkesini kontrol etmeye çalışarak güçlkle yutkundu ve tatlı bir sesle konuşmaya başladı. "Gelişimin o yaşlı adamı sevindirdiğini söyledin. Burada kalmamı istemenin, üstelik bunun için ödemedede bulunmaya bile hazır olmanın nedeni, onun neşesinin devamını sağlamak mı acaba?"

Matt ellerini pantolonunun cebine sokarak öyle bir bakışla baktı ki, Alandra öfkesini denetlemek için genç adamın kendisiyle mücadele ettiğini anladı.

"Sen buraya geldiğinden beri büyükbabanı izliyorum," dedi Matt. "Gördüğüm kadarıyla, sana hayranlık duyuyor."

"Çok dikkatli bir gözlemci olmalısın," diye mırıldandı Alandra. İki gündür büyükbabasının yüzünde sevince benzer bir ifade görmemişti çünkü.

"Ben hiçbir şeyi kaçırmam." Matt yine iki anlama çekilebilecek bir söz etmişti. Büyükbabasını olduğu kadar, Alandra'yı da izlediğini ima ediyordu. "Seni susturma çabalarımıza karşı direnir, bizimle dişe diş bir mücadele verirken, büyükbaban sürekli senin tepkilerini izliyordu."

"Bu arada, kendini de o züppe kuzenlerimle aynı kefeye koyduğunun farkındasın sanırım," diye cevabı yaptırdı Alandra.

"Benim züppeliğe ayıracak zamanım yok." Matt' in sesi soğuktu. Alandra sözlerini kesmeden onu dinlemeye karar verdi. "Uzun bir süredir, Alain'ın hayattan keyif almadığını görüyor, üzülüyordum."

Alandra bu sözler karşısında birden şaşırıldı. Ama bu konu onu hiç ilgilendirmiyordu. Büyükbabasının keyifsizliği Matt Carstairs'i üzüyorsa, bu onun bileceği işti.

"Eh oldukça yaşlı," diye cevap verdi. Sesinde en ufak bir duygu kırıntısı bulunmamasına özellikle dikkat etmişti.

"Altmış dokuz yaşında." Matt'in, öfkesini kontrol altında tutmak için çaba harcadığı hissediliyordu. "Bence onun bu durumu sadece yaşma bağlanamaz. Bir zamanlar bu evin içinde her gün gürleyen sesini duymak mümkündü." Eh, iki gündür onun gürlemesini yeterince duymuştu Alandra. Demek ki endişelenecek bir şey yoktu. Ama Matt sözlerini sürdürdü. "Uzun, süredir ilk defa, sen geldikten sonra aynı şekilde gürlediğini duydum."

Anlaşılan, Matt Carstairs evin içinde sürekli bağırp çağırın insanlardan hoşlanıyordu. "Demek, benim burada kalmamı istemenin nedeni, onun gürlemelerinin devamını sağlamak," dedi alaycı bir sesle. Aynı anda başka bir gerçeğin farkına vardı. "Sen onu seviyorsun."

"Bu suç mu yani? Doğduğum günden beri tanıyorum onu. Özellikle babam öldükten sonra gerçek bir baba gibi davrandı bana."

Acaba babası öldüğünde Matt neler hissetmişti? Kendi babası öldüğünde kederden nasıl kahrolduğunu hatırladı Alandra. Acaba Matt de aynı şekilde üzölmüş, yaralanmış mıydı?

Bir an ona karşı bir sıcaklık duydu yüreğinde. Sonra hemen kendini toparladı. Matt Carstairs'e karşı yumuşarsa, bunun zararını kendisi çekerekdi.

"Demek ortak yanlarımız var Matt," dedi neşeli bir sesle. "Birbirimizi öpüp dost olamaz mıyız sence?"

Tanrım, Matt'in kaşları nasıl da çatılmıştı! Herhalde öpmek isteyeceği en son insan Alandra Todd olurdu.

"Eğer beni elde etmeyi düşünüyorsan," dedi sabah kahvaltındaki konuşmayı hatırlayarak. "Bunu aklından çıkar. Senin gibilerle ilişkimi keseli yıllar oldu."

"Yazık!" dedi Alandra. Bir yandan da, Matt Carstairs'in ilişkisini kestiği o tür kadınların veya kadının nasıl biri olduğunu düşünüyordu. Sonra birden ciddileşerek sordu. "Sözünü ettiğin bu ücretli iş ne kadar sürecek?"

"Üç ay diyelim." Hiç düşünmeden cevap vermişti Matt.
"Üç ay!"

Duyduğu hayret sesine yansımıştı. Roseacres'da geçirilecek üç ayın düşüncesi bile korkunçtu. Burada kalmaktansa, üç ayı bir hapishanede geçirmeyi tercih ederdi. Ama hemen kendini toparlayarak, sanki düşünüyormuş gibi bir havaya girdi. Aslında sabahleyin sekiz trenine yetişmekten başka bir düşünce yoktu kafasında.

"Sana epey pahalıya mal olur bu," dedi yavaşça.

"Ücretini ödeyeceğimi söylemiştim. Eğer üç ay burada kalmayı kabul edersen, üç ayın sonunda bin sterlinlik bir çek vereceğim sana."

Carstairs'in teklifinde ciddi olduğu anlaşılıyordu. İşin parasal yönü bile konuşulduğunda göre, bu teklifin ciddiyetinden kuşkulananmanın gereği yoktu artık. Bin sterlin alacak, üstelik yemek ve yatak parası da vermeyecekti. Burada kalıp bu parayla Londra'daki dairenin kirasını da rahatça ödeyebilirdi. Hiç de azımsanacak bir para değildi doğrusu! Ama işin bir de diğer yönü vardı. Bu teklifi kabul ettiği takdirde, o ihtiyar şeytanla üç ay aynı evde yaşayacak, bütün hayatı zehir olacaktı. Ama bütün bu düşünceleri kendisine saklamaya karar verdi.

"Bin sterlin! Hepsi bu mu yani? Eğer yanında çalışan işçilere de ödediğin ücretler böyleyse, nasıl milyoner olduğunu anlamak zor değil."

"Sana vereceğim çeki kendi özel hesabımdan ödeyeceğim, şirketin kasasından değil," dedi Matt soğuk bir sesle. "Ayrıca yanımda çalışan işçilere ödediğim ücret, piyasadaki standartların çok üstünde olmuştur her zaman. Eğer çok merak ediyorsan, bunu da bilmeni isterim." Genç adamın öfkesini dizginlemek için büyük bir gayret sarf ettiği belliydi. Yine de sakın bir sesle konuşmayı başardı. "Üstelik çok da zor bir iş teklif ettiğimi sanmıyorum. Öyle değil mi?"

"Sen onu tanıyor musun? Nasıl konuştuğunu hiç duydun mu?" Alandra saçma bir soru sorduğunun farkındaydı. Matt, büyükbabasını kendisinden çok daha iyi tanıyordu kuşkusuz.

Genç adam cevap vermedi. Öfkeden dudaklarını ısıırıyordu. Alandra'dan kesin bir cevap almak için hiç sesini çıkarmadan bekliyordu.

Sonunda onun gözlerinin içine baktı genç kız. "Çok fazla şey istiyorsun," dedi. "Bunu yapamam."

"Neden?" Sanki acele bir yere gidecekmiş de, ona cevap yetiştirmek için geri dönmüş gibi bir hali vardı Matt'in. Alandra, onun odadan bir an önce çıkmasından ve kendini yatağa atıp bütün bu olanları unutmaktan başka bir şey istemiyordu şu anda. Genç adamın gözlerine düşünceli bir ifade yerleşmişti şimdi. "Kuzenlerinin sana hayatı cehennem etmesinden mi korkuyorsun?" dedi. Eğer bunu düşünüyorsan, ben..."

"Kuzenlerim bana hiçbir şey yapamaz," diye haykırdı birden genç kız. Gururu incinmişti.

"Paranın satın alabileceği her şeye sahip olabilir onlar. Sırf paraları sayesinde, beni yoksul bir akraba olarak görüp benden utanabilirler de. Ama sana bir şey söyleyeyim Matt Carstairs." Yeşil gözleri öfkeden ıslık ıslık yanıyordu. "Onların benden utandığı kadar ben de onlardan utanıyorum."

Bu kadar öfkelendiği için birden pişman oldu. Bu sözleri söylemek istemezdi. Ama biraz önce öfkesini güçlükle zaptedebilen Matt Carstairs'in tavrı birden değişmişti. Sakin bir şekilde gözlerini Alandra'nın yüzünde dolaştırdı. Sonunda yavaşça mırıldandı.

"Neden öyleyse burada kalıp onlara kim olduğunu göstermek istemiyorsun?"

Onun bu yumuşak tavrı karşısında öfkesinin geçtiğini hissetti Alandra. Ona kızıp kuzenlerini ve büyükbabasını savunacağına, tam tersine ilk defa sakın görünüyordu.

"Yani, en az onlar kadar şerefli bir insan olduğumu mu göstereyim?" Burada kalmak ve onlara meydan okumak için sonsuz bir istek duydu Alandra.

"Bütün insanlar eşit doğar."

"Ama bazıları diğerlerinden daha eşittir." Yine kendini tutamamıştı genç kız. Tam o sırada Matt'in saatine göz attığını fark etti. Herhalde yeterince zaman kaybettiğini düşünüyordu burada.

Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak gidip yatak odasının kapısını ardına kadar açtı Alandra. "Bu konuda düşüneneceğim. Sana cevabımı yarın sabah bildiririm."

Matt tek kelime etmeden kapıdan çıktı, ama gözlerindeki pırlıltı Alandra'nın boynunu kırmamak için kendisini zor tuttuğunu gösteriyordu. Üstelik, sabaha kadar onun cevabını beklemek zorunda oluşundan da hiç hoşlanmamışa benziyordu.

"Pek de fazla heyecanlanma," diye mırıldandı genç kız, kapıyı kapatırken. Matt'in bu sözleri duyup duymadığı umurunda bile değildi.

Çok yorgun olduğu için hemen uyuyacağını düşünen Alandra yatağına uzandı. Ama uykusu kaçmıştı bir kez! Bir yandan Roseacres'da bir gece bile daha kalmaya dayanamayacağını düşünüyor, bir yandan da Matt Carstairs'in garip teklifini aklından silip atamıyordu.

Sabaha kadar yatağın içinde döndü durdu. En sonunda, bir daha kesinlikle uykuya dalamayacağını anladığında, sabahın erken saatleriydi. Yavaşça kalkıp bir duş alıp giyindi. Kafası karmakarışık bir şekilde odasından çıkıp sessizce merdivenlerden aşağıya indi.

Nereye gittiğinin farkına bile varmadan kahvaltı odasının kapısını açtı. Sofra hazırlanmıştı ama içeride kimse yoktu. Camlı kapıdan dışarı baktı. Gül bahçesi nefis bir manzara halinde önünde uzanıyordu.

Bir dakika sonra harika bir şekilde kokan pembe gül-lerin yanındaydı genç kız. Bu güzel çiçeklerin arasında düşüncelerinden kurtulacağım ve biraz rahatlayacağını sanmış ama yanılmıştı.

Bütün gece, Matt'in bu teklifi neden yaptığını düşünmüştü. Alandra'nın büyükbabasının parasının peşinde olduğuna yürekten inanıyordu genç adam. Ama birden, güllerin ortasında bu sorunun cevabını bulmuştu.

Alain'ın artık varlıklı bir adam olmadığını öğrendikten sonra, Alandra'nın eli boş dönmektense bin sterlin kazanmayı isteyeceğini düşünmüştü. Genç kızın Roseacres ile ilgili planları olabileceği ve evden hissesini isteyebileceği düşüncesi ise Matt'i rahatsız etmiyordu. Onun tek istediği Alain Todd'u neşeli görmektir. Yaşlı adam altmış dokuzunda olmasına rağmen, altmış dokuz yıl daha yaşayacak kadar sağlıklı ve zindeydi nasıl olsa. Böylece o evden kalacak mirası Alandra'nın elde etmesi pek kolay gerçekleşmeyecekti.

'Tanrı hepsinin cezasını versin,' diye düşünerek eğilip güllerden birini kokladı Alandra. Aslında burada kalmak hiç de o kadar kötü bir şey değildi. Tanrının cezası Matt Carstairs de Roseacres'da oturduğuna göre, sevgili kuzenlerine olduğu kadar, ona da haddini bildirmek epey eğlenceli olabilirdi.

Tam o sırada bahçeye açılan camlı kapıdan bir ses geldiğini duyarak döndü. Büyükbabası, üstünde her zamanki pantolonu ve gömleği ile bahçeye çıkıyordu. Alandra yerinden kıpırdamadı. Onun kendisini gördüğünü biliyordu, ama yine dün sabahki gibi davranacak ve sadece homurdanarak bir selam verecekse, Alandra'nın da ona neşeli bir şekilde karşılık vermediğini görecekti.

Ama şaşırtıcı bir şey oldu. Büyükbabası onu görme-mezlikten gelip güllerin yanına gideceğine, yavaşça yanına yaklaştı.

"Günaydın." Üstelik ilk defa günaydın diyen de o olmuştu. Alandra bu evdeki asık suratlı insanlara ben-zeme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissederek kendini zorladı ve neşeli bir sesle konuştu. "Erkenci-sin bakıyorum."

"Ben her zaman erkenciyimdir."

"Her şeye rağmen ortak yanlarımız olduğu anlaşılıyor." Alandra bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Ne onunla, ne de diğerleriyle tek bir ortak yanı ol-masını bile istemiyordu.

"Bu çok mu garip?"

Belki garip değildi ama genç kız bunun tartışmasına girmek istemiyordu. "Matt bana altmış dokuz yaşın-da olduğunu söyledi," dedi konuyu değiştirerek. "İş-ten emekli mi oldun artık?"

"Hâlâ ara sıra büroya gidiyorum." Yaşlı adamın se-sindeki titreşim genç kıızı rahatsız etti.

"Yani Ferny Druffield'deki büroya mı?" Şirketin ilk bürosunun orada kurulduğunu hatırlıyordu Alandra.

"Tanrım! Tam on yıldır Ferny Druffield'de büro-muz yok bizim!" diye cevap verdi büyükbabası. "Dün-yanın her tarafında olmasına rağmen," diye sözlerini sürdürdü. Sonra eğilip güllerden birini kokladı. "Ana büro Bedewick'te. Buraya on kilometre kadar uzakta. Bunları bilmiyor muydun?" Sesi birden acılaşmıştı.

"Eğer cuma günkü gazetelerde bunu okuduğumu ima ediyorsan..." Alandra'nın sesi birden sertleşti. "Matt Carstairs'e söylediklerimi sana da tekrarlayabilirim. Cuma günü tek bir gazete bile okumadım."

"Öyle bir şey düşünmemiştim." Yaşlı adam sert bir şekilde baktı ona. "Sadece, aramızdan ayrıldıktan sonra, baban işlerimizi uzaktan da olsa, takip ediyor muydu diye merak ettim."

"Peki, sen onun neler yaptığını hiç takip ettin mi?" Alandra buz gibi bir tonda cevabı yapıştırdı.

Yaşlı adam bu soruya cevap vermedi. Bir an, onu orada yalnız bırakıp içeri girmeyi düşündü genç kız, çünkü aralarındaki gergin sessizliği bozmak için büyük-babasının hiçbir çaba göstermeyeceği ağıktı.

Sonra ani bir kararla ona döndü. "Yanınızdan ayrıldıktan sonra neden babamla ilişki kurmaya çalışmıydın hiç?"

"Neden kuracaktım ki?" Alain Todd'un cevabı da, Alandra'nın sorusu kadar aniydi. "Beş parasız bir yetimle, Todd adının sürmesine hiç şans tanımadan çekti gitti." Alandra'nın cevap vermesine fırsat bırakmadan sözlerini sürdürdü. "Üstelik büyükannene tek bir kelime etmeden."

Anlaşılan büyükbabası karısını çok sevmişti. Belki de bu kadar huysuz, aksi bir ihtiyar olmasının nedeni buydu. Alandra'nın, büyükannesinin ne zaman öldüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. Şu anda bunu büyük-babasına sorması da zamansız olacaktı. Ama konu sev-giden açılmışken, bir soru daha sordu. "Babamı hiç sevmedin mi?" Bu soru üzerine gözlerini ona çevirdi Alain Todd. "Sevgi, iki taraflıdır Alandra," dedi. Torununa ilk kez adıyla hitap etmişti. "Eğer beni sevmiş olsaydı, Edward da yıllarca süren ayrılığımız sırasında benimle ilişkiye geçmek için bir girişimde bulunabilirdi."

Sonra hemen arkasını dönüp gülleriyle ilgilenmeye devam etti. Duygularının yüzünden okunmaması için onun böyle davrandığını anlamıştı genç kız. Demek büyük-babası da diğer insanlar gibi bazı duygulara sahip-ti. Kendi yüreğinin de yumuşadığını hissederek, ciddi ama yavaş bir sesle mırıldandı.

"Sanırım, seni çok seviyordu büyükbaba," Alain Todd bu sözleri duymamış gibi hiç kıpırdamadı. Alandra sözlerini sürdürdü. "Bana senin adını vermesi de bu-nu gösteriyor. Eğer sana hiç saygısı olmasaydı, bunu yapmazdı sanırım. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

Yavaşça ona döndü yaşlı adam. Yüz hatları yumuşamış, gözlerine dalgın bir bakış yerleşmişti. Ama hiç bir şey söylemedi. Uygun sözler arar gibiydi.

Onu daha fazla üzmemek için konuyu değiştirmeye çalıştı Alandra. "Şey... Matt bir süre burada kalmamı istedi benden," dedi. Oysa bu konuyu bir sır Olarak saklamaya kararlıydı. Dilini tutamayışına içleriyerek sordu. "Sen ne dersin?"

Aslında ondan nasıl bir cevap almayı umduğunu ken-disi de bilmiyordu. Ama konuşmadan önce hafifçe öksürerek boğazını temizleyen yaşlı adamın cevabı çok şaşırtıcıydı.

"Burası onun evi," dedi Alain Todd. Dolayısıyla, istediği kişiyi davet etmekte serbest olduğunu ima ediyordu.

"Onun evi mi!" Alandra şaşkınlığını saklayamadı. "Ama... ama ben sanıyordum ki, Matt'in babasıyla sen birlikte alımtınız bu evi. Eşlerinizle daha fazla birlik-te olabilmek için..."

"Evet, o zaman öyle alınmıştı," diye onayladı onu büyükbabası. Sonra birkaç saniye düşünceli bir tavırla durdu. Kendi kanından olan torununun her şeyi öğrenmeye hakkı olup olmadığını düşünüyordu herhal-de.

"Matt on beş yaşındayken, babası bir trafik kaza-sında öldü." Gözleri yine dalmıştı. "Bu durumda Matt'in öğrenim hayatı sona erinceye kadar, şirketin yönetimi babanla bana kalmıştı."

"Ama babam bu işten hoşlanmıyordu, değil mi?" diye sordu Alandra. Yaşlı adam hafifçe kaşlarını çat-tı.

"Evet, hem de hiç hoşlanmıyordu. Zaman zaman birbirimizin gırtlığına sarılacak kadar.kavga ediyorduk. Her neyse..." Acı veren anılardan kurtulmak ister gi-bi eliyle bir hareket yaptı. "Baban ayrıldıktan sonra, birkaç yıl içinde Eunice'in kocasının başı para açısın-dan derde girdi." Bu derdin ne olduğunu söylememiş-ti, ama Alandra onu büyükbabasının kurtardığını tah-min etti. "Sonra büyükannen öldü." Bir an tereddüt ettikten sonra açıkladı. "Ve şirkette her şey ters gitmeye başladı."

Yavaş yavaş her şeyi anlamaya başlıyordu Alandra ama daha iyi öğrenebilmek için, "Matt o zamanlar üni-versitede miydi?" diye sordu.

Büyükbabası başını salladı. "O zamanlar, şirketin tepetaklak gitmeye başladığını ona söyleyecek cesareti bulamamıştım kendimde. Ama okulu bitirip çalışacak duruma geldiğinde, iflasın eşiğindeydik."

"Oh, hayatım!" Büyükbabasının bütün bunları Matt'e açıklarken neler hissettiğini anlayabiliyordu. "Çok şaşırdı mı?"

"O zamana kadar Matt'i, en az Edward kadar iyi tanıdığımı sanırdım. Ama onun nasıl bir insan oldu-ğunu tam anlamıyla o gün anladım. Zorluklar karşı-sında oturup üzülecek bir adam değildi. Yapılması ge-reken bir iş gördü mü kollarını sıvayıp onun içine da-ılar ve başarıyla sonuçlandırmadan da peşini bırak-maz."

Alandra işte buna bütün kalbiyle inanıyordu. Matt onun büyükbabasını neşelendirdiğim düşünmüştü. O yüzden de kendisine bir baba gibi davranan adama bor-cunu ödemek için kollarını sıvamış ve burada kalması için Alandra'ya teklifte bulunmuştu. Alandra ondan ne kadar hoşlanmıyorsa, onun da ondan hoşlanmadı-ğı açıktı ama yine de görevini yerine getirmek için, bu-nu yeterli bir sebep saymamıştı. Giriştiği işin başarıyla sonuçlanması için bin sterlin gibi bir parayı gözden çı-karmaktan bile çekinmemişti.

"Peki Carstairs ve Todd nasıl oldu da iflas etmedi?" diye sordu, Matt Carstairs'in teklifini kafasından çı-karmaya çalışarak. "Yani demek istiyorum ki, sen şir-kete ve bu işlere duyduğun heyecanı kaybetmiştin. Matt ise okuldan yeni mezun olmuş genç ve tecrübesiz bir adamdı. Herhalde tek başına şirketi kurtaramazdı. Öyle değil mi?"

"Yanılıyorsun," dedi büyükbabası. Matt'den büyük bir saygıyla söz etmesi, Alandra'nın gözünden kaçma-dı. "Ben de biraz yardımcı oldum, tabii, ama hiçbir zaman Matt'in babasıyla birlikte işi ilk kurduğumuz gündeki heyecanı duymuyordum artık. Gece gündüz ça-ııştı o çocuk. Önce korkunç bir yekûn tutan banka borçlarını temizledi, sonra benim kredi aldığım bazı ki-şilerin ağızını kapattı ve uçurumun dibinden bugünkü yerine şirketi o getirdi."

Anlaşılan bütün Todd ailesi Matt'e teşekkür borç-luydu. Tabii kendisi hariç. Büyükbabasının o günler-de gırtlığına kadar borca battığı açıktı. Yine de Matt'in hayranlar kulübüne üye olmaya niyeti yoktu Aland-ra'nın.

"Anladığım kadarıyla şirket oldukça zor günler ge-çirmiş. Peki evi niye sattın?"

"Evin bana ait olan hissesini ya Matt alacaktı, ya da banka nasıl olsa. Benim hissem ipotekliydi. Matt anne tarafından kalan mirasın parasını kullanarak ipo-teği kaldırdı. Hayatımda hiç o kadar rahatladığımı ha-tırlamıyorum."

Konuşmak yaşlı adama iyi gelmişti. Biraz nceki ka–dar üzüntülü görünmüyordu şimdi.

"Böylece Matt sadece evin sahibi değil şu anda. Ba–na söylediğine göre, şirketin de sahibi."

"Matt anlaşılan sana çok şey anlatmış!" Büyükbaba–bası kurnaz bakışlarla onu süzdü. Bu bakışlar arasında şaşıran genç kız hemen topar–lanarak ciddi bir sesle sordu. "Peki Robert ne yapı–yor?"

Kuzenine karşı en ufak bir sempati bile beslemiyordu. Ama büyükbabası zor durumda kalıp şirketi sattı–ęına göre, o dağınık saçlı genç adamın gelecek ile ilgili planlarına ağır bir darbe vurulmuş demekti.

"Aynı baban gibi, Robert da şirketteki işlerden hoş–lanmıyor. Gerçi Matt ona şirkette bir iş verdi ama haf–tanın beş günü oraya gidip ortalıkta dolanmaktan başka bir şey yapmıyor."

Robert ile ilgili olarak anlattıkları, yaşlı adama her–halde, kendi oğlunun ona ve şirkete sırt çevirerek gidi–şini hatırlatmıştı. Birden o eski ve huysuz ihtiya mas–kesini takındı.

Ama bu maske artık Alandra'yı kandırmayacaktı. Az önce büyükbabasının nasıl duygusal bir insan ol–duğunu grmşti. Daha bir gece önce, büyükbabası–na karşı duygularının böyle yumuşayacağını söyleseler inanmazdı, ama şu anda istediği tek şey, onu eğlendi–recek bir şeyler söyleyip yeniden içine girdiği kabuğu kırmaktı.

"Eee, büyükbaba," dedi neşeli bir sesle. "Beş pa–rasız bir yetim olduğum için bana da karşı ęıkacak mı–sın?"

Bir an için yaşlı adamın yüzü daha da asıldı. Aland–ra, 'Acaba fazla mı ileri gittim?' diye düşündü. Ama sonra inanılmaz bir şey oldu. Büyükbabasının dudak–larında gerçek bir gülümseme belirdi. Sanki glmseyişinin başkaları tarafından görülmesinden utanıyormuş gibi hemen arkasını dönüp bir gl kopardı.

"Al," dedi gl torununa uzatarak. Bu gln ken–disi için özel olarak kopartıldığından emindi Alandra. Sonra yeniden suratını asarak homurdandı. "Annesiz ve babasız olabilirsiniz, ama senin bir ailen var... Bunu sakın unutma."

"Evet büyükbaba." Alandra onun arkasından ya–vaş adımlarla kahvaltı odasına doğru yürüdü. Annesi–nin ölümünden beri ilk defa bu sabah kendini biraz iyi hissediyordu.

Ama bu duygu pek uzun sürmeyecekti. Matt Carstairs koyu takımlarını giymiş, saat dokuzda Bedewick' de işinin başında olmak üzere hazırlanmış, kahvaltı ma–sasına oturmuştu bile.

Soğuk bakışlarını Alandra'ya dikti. Onu bahçede b–ykbabasıyla konuşurken gördüğü anlaşılıyordu. Eh, elinde bir glle içeri girdiğine göre, genç kızın büyük–babasıyla arasının iyi olduğunu anlaması ve buna se–vinmesi gerekirdi. Ama Matt'in bundan hiç de hoşlan–mış bir hali yoktu.

"Günaydın Matt," dedi Alandra, onun bu tavrını umursamamaya çalışarak. Sonra elindeki gl parmak–larının arasında yavaşça çevirdi.

Ama Matt'in ona cevap vermeye niyeti yoktu bu sa–bah. Alandra sandalyesine otururken, iki erkek birbir–leriyle konuşmaya başladılar. Belki de, dn geceki tek–lifi yaptığına pişman olmuştu Matt. 'Niye acaba?' di–ye düşündü genç kız. Ama Carstairs, onun bu sabah büyükbabasıyla yaptığı konuşmayı ve evin sahibinin de Matt olduğunu öğrendiğini bilmiyordu. Alandra'nın Alain Todd ile geinmesinin nedenini hâlâ daha evde–ki hissesini ele geçirmek için yapılmış bir plan olarak yorumlamış olabilirdi.

Tam o sırada Mrs. Pinder içeri girerek kahvaltılarını getirdi. Hemen arkasından da Josephine girdi içeri.

"Sadece bir fincan kahve içecek kadar zamanım var Mrs. Pinder," dedi kâhya kadına. Sonra Alandra'ya döndü. "Sekiz trenine yetişmen için seni istasyona gö-türeceğim." Alandra üç çift gözün kendisine dikildiğini fark et-ti. Josephine'in bakışları her zamankinden farklı ola-rak dostçaydı bu sabah. Bunun nedenini anlamak için de çok fazla zeki olmaya gerek yoktu.

"Gerçekten çok nazıksın Josephine," dedi Aland-ra. Sonra hiç acele etmeden tostuna uzandı.

Tabağına biraz tereyağ ve marmelat alırken, Matt' in buz gibi bakışlarım üzerinde hissediyordu. Büyük-babası ise sert bir ifadeyle kendisine bakmaya devam ediyordu. Tanrım, şu sivri dili sayesinde kendi kendi-ni zor duruma düşürmekte üstüne yoktu.

Herkesin onun sözlerinin devamını beklediği açıktı. Derin bir nefes aldı. "Eee, beni istasyona kimin götü-receği böylece bir çözüme bağlanmış oldu," dedi göz-lerini masadakilere çevirerek. "Peki, bu akşam dön-düğümde istasyondan kim karşılayacak beni?"

Bu sözlerin arkasından gelen sessizliği ilk olarak Jo-sephine'in çılgılığı bozdu. "Geri mi geleceksin yani!" Gözlerindeki o dostça ifade bir anda kaybolmuştu.

"Aslında Londra'ya dönmeyi hiç istemiyordum ama bir süre burada kalacağıma göre, eve gidip birkaç par-ça giyim eşyası almam şart oldu artık."

"İki yumurta daha istiyorum Mrs. Pinder!" Büyük-babasının sesi, bütün evi çınlatacak kadar şiddetli bir şekilde gürlemişti. Alandra'nın burada kalacağı kesin-leştikten sonra kuzeni ile arasındaki konuşmanın de-vam etmesini istemediği açıktı.

"Demek Londra'ya sadece eşyalarını almak için dö-nüyorsunuz!"

Büyükbabasının haykırışının nedenini bile anlayama-dığına göre, Josephine'in zekâ açısından nasipsiz ol-duğu bir kere daha açığa çıkmıştı.

"Evet," dedi Alandra gözlerini Matt Carstairs'in buz gibi bakan gözlerine çevirerek. "Bir süre burada kala-cağım." Carstairs ve Todd şirketinin sahibinin dün ge-cekli teklifini unuttuğundan emindi genç kız. "Kalmak için en az bin nedenim var," diye mırıldandı sonra, Matt'in gözleri iyice donuklaştı. Alandra'nın o bin sterlini kaçırmamak için burada kalmayı kabul etme-sinden hiç de hoşlanmadığı belliydi.

Konu Başlığı: Ynt: Nefretin Ötesinde / Jessica Steele
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 20, 2007, 08:53:32 am

BEŞİNCİ BÖLÜM

Güzel bir pazar günü öğleden sonra Alandra yürüyüşe çıktı. Kafasında belirli bir düşünce yoktu. Ama birden bir şeyi fark etti. Roseacres'daki hayat, bir ay önce tahmin ettiği kadar çekilmez değildi.

Matt Carstairs'in burada kalması için yaptığı teklifi nasıl olup da kabul ettiğine hâlâ şaşıyordu. Ama gerçekçi olmak gerekirse, biraz da bu evdekilerin davranışları itmişti onu böyle bir meydan okumaya.

Buradan ayrılırken, Matt'in teklif ettiği bin sterlini tabii ki almayacaktı, ama şimdilik Matt'in bunu bilmemesi ve sadece o paranın uğruna burada kalmayı kabul ettiğini sanması daha iyiydi. Nasıl

olsa genç adamın Alandra hakkındaki yargılarını değiştirmenin imkânı yoktu. Matt Carstairs'in hayatta rastladığı en sevimsiz adam olduğu konusundaki düşünceleri değişmemişti Alandra'nın. Ama kuzenleri, hatta büyükbabası hakkındaki düşünceleri yavaş yavaş değişmeye başlamıştı.

Tanışmadan önce büyükbabasından nefret etmesi çok daha kolay olmuştu. Tabii burunları bir karış havada tipler olarak tanımladığı kuzenlerinden hoşlanmaması doğaldı. Ama onlarla birlikte yaşadığı şu dört hafta içinde, hepsini tek tek daha iyi tanımış ve ilk yargılarının pek de doğru olmadığını anlamaya başlamıştı. Bir tek Matt Carstairs'i tanıma imkânı bulamamıştı. Onun hakkında bildiği tek şey, Alandra'ya iki ay daha tahammül etmek için kendini zorladığıydı.

Kısa bir sürede, ilk geldiği hafta Robert'in kendisiyle neden o kadar az konuştuğunu anlamıştı. Çünkü zavallı Robbie çok utangaçtı. Üniversite hayatı bile onu içine kapalı, utangaç bir insan olmaktan kurtaramamıştı.

Kız kardeşi gibi o da sabahları kahvaltıya çok geç indiği için, Alandra onu daha çok akşam yemeklerinde görüyordu. Ama son zamanlarda Alandra'ya duyduğu çekingenlikten yavaş yavaş sıyrılmaya başlamıştı. Dün geceki yemekte onun bakışlarını üstünde hisseden genç kız, cesaret vermek istercesine dönüp gülümsemiş, karşılığında da dostça bir gülümseme almıştı.

Ama tam o sırada, Matt'in çatılmış kaşlarını gören Alandra'nın gülümsemesi dudaklarında donmuştu. Matt'in burun delikleri hırsla açılıp kapanıyordu. Bu dostça gülümsemeyi yanlış anladığı belliydi. Alandra'nın, kuzenini baştan çıkarmaya çalıştığını düşündüğü açıktı.

Genç kız Matt Carstairs'i daha fazla düşünmemeye karar verdi, çünkü ne zaman onu düşünse öfkelenecek bir şeyler oluyordu mutlaka. Oh tabii, yanlarında başkaları varken, Matt'in ona son derece iyi ve nazik davrandığını itiraf etmek zorundaydı. Üstelik, Alandra hakkındaki duygu ve düşüncelerini Alain Todd'a belli etmemek için de elinden geleni yapıyordu. Ama ne olursa olsun, genç kıza hâlâ güvenemiyordu. Dün geceki olay bile tek başına bunu göstermeye yetiyordu. Alandra'nın Robbie'ye gülümsemesini bile nasıl yorumlamıştı!

Alandra'nın düşünceleri kuzeni Josephine'e kaydı. Jo da onun gibi yirmi yaşındaydı, ama belki de bugüne kadar hiçbir sorumluluk üstlenmediği için çok daha genç gösteriyordu. Pek zeki bir insan olmamasına, üstelik burada kalacağını öğrendiği zaman gösterdiği kabaliğe rağmen, son zamanlarda Alandra'ya çok içten davranıyordu.

Ama tabii bu birdenbire olmamıştı. Alandra'nın Ro-seacres'da geçirdiği ikinci haftanın başında, Matt bir gün elinde bir mektup sallayarak genç kızın yanına gelmişti. Kaşları çatık, sesi alaycıydı.

"Geri dönmen için yalvaran sevgilinden mi yoksa?" demişti, zarfı hâlâ elinde tutarak. Ama uzaktan da olsa, zarfın üstündeki el yazısını tanımıştı Alandra. Mektup Hector'dan geliyordu. Büyük bir ihtimalle de, Alandra'nın oturduğu dairenin kirasıyla ilgili bazı bilgiler vardı içinde. Londra'ya eşyalarını almak üzere döndüğünde, kirayı Hector'a bırakmayı unutmuş, sonra posta ile yollamıştı genç kız..

"Eğer öyleyse, buna hiç şaşırırmam," dedi Alandra, gözlerini kocaman açarak. "Ama beklemek zorunda. Ben çıkarlarımın neyi gerektirdiğini iyi bilirim. Öyle değil mi?"

"Bundan hiç kuşum yok." Matt'in sesi sertti. "Sen..." Josephine'in içeri girdiğini görünce sustu.

"Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz yoksa?" Josephine'in gözleri Matt'in öfkeli yüzüyle Alandra'nınki arasında gidip geldi.

"Bu evde bu şansa her zaman sahipsin," diye cevabı yapıştırdı Alandra. Bunun üzerine Matt hiçbir şey söylemeden mektubu ona uzattı ve sert adımlarla çalışma odasına doğru yürüdü.

Alandra öfkeli bir şekilde merdivenlerden yukarı çıktığında Josephine'in peşinden geldiğini gördü. "Şey... Matt'den hoşlanmıyor musun?"

Tam da bu kavganın üstüne sorulacak soruydu bu! "Hoşlanmak mı! Onu gördüğüm zaman

tüylerim diken diken oluyor!"

"Gerçekten mi! Ben de sanmıştım ki..."

İşte bu olaydan sonra, Josephine'in davranışları birden değişmişti. Daha sonraki haftalarda, o güne kadar yaptığı kabalıklar için hep özür dilemişti Alandra'dan. Sonunda, "Boş ver," demişti Alandra. "Roseacres'da kalan ve yaşı kırkın altında olan bütün kadınlara aynı şekilde davranacaktın nasıl olsa."

"Sadece senin kadar güzel olanlara," demişti Josephine gülümseyerek. Sonra birdenbire kıpkırmızı kesilmisti. "O kadar belli ediyor muyum?"

"Matt'e ilgi duyduğunu mu?"

"Bu sadece geçici bir ilgi değil. Onu seviyorum. Annemle babam ayrıldıklarında bana ne kadar iyi davranmıştı bilemezsin. O..." Sonra birden korkuya kapılarak sormuştu. "Bunları ona anlatmazsın, değil mi?"

Bu kadar saçma bir soruya cevap bile verilmezdi ama Jo'nun yüzünde gerçek bir dehşet ifadesi vardı.

"Matt ile ben sadece kavga edeceğimiz zaman konuşuyoruz zaten."

Bunun üzerine Jo'nun korkusu geçmiş ve Matt'in ne kadar mükemmel, harika, iyi, müthiş bir insan olduğunu anlatmaya koyulmuştu. Bütün bu sıfatları tersine çevirip Matt hakkındaki düşüncelerini Alandra da sıralayabilirdi ama yapmadı.

O gece Matt yemeğe gelmedi. Alandra bunu büyük bir sevinçle karşılamasına rağmen, yemeğin sönük geçtiğini itiraf etmek zorundaydı. Ama az sonra, bu kasvetli havanın, Matt'in gelmeyişi nedeniyle üzülen Jo' dan kaynaklandığı sonucuna vardı.

"Sence bir randevusu mu var acaba?" Jo gözlerini büyükbabasına çevirdi.

"Buna hiç şaşımam," dedi Alain Todd huysuz bir tavırla. Sonra alaycı bir tavırla ekledi. "Bu bilinen bir şey."

O gece Alandra dışında hiç kimse televizyon seyretmek veya herhangi bir şeyle meşgul olmak için aşağıda kalmadı. Yemekten sonra Jo hemen odasına çıktı. Alain Todd piposunu içmek üzere kendi özel oturma odasına gitti. Robert ise yarım saat kadar Alandra ile oturdu, ama genç kızın ilginç bir konu bularak konuşmak üzere yaptığı bütün girişimler Robbie'nin utangaçlığı yüzünden sonuçsuz kalınca, o da odasına çıktı.

'Pazar geceleri televizyon programları bir felaket oluyor,' dedi Alandra kendi kendine. Saat onda o da odasına çıktı. Ama kolay kolay uyuyamadı. Matt'in kalbini kazanmayı bilen kadının nasıl biri olduğunu düşünüyordu hiç durmadan. Matt'in dışarıda geçirdiği akşamlar, son zamanlarda sıklaşmıştı. Bu da canını sıkıyordu Alandra'nın. Can sıkıntısının nedeni ise açıktı aslında. Bir gece eve döndüğünde nişanlandığını açıklarsa, Jo'nun ne hale geleceğini düşünüyor, ondan üzülüyordu.

Matt'i daha fazla düşünmemek için başka şeyler düşünmeye çalıştı. Robbie'nin utangaçlığını yenebilmek, onunla dostluk kurabilmek için işiyle ilgili sorular sormuştu ona ve o zaman büyükbabasının şirketi satmakla iç de yanlış bir iş yapmadığını anlamıştı. Robbie'nin orada çalışmasının tek nedeni, büyükbabasının karşına geçip çalışmak istemediğini söyleyecek cesareti olmamasındandı. Alain Todd ortada olmasa, Robbie'nin ir gün bile şirkete gitmeye niyeti yoktu. Üstelik, orada çalışmazsa, başka nerede çalışabileceği, ne tür bir ş yapmak istediği konusunda da fikri yoktu.

Uykusuz geçen bir geceden sonra sabahleyin erkenden uyandı Alandra. İlk aklına takılan soru,

Matt'in gece eve dönüp dönmemesiydi. Aslında bunun garipsenecek bir tarafı yoktu, çünkü bütün gece doğru dürüst uyumamış olmasına rağmen, onun döndüğünü uymamıştı.

"Yine benden erkencisin," dedi büyükbabası, gül bahçesinde onun yanma geldiğinde.

"Günaydın büyükbaba." Alain Todd ile burada, uygusal bir atmosfer içindeki o konuşmadan sonra, ilk kez gül bahçesine gelme cesaretini göstermişti Alandra. Yaşlı adam güllerin arasındaki solmuş yaprakları ayıklarken, eliyle onun ceketini işaret etti genç kız. "Yün ceketinde bir delik açılmış."

"Sen örmesini bilir misin?" Alain Todd her zamanki huysuz tavrıyla homurdandı.

"Bunu herkes bilir." Alandra'nın sesi sıcaktı.

"Mrs. Pinder doğru dürüst beceremiyor."

"Öyleyse ceketini ben tamir ederim." Genç kız içten bir tavırla büyükbabasına gülümsedi. Ama dudaklarından dökülveren soruyu duyunca, yüzü birden ciddileşti. "Matt dün gece eve döndü mü?"

"Yoksa sen de mi?" Yaşlı adam doğrulmuş, kurnaz bakışlarını ona dikmişti.

"Ne demek, yoksa sen de mi?"

"Sen de o kuş beyinli kuzenin gibi ona âşık mı oldun yoksa?"

"Aşk!.. Matt Carstairs'e ha!.." Alandra şaşkınlıktan donakaldı. "Seni bunaklar sınıfına kaydetmeleri için kaç yaşma kadar bekleyecekler?" Aslında bu sözleri söylemek istememişti, ama yaşlı adamın sözleri, aklını başından almıştı. Ama büyükbabası ona cevap vermedi. Özür diler gibi bir tavırla gülümseyerek eğildi ve iki gül kopardı.

"Hafızamın zayıflığını hoş gör," dedi. Sonra inanılmaz bir jestte bulunarak gülleri Alandra'ya uzattı.

"Seni neredeyse çileden çıkartıyorum. Matt ile senin, su ile yağ gibi birbirinize karşı olduğunuzu unutmuştum."

Alandra, büyükbabasının ne hafızasında, ne de aklında en ufak bir zayıflık olmadığını farkına vardı. Birbirlerine son derece nazik davranmalarına rağmen, hiç anlamadıklarını gayet iyi biliyordu yaşlı adam.

"Küçükken annesi yeterince kulaklarını çekmemiş onun anlaşılabilir," diye mırıldandı. Matt Carstairs'den hoşlanmadığını daha fazla inkâr etmenin bir anlamı yoktu. İki yüzlü davranmanın, büyükbabasının pek hoşuna gideceğini sanmıyordu zaten. "Aklıma gelmişken sorayım," diye sürdürdü sözlerini. "Annesi nerede? O da mı öldü?"

"Hayır. Ama kocası öldüğünde o kadar perişan oldu ki, zaman zaman ölümü özlediğini düşündüm hep. Sonra kendini resme verdi. Daha sonraları romatizmaya yakalandı. Ağrıları çok artınca da gidip İspanya'ya yerleşti."

Alandra daha küçük bir çocukken annesinin de sık sık romatizma krizleri tutardı. O yüzden tek başına romatizma sözcüğü bile, Alandra'nın yumuşaması için yeterliydi. Büyükbabasıyla birlikte kahvaltı odasına doğru yürüdüler.

Camlı kapıdan içeri girdiğinde, büyükbabası kısa bir süre için dışarıda kalmıştı. Matt'in masada oturduğunu gördü Alandra. Eğer geceyi dışarıda geçirmişse bile, üstünü değiştirmek ve kahvaltı etmek üzere eve dönmüş olmalıydı.

Matt'in gözleri önce Alandra'nın elindeki güllerde, sonra da yüzünde dolaştı. Dört hafta önce,

elinde tek g lle içeri girdiğinde de aynı bakışlarla karşılaştığını hatırladı genç kız ve az önce yüreğini yumuşatan duygu bir anda kayboldu.

"Günaydın Matt," dedi canlı bir sesle. Sonra gidip masadaki yerine oturdu. Elindeki iki g l  tabağının yanına dikkatle yerleştirirken, Matt'in gözlerinin hâlâ kendisini izlediğini fark etti. "Kim bilir, buradan ayrılırken elimde belki de bir buket g l olur."

"şu ana kadar, ayrıldığında hiç olmazsa elinde onların olmasını sağlama almış gibisin."

Alandra onun söyleyebileceği hiçbir şeyin kendisini kırabileceğini sanmazdı, ama birden incindiğini hissetti. Gerçi onun kendisi hakkındaki düşüncelerini değiştirmek için herhangi bir çabada bulunmamıştı ama, amacına ulaşmak için hesaplı adımlarla ilerlediği suçlaması yine de dayanılacak gibi değildi. Her şeye rağmen, duygularını Matt Carstairs'e belli etmemeliydi. Bu imaların kendisini hiç etkilemediğini belirtmek ister gibi düşmanca bakan gözlerini ona çevirdi.

"Buradan ayrılırken sana adresimi bırakmayı unutmam. Böylece evime gelip ailenize ait gümüşleri toplayabilirsin."

"Sanırım bir dairen olduğunu söylemiştin?" Alandra'nın ona cevap vermeye niyeti yoktu. Kahveye uzandı. "Ama nerede olduğunu bir türlü söylemedin," diyerek ısrarını sürdürdü Matt.

"Söylemeye de niyetim yok zaten." Alandra önündeki fincana kahve doldurdu.

"Demek yanlış anlamışım." Genç adamın sesi soğuktu, ama yine de alaycı bir tavır seziliyordu ses tonunda. "Beni evine davet ettiğini sanmıştım."

Elindeki fincanı büyük bir gürültüyle masaya çarptı Alandra. Yeşil gözlerinde kıvılcımlar yanıyordu. "Bu da bir fikir tabii," dedi, karşısındaki gözlerin içine bakarak. "Ben birinci katta oturuyorum. Başından aşağı bir kova su boşaltmanın keyfine doyum olmaz herhalde."

Aslında zaferinin geçici olduğunu biliyordu Alandra. Tam o sırada büyükbabası içeri girmiş ve Matt du–daklarını ısrarak s yleyeceklerinden vazgeçmişti. Ama ilk fırsatta, söylediklerinin cevabını alacağından emindi genç kız.

"Kahve ister misin büyükbaba?" diye sordu. Sonra da işe gidene kadar Matt'in ne yüzüne baktı, ne de ona tek bir kelime etti.

Eylül geçmiş, nefis bir ekim gelmişti. Alandra ile Jo, büyükbabasının yırtık ceketini örmek için y n almak üzere köye gidiyorlardı. Jo köye arabayla gitmelerini önermiş, ama Alandra yürümek istediğini söyleyince, bu fikri homurdanarak da olsa kabul etmişti. Yol bo–yunca cıvı cıvı konuşuyordu Josephine. Matt'den söz etmediği ender anlarda, gelecek hafta Bedewick'te ya–pılacak olan ile balosu ile ilgili düşüncelerini anlatı–yordu. Alandra'nın balodan haberi vardı. Birkaç gün önce Josephine'in bu konudan Matt'e de söz ettiğini ve gidip gitmeyeceğini sorduğunu duymuştu.

Alandra içini çekti. Jo nasıl olsa birazdan yine Matt' den söz etmeye başlayacaktı. 'En iyisi konuyu ben aa–yım bari,' diye düşündü. "Baloya Matt de gidiyor mu?"

"Sanmıyorum," dedi Josephine, kederli bir şekilde. "S ylediğimde pek de ilgilenmiş gibi gözükmedi. Tam o sırada büyükbabam da geldi, sorumun cevabını bir türlü alamadım." Yüzünde kararlı bir gülümseme be–lirdi. "Bu akşam yine soracağım."

O akşam, Jo konuyu baloya getirmeyi başardığında yemeğin yarısına gelmişlerdi. Ama bu kez Matt'e de–ėil, büyükbabasına yöneltmişti ilgisini genç kız. Balo için kiralanan orkestra ile baloya gelecek insanların kimler olabileceği konusunda durmaksızın konuşuyor ama yine de Alain Todd'u heyecanlandırmayı başaramıyordu. En sonunda sözü döndürüp dolaştırıp, balo için yeni bir elbise alamayacağı sorusuna getirdi.

Alandra artık onu dinlemekten vazgeçmişti. Ama ye-ni elbise isteğine karşılık büyükbabasının nasıl bir ce-vap vereceğini görmek için başını ona çevirince, yaşlı adam kuzenine cevap vereceğine ona dönerek güldü.

"Sen de bu Tanrının cezası baloya gidecek misin?"

Ona tam 'Hayır' demek üzereyken, Alandra'nın göz-eri farkında olmadan masanın öteki ucuna kaydı. Matt ine kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Ama niye? Bir zamanlar bütün insanların eşit olduğunu söylerken samimi görünüyordu. Öyleyse, Alandra'nın bu baloya katılmaya hakkı olmadığını düşünmesi beklenemezdi. Pe-ki öyleyse yine neden kaşlarını çatmıştı? 'Anlaşılan bana baktığı zaman kaşlarını çatmadan duramıyor,' di-ye düşündü.

Sonra birden yine içindeki şeytan dürttü. Gözlerini masum bir tavırla kocaman açarak büyükbabasına dön-dü.

"Jo ile aynı durumdayım," dedi, kederli bir sesle. "Giyecek hiçbir şeyim yok."

Aksi damarı tutmuştu yine. Matt'in, büyükbabasın-dan bir de balo için bir tuvalet koparmaya çalıştığını sanmasını istiyordu. Salı gecesi yapılacak olan baloya gitmek için hiçbir istek duymamasına rağmen, Matt bu-nu bilmese de olurdu. Bütün kalbiyle büyükbabasının u oyuna katılmasını diledi. Nasıl olsa, yeni bir elbise için ondan tek bir kuruş bile kabul etmeyeceğini daha sonra anlatabilirdi yaşlı adama.

"Daha önce başkalarından da duymuştum bu sözü," dedi Alain Todd, her zamanki aksi tavrıyla. "İnsanla-rı meteliksiz bırakan, daima kendi çocukları olurmuş." Ama sözlerini daha bitirmemişti. Alandra, onun du-daklarından tam 'Hayır,' sözcüğünü duymayı bekler-ken, yaşlı adam konuştu. "Ama yine de hiç kimse ba-na, torunların isteklerinin geri çevrilmesi gerektiğini söylemedi."

İsteddiği elbisenin alınacağını anlayan Jo küçük bir sevinç çığlığı attı. Alandra ise sadece gülümsemekle ye-tindi. Başını çevirip Matt'in yüzüne bakmayı çok isti-yordu, ama hâlâ kaşlarını çatıyorsa, kendisini tutama-yıp bir kahkaha atmaktan korktu.

Tam o sırada, bütün yemek boyunca her zamanki sessizliği bozan Robert, yanındaki iskemlede hafifçe kı-pırdadı. Konuşmak için bütün cesaretini toplayarak Alandra'ya döndü.

"Şey... Başka biri teklif etmeden önce ben söyleye-yim istedim. Seni baloya ben götürebilir miyim Aland-ra?"

"Ama..." Onun kulaklarının heyecandan nasıl kıp-kırmızı kesildiğini gören genç kız sözlerini tamamlaya-madı. "Ben gitmiyorum ki," sözleri boğazında tıkanıp kaldı. Eğer onu reddederse, Robbie'nin herkesin önün-de rezil olduğunu düşünerek nasıl utanacağını biliyor-du. Daha şimdiden masanın altına saklanmamak için kendisini zor tutuyordu Robert. Cesaret verici bir gü-lümsemeyle ona döndü Alandra. "Başka biriyle gitmeyi düşünemem zaten." Robert'ın yüzünde bir sevinç ifa-desi belirdi.

Matt sandalyesini geri iterek yerinden kalkıp Jo'yu sevinçten havalara uçuran sözünü ettiğinde, Robert iti-raz etmeye bile fırsat bulamadan hâlâ gülümsüyordu. "Baloya hep birlikte gideceğiz."

Alandra gözlerini Matt'e çevirdi. Ama onun sözle-rine itiraz etmek hiç kimsenin aklından bile geçmiyordu. Genç adam sert adımlarla odadan çıkarken, "Özür dilerim," diye bağırarak Jo aceleyle onun peşinden koş-tu. Şansının bu kadar yaver gitmesine hâlâ inanama-yan Robert da, Mrs. Pinder'a gömleğini ütölemesini söyleyeceğini mırıldanarak dışarı çıktı.

Herhangi bir yere yetişmek gibi bir acelesi olmayan Alendra odada büyükbabasıyla yalnız kaldı. On daki-ka öncesine kadar o baloya gitmeyeceğinden kesinlik-le emindi, ama şu anda sırf Robbie utanmasın, kendi-ne olan güvenini kaybetmesin diye, baloya gideceğini bildirmişti

herkese.

"Josephine'e söyle seni Bedewick'e götürsün," de-di büyükbabası. Alandra onun odada olduğunu bile unutmuştu. "Kredim olan dükkânlara gidip alışveriş yaparsınız."

Her zamanki gibi suratı yine bir karış asıktı. Ama Alandra artık onun ne zaman neşeli, ne zaman öfkeli olduğunu yüz ifadesini umursamadan da anlayabiliyor-du. Şu anda neşeli olduğundan da emindi.

"Giyecek bir şeyim olmadığını söylerken ciddi de-ğildim büyükbaba," dedi ona dönerek. Aslında dürüst davranmak gerekirse, öyle bir yerde giyebileceği bir el-bisesi yoktu dolabında.

Alain Todd'un dişlerini gıcırdattığını duydu. Anlaşılan öfkelenmeye başlamıştı.

"Baban gibi benimle inatlaşacak mısın?" Alandra kararsız bir tavırla ona baktı.

Elbiselerinin parasını onun ödemesini istemiyordu. Üstelik o balo-ya da gitmek istemiyordu. Ama birden Robbie'nin yü-zünü ve kızaran kulaklarını hatırladı. Gözlerini büyük-babasına çevirdi. Evet, annesine o mektubu yazmış, za-valı kadını incitmiş olabilirdi ama onun da oğlu tara-fından incitildiği bir gerçektir. Annesinin ölümünün he-men ardından o mektubu bulduğunda içi nefretle dol-muş ve buraya büyükbabasına meydan okumak için gelmişti. Ama şimdi büyükbabası meydan okuyordu ona. Babası gibi inatçılık edip etmeyeceğini soruyordu. Dik kafalılık ve inatçılık Toddlar'ın kanındaydı her-halde. Bunu sürdürmenin ise bir anlamı yoktu. Eğer hem büyükbabası, hem de babası o kadar inatçılık et-meseler di, birbirlerini daha iyi anlayabilir ve daha mut-lu olabilirlerdi.

"Eee?" dedi yaşlı adam. Alandra'ya düşünmek için yeterince zaman bıraktığını düşünmüştü herhalde.

"Şantajcı," dedi Alandra, teslim olarak. Ama bü-yükbabasının gözlerindeki ifade, bu cevaptan hoşnut kaldığını gösteriyordu. "Pekâlâ, sen de şu Tanrının ce-zası baloya gidecek misin bakalım?" ' Yaşlı adam gülümseyerek başım salladı.

"Eğer aile-nin bir üyesi olarak oradaki insanlarla nasıl tanıştırılacağı konusunda endişeliysen, Matt seninle ilgile-ne-cektir. Aslında, bunca yıldır seni neden sakladığımız konusunda soru sormaya kalkan ilk insanın hakkından kendi başına geleceğinden eminim ya."

"Öyleyse sopamı yanıma almayı unutmayayım," de-di genç kız gülümseyerek.

Ertesi sabah Alandra ile Jo alışveriş yapmak üzere Bedewick'e gittiler. Jo kendisi için hemen bir elbise bul-du. Üstünde çiçek desenleri olan ve bedenine tıpatıp uyan plise etekli bir elbiseydi bu. Sonra bitmez tüken-mez bir heyecanla Alandra'ya uygun bir şey aramaya başladı.

Sonunda, askısız, kloş etekli, kırmızı şifon bir elbi-sede karar kıldı Jo. Önceleri elbise alma konusunda epey isteksiz davranan Alandra bile, prova etmek üze-re elbiseyi giyince heyecanlandığını hissetti. Pürüzsüz bir tene sahip olan boynu ve omuzları açıkta kalmış, incecik beli meydana çıkmıştı.

Bir an için, kavalyesinin Robbie yerine Matt oldu-ğunu hayal etti. Alandra üstünde bu elbiseyle merdi-venlerden aşağıya süzülürken, o da aşağıda durup onun gelişim izleyecekti.

Birden gözlerini kırpıştırarak hayallerden kurtulmaya çalıştı Alandra. Hayatında onun kadar iğrenç bir adam tanımamış olmasına rağmen, nedense son günlerde Matt Carstairs'i bir türlü aklından çıkartamıyordu.

Hafta sonu gelmişti. Alandra akşam yemeği için oda-sında hazırlanıyordu, ama yaklaşan baloyu düşündükçe bütün neşesi ve heyecanı kaçıyordu. Üstelik can sıkın-tısının nedeni,

büyükbabasına o elbiseyi aldırması o da değildi artık. Armağanının kabul edilmesinden sonra yaşlı adamın gözlerinin içinde beliren sevinci görmüş, onu reddetmediği için memnun olmuştu Alandra. Büyükbabası son günlerde oldukça neşeliydi. Keşke, o da kendisini biraz rahat hissedebilseydi...

Ama neşelenmesi pek mümkün değildi. Üstelik ba-lo da yaklaşıyor, Alandra'nın keyfi iyice kaçıyordu. Büyütün bu sıkıntıların nedeni Robbie idi. Robbie ve onun davranışları.

Alandra, onun baloya birlikte gitmeleri önerisini kabul ettikten sonra, Robbie'nin davranışları değişmiş, genç kıza karşı çok daha yakın bir ilgi gösterir olmuştu. Utangaçlığını daha yeni yeni yendiği için Alandra onu tersleyerek duygularını incitmek istemiyor, ama her geçen gün ne yapacağını biraz daha bilemez hale geliyordu.

Nedense, bu meseleyi en iyi çözecek adamın Matt olduğunu düşünüyordu hep. Oysa, işin içinde Alandra olduğunda, onun da en sert ve duygusuz tavrını takınacağından emindi. Bir gece önceki olayı hatırladı. Alandra'nın bardağına şarap koymaya çalışan Robbie, eli ayağı titreyince bardağı taşırmış ve bütün masa şarap içinde kalmıştı. Matt'in öfkeli bakışları ise yine Alandra'yı bulmuştu. Robert'in davetini kabul etmekle genç kızın ona cesaret verdiğini ve kuzeninin aklını başından aldığı düşünüyordu.

Alandra bu tür bir olayın tekrarını önlemek amacıyla bu geceki yemekte şarap içmemeye karar vererek odasından çıktı. Sekize bir iki dakika kala salonun kapısını açarak içeri girdi.

"Nihayet geldin Alandra!" dedi Robbie onu görünce. Utangaçlığını epey yenmiş görünüyordu. "Saatin bozuldu filan sanmıştım."

Genç kız ne yapacağını bilemeden gülümsedi. Matt'in soğuk bakışlarını yine yüzünde hissediyordu.

"Beni midem saat gibidir, hiç yanılmaz," dedi, neşeli görünmeye çalışarak. "Açlıktan ölüyorum."

Yemek boyunca lokmalarını güçlükle yutmaya çalıştı. Robert'in bütün ilgisi yine onun üzerindeydi. Matt ise dikkatli bakışlarla ikisini izliyor, dudakları gitgide ince bir çizgi halini alıyordu.

Yemek uzadıkça sıkıntıdan patlayacağını sandı. En sonunda, hiç kimsenin tek kelime etmesine fırsat bırakmadan peçetesini masanın üstüne atıp, ayağa kalktı. "Şimdi izin verirseniz yukarı çıkmak istiyorum. Yazılacak birkaç mektubum var."

Sonra hızla kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıktığında derin bir nefes aldı. Matt'in soğuk bakışlarından da, Robbie'nin baygın yüz ifadesinden de kurtulmuştu işte. Ama bu rahatlama duygusu pek uzun sürmedi. Daha birkaç adım atmadan, birisinin daha yemek salonundan çıktığını ve peşinden geldiğini duydu.

İlk aklına gelen Robbie oldu. Ama daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan çelik gibi parmaklar bileğini yakalamıştı. Matt kaba bir şekilde sürükleyerek onu kendi çalışma odasına götürdü ve kapıyı da büyük bir gürültüyle kapattı. Gözleri öfkeden pırıl pırıl yanıyordu.

Alandra şaşkın bir şekilde Matt Carstairs'in öfkeli gözlerine baktı. Genç adam kızgın bir boğa gibi solu-yor, hiçbir şey söylemeden Alandra'nın bileğini sıkma-ya devam ediyordu. En sonunda nefretle bağırdı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sen ne yaptığımı sanıyorsun?" diye cevabı yapıştırdı Alandra. Bileği acıyor, ama gururu, kolunu bu adamın parmakları arasından kurtararak bileğini ovuşturmasını engelliyordu. "Bir mağara adamı gibi davranman buradaki kadınların hoşuna gidiyor olabilir ama biz Londralılar biraz daha uygardır."

"Şimdi Londra'da değilsin ama," diye bağırdı Matt. "Taşradasın. Ve buradaki insanlar sana saf ve tecrübesiz görünebilirler."

"Herhalde saf ve tecrübesiz bir insan olduğunu iddia etmeye kalkmayacaksın Matt, değil mi?" Alandra ölse böyle bir şeye inanmazdı. "Öyle değil mi?" diye tekrarladı.

"Burada benden söz etmiyoruz," dedi Matt sert bir sesle. "Sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

Aslında kimden söz ettiğini bilmiyordu Alandra, ama bu sözler üzerine birden anladı. Söz konusu olan Robbie idi. Matt onun Alandra'ya olan ilgisinin farkına varmıştı. Üstelik bundan hiç de hoşlanmışa benzemiyordu.

"Demek Robbie hakkında konuşuyoruz?" dedi meydan okuyan bir tavrıla. Alandra'nın inatçı damarı tutmuştu yine.

"Hemen anladın bakıyorum." Matt'in sesi sertti. Alandra'nın bu ilgiden hoşlanmadığını, onu istemediğini anlamak bir yana, genç kızın özellikle Robbie'yi tahrik ettiğini sanıyordu. "Onu rahat bırak," dedi duygusuz bir sesle. "Senin gibi bir kızla yapamaz o. Yapamayacağını sen de gayet iyi biliyorsun."

'Senin gibi bir kız' sözü, Alandra'nın çileden çıkmasına yetmişti. Burada kaldığı süre içinde bütün ailenin sevgisini kazanmayı başarmıştı. Ama anlaşılan bir kişi hariç. Matt, Robbie için bu kadar endişelenecekse, bu onun sorunuydu. Alandra'nın onu rahatlatmaya hiç niyeti yoktu.

Birden omuzlarını silkti. "Büyük kentte yetişmiş bir kız buralarda ne yapar, bir düşünsene Matt," dedi, havai bir tavrıla. "Burası çok sessiz bir yer. Eh, benim gibi bir kız da yanında bir erkek olmasını ister her zaman." Gülümsedi. "Hem eğer hatırlıyorsan sevgili Matt, seninle boşu boşuna zaman kaybetmememi öneren sendin."

Genç adamın gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. "Sen..." Sözlerini tamamlıyamadan dudağını ısırdı. Masanın üstündeki telefon çalmaya başlamıştı.

"Eh, telefon sayesinde canımı kurtardım galiba," dedi Alandra, alaycı bir sesle.

Ama Matt telefonu açmak için hiçbir harekette bulunmayınca bundan kuşkulananmaya başladı. Zilin ısrarlı bir şekilde çalmasına rağmen, evin diğer odalarındaki paralel telefonlara hiç kimse cevap vermeyince, Matt ahizeye uzandı. Bunun üzerine rahatlayan Alandra buradan bir an önce çıkmaya niyetlenerek mırıldandı. "Robbie'yi rahat bırakmanın bedeli ne?"

Matt biraz da bunun üzerine düşümeündü bakalım! Ama tam kapıya doğru yürümek istediğinde, çelik gibi parmakların bileğini biraz daha sıkıldığını hissetti. Onunla işinin daha bitmediğini anlatmak istercesine bir bakış fırlattı Matt, telefona haykırdı. "Carstairs!"

Gözlerini Alandra'dan ayırmıyor, genç kızm bileğindeki parmakları bir an olsun gevşetmiyordu. "Kim arıyor?" Sesi bütün odada yankılandı.

Arayan kimse, onun için gerçekten üzölmeye başlamıştı Alandra. Bir yandan da kolunu kurtarmanın yollarını düşünüyordu. Ama o sırada garip bir şey oldu. Ahizeyi ona doğru uzatmıştı

Matt. Demek Alandra'yı arıyorlardı. Arayanın kim olduğunu bilmesine rağmen, Matt'in bunu ona söylemeye niyeti yoktu.

"Alo?" Alandra, Matt'e bakmamaya çalışarak ahizeyi aldı. Madem ki Alandra'ya gelen özel bir telefonda bu, şu Tanrının cezası domuzun odadan çıkması gerekirdi, ama onun hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

"O bağıran kimdi Tanrı aşkına?" Karşı taraftan tanıdık bir erkek sesi duyuldu, ama Alandra o şaşkınlıkla kim olduğunu ilk anda anlayamadı. "Telefonlara uygarca cevap vermeyi öğrenene kadar, karşısındakilerin yüreğini oynatıp kazalara neden olacağından, ona da bir sigorta poliçesi düzenlememi ister misin?"

"Hector!" Alandra onun sesini tanıyınca, şaşkınlıkla bağırdı. Şimdiye kadar bir patrondan çok bir dost gibi davranmıştı Hector ona. Hem onu, hem de karısını çok severdi Alandra.

"Seni bulabilmek için Hercule Poirot gibi çalıştım," dedi Hector gülerek. Sonra anlatmaya başladı. Alandra'nın gönderdiği kirayı ve bir süre babasının ailesiyle birlikte kalacağını bildiren mektubunu aldıktan sonra, telefon rehberini açmış ve Toddlar'ın numarasını aramıştı. Aynı ad altında sıralanan bir sürü numaranın arasından en sonunda Roseacres'inkini bulmayı başarmıştı.

"Beni acilen aramam gerektirecek bir şey mi oldu?" dedi genç kız, göz ucuyla Matt'e bakarak. Genç adamın suratı her an biraz daha asılıyordu.

"O senin yerine aldığım kadın tam bir felaket," dedi Hector, içini çekerek. "Bir türlü yapamıyorum. Acaba buraya dönmeyi düşünecek kadar kendini iyi hissediyor musun diye sormak istedim."

"Ben..." Alandra bir an tereddüt etti. Matt'in gözleri bir an olsun üzerinden ayrılmıyordu. "Aslında çok iyi olurdu Hector," dedi. Hector'un yeniden kendisiyle çalışmak istemesine gerçekten sevinmişti. "Ama, ne yazık ki burada bir süre daha kalmak zorundayım. İşin doğrusunu istersen, şu anda geçici bir işte çalışıyorum burada."

"Çalışıyor musun?" Hector şaşırdı.

"Söylediğim gibi, sadece geçici bir iş..." Gözlerini Matt'e çevirdi. Onun tek bir kelimeyi bile kaçırmadan büyük bir dikkatle kendisini dinlediğini görünce, rahatlayarak konuşmasına devam etti. "Aslında bu işten pek fazla para kazanacak değilim. Ama sonunda, epey yüklü bir ikramiye alma şansım olacak..." Daha fazla açıklamada bulunmasına gerek yoktu, çünkü Matt Carstairs onun ne demek istediğini oldukça açık bir şekilde anlamış olmalıydı. Tam o sırada birden ortalık karıştı.

Matt'in güçlü bir erkek olduğunu biliyordu ama bu kadar seri hareket edebileceğini hiç ummamıştı Alandra. Tek bir söz bile etmesine fırsat bırakmadan onun elindeki ahizeyi kapan Matt, hırsıyla telefonu kapatmış, onu omuzlarından yakalamıştı. Genç adamın yüzündeki ifadeyi gören Alandra, korkudan midesine sancılar girdiğini hissetti. Boğazının sıkılacağından emindi artık.

Jo tam zamanında açtı kapıyı. "Telefon çaldı gibi geldi de..." Sözleri boğazında düğümlendi kaldı. Matt'in bir cinayet işlemesini son anda engellediğinin farkına o da varmıştı galiba.

Genç adamın elleri iki yana düşerken, Alandra da kendisini toparlamaya çalışıyordu. "Özür dilerim. Yeni bir kavganın üstüne geldim galiba. İşinize karışmak istemezdim." Jo ne söyleyeceğini bilemeden hiç durmadan mırıldanıyordu.

"Boş ver," dedi Alandra, açık kapıya doğru yürüyerek. "Bitirmiştik zaten. Öyle değil mi Matt?" Sonca onun cevap vermesine fırsat bırakmadan dışarı kaçtı.

Balo gecesi gelip çatığında, çalışma odasında geçen olayı unutmaya çalışıyordu Alandra. Gerçi Hector 'un telefonun öyle birdenbire kapanması üzerine neler his ettiğini merak ediyordu ama

bunu düşünmek bile is temiyordu. Üstelik Matt de o olayı unutmuş gibi dav ranıyordu. Robbie yanlarındayken yine gözlerini Alandra'dan ayırmıyordu, ama çok daha nazik davranmaya çalışıyordu genç kıza karşı. Hatta bir gece önce, yemeğe gitmeden salonda toplandıklarında Aland-ra'ya bir seri ikram edecek kadar uygar davranmıştı.

Dördü birden baloya gitmek üzere evin antresinde toplandıklarında da nazik davranışlarını sürdürdü Matt.

Jo arabada ön koltuğa Matt'in yanına oturdu. Alandra ise Robbie ile birlikte arkaya geçti. Ne kadar kaba bir insan olursa olsun, Matt'in yakışıklı bir erkek olduğunu itiraf etmek zorundaydı genç kız. Üstelik bu akşam her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu.'Robbie bile o isyankâr saçlarını bir düzene sokmuş, son derece şık giyinmişti.

Balo salonuna geldiklerinde, Jo ile Alandra kendilerine bir çeki düzen yermek ve üstlerindeki pelerinleri bırakmak için vestiyere gittiler. Jo kendi pelerinlerinden birini bu akşamlık Alandra'ya vermişti.

"Oh, seni gören herkesin nefesi kesilecek," dedi Jo, saçını tararken.

"Sen kendini görmüyorsun galiba?" Alandra güldü. Çiçekli elbisesi içinde bu gece gerçekten çok hoş görünüyordu Jo.

Jo gülümsedi. Gözleri Alandra'nın boynundaki incilere takılmıştı. Büyükbabasıyla kısa bir mücadeleden sonra takmak zorunda kaldığı iri incilerin güzelliği karşısında Alandra'nın da gözleri kamaşıyordu.

"Onlar büyükannemin, değil mi?" diye sordu Jo, gülümsemeye devam ederek.

"Evet," dedi Alandra, telaşla. "Büyükbabam çok ısrar etti, ben de takmak zorunda kaldım. Sence bir sakıncası var mı?"

"Ne sakıncası olacak?" Jo kolunu hafifçe yukarı kaldırarak, bileğindeki nefis bileziği gösterdi. "Ben de büyükannemin elmaslarını taktım zaten."

Jo ile birlikte vestiyerden çıkıp Matt ile Robbie'nin onları bekledikleri yere doğru yürürlerken, Alandra kendine olan güvenini bir an için kaybettiğini hissetti. Ne Matt, ne de Robbie, şu ana kadar onların yeni elbiselerini görmemişlerdi. Üstündeki pelerini çıkardıktan sonra, omuzlarının ve göğsünün büyük bir kısmının açıkta kaldığının farkındaydı Alandra. Matt'in, gözlerini göğüslerine dikerek kendisine doğru yaklaştığını gören genç kız kızardığını hissetti.

Ama onun göğsüne değil, boynundaki incilere baktığını anlayınca, kendini tutamadı yine. Bu gece canı kavga istememesine rağmen, Matt'in gözlerindeki sessiz soruya meydan okumadan duramadı.

"Güzel bir armağan, değil mi?"

"Alain onları sana mı verdi yani?" dedi Matt. Alandra ona bir tokat atmak için sonsuz bir istek duydu içinde.

Onu başkalarıyla tanıştırtırken, Alain Todd'un torunu olduğunu söylüyordu Matt. Genç adamın bu tanıştırma merasiminden nefret ettiğini tahmin eden Alandra, için için sevindi.

Eğer Robbie'ye kalsa, bütün danslarda Alandra'nın tek kavalyesi olmayı tercih ederdi. Ama balo başlayalı iki saat olmasına rağmen, topu topu üç kez dans edebilmişti genç kızla. Alandra, Matt ile hiç dans etmemesine rağmen, bir an bile kavalyesiz kalmıyordu.

En sonunda onu bir an yalnız yakalayan Robbie homurdandı. "Seninle ilk kez dışarı çıkışımızda, Bedewick'in bütün erkeklerinin toplandığı bir yere getirmekle hata ettiğim anlaşıyor."

Alandra gülümsemeye çalıştı. Robbie'nin bu geceyi iki sevgilinin ilk randevusu olarak tanımlaması hiç hoşuna gitmemiştir. Üstelik onun duygularını incitmeden ikinci bir randevu teklifini nasıl geri çevireceğini de bilemiyordu.

"Sağın iyi olmuş," dedi, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Robbie memnun bir tavırla gülümsedi. "Matt bugün öğleden' sonra berbere yolladı beni. Saçlarımın en az yarısını orada bırakmadan da geri dönmem için talimat verdi."

Sonra Alandra'yı elinden tutarak bir şeyler yemek üzere açık büfeye götürdü. Böylece onunla yalnız kalmayı umuyordu anlaşılan.

"Beni kuzeninle tanıştırmayacak mısın?" Genç bir adam yanlarına yaklaşmış, Robbie'ye sorusunu yöneltmişti bile.

"Pekâlâ," dedi Robbie, suratını eksiltmekte hiçbir sakınca görmeden. Sonra da Dudley Millar'ı Alandra ile tanıştırdı. Ama tam o sırada, Alandra'nın daha önce dans ettiği başka bir erkek yanlarına yaklaşınca, Robbie açıkça homurdandı. "Herhalde sen de Alandra ile tanışmak istiyorsun, öyle değil mi Morgan?"

"Biz tanıştık bile," dedi Nigel Morgan, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. "Dinlendikten sonra ilk dansı benimle yapar mısın Alandra?"

"Alandra buraya benimle geldi." Robbie'nin sesi hırçınlaşmıştı.

"Kuzenler sayılmaz," dedi Nigel, mavi gözlerini çapkın bir şekilde kırparak. "Öyle değil mi Alandra?"

Alandra gülümseyerek, "Jo nerede?" diye sordu. Böylece Nigel'in sorusuna cevap vermekten de kurtulmuştu. "Uzun bir süredir onu göremiyorum."

"Son gördüğümde Jonathan Neseby ile beraberdi," diye cevap verdi Dudley.

Öyleyse Matt neredeydi? Ama bunu soramayacağını biliyordu Alandra. Matt büfenin bulunduğu salondan içeri girdiğinde, dördü de tabaklarındaki yiyecekleri bitirmişlerdi. Alandra onun gözlerinin salonda dolaştığını ve sonunda genç kızı üç erkeğin ortasında bulduğunda bir an parladığını fark etti. Yanlarına geleceğini zannederek heyecanlandığını hissetti. Ama saatlerdir tek bir dans için bile ona yaklaşmamıştı Matt. Şimdi de gelmesi için bir sebep yoktu. Daha sonra onu ilk kez gülümserken gördü Alandra. Siyah saçlı, otuz yaşlarında ve lame elbisesi içinde insanın başını döndürecek kadar güzel görünen bir kadınla konuşuyordu.

Önce Nigel, sonra Dudley ile dans ederken Alandra birden bu balonun ne zaman sona ereceğini ve eve ne zaman döneceklerini merak etmeye başladı. Jo dans ediyor, Robbie hiç durmadan içki içiyordu. Matt'in ise siyah saçlı kadının yanından ayrılmaya niyeti yoktu. Gülümseyerek birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar ve konuşmaya devam ediyorlardı.

"Bedewick'de mi oturuyorsun?" diye sordu Alandra'nın dans ettiği genç adam. Genç kız o kadar çok insanla tanışmış, o kadar çok kişiyle dans etmişti ki, artık kimin kim olduğunu birbirine karıştırıyordu. Ama anlaşılan, bu genç adam onun kim olduğunu biliyordu.

"Ferny Druffield'de bir süre için akrabalarımın yanında kalıyorum," diye cevap verdi Alandra. Gözleri yine Matt'in az önce durduğu noktaya kaydı. Ama ne Matt ne de arkadaşı ortalıklarda görünmüyorlardı.

"Ferny Druffield mı! Benim evim oraya çok yakın. Ne dersin, belki seni arayıp..." Alandra bu sözlerin arkasından gelecek teklifi nazik bir biçimde nasıl reddedeceğini düşünürken,

genç adamın cümlesi yarım kaldı.

"Son valsi benimle yapacağına söz vermiştin, unuttun mu?" Alandra daha ne olduğunu anlayamadan, kendisini Matt Carstairs'in kolları arasında buldu. Genç adamın çok iyi dans ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Birbirlerine hemen uyum sağlamışlar, pistin etrafında dönmeye başlamışlardı. Matt'in tek kelime etmeden dansa devam ettiğini gören Alandra, yine dilini tutamadı.

"Aynı arabada geldiğin kişiyi bir an için olsun hatırladığında, onunla dans etmek için hep böyle yalanlar uydurur musun?"

"Seni bir an için olsun unutabileceğimi sanıyor musun?" Matt'in gözleri Alandra'nın beyaz göğsünde dolaştı.

"Unutmaman için de elimden geleni yapacağım," dedi genç kız, tatlı bir sesle.

Matt'in sesindeki alaycı ifadeyi fark etmemesi imkânsızdı. Onunla daha fazla tartışmaktan vazgeçti. Neden bilmiyordu ama Matt'in alaycı tavrı ağlama isteği uyandırmıştı içinde. İlk kez böyle oluyordu. Şimdiye kadarki tartışmalarında, ona meydan okumak ve tartışmadan galip çıkmaktan başka bir şey düşünmezdi.

"Ne oldu?"

Matt'in sorusu genç kızı şaşırttı. Karşısındaki erkeğin dikkatli gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Bu balo ne zaman bitecek?" Oradan bir an önce ayrılmak istediğinin anlaşılıp anlaşılmaması umurunda bile değildi.

"Londra'daki hayatının özlemini giderecek hoş bir değişiklik olacağını sanıyordum bu balonun," dedi Matt. 'İğnelemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor,' diye düşündü Alandra.

"İtiraf etmeliyim ki, bu biraz... değişik." Dikkatini dansa vermeye çalıştı.

Vals az sonra sona ermiş, bütün çiftler pisti terk etmeye başlamışlardı. Alandra tam ondan uzaklaşırken, Matt'in elini kolunda hissetti.

"Gidip diğer ikisini bulalım." Matt genç kızın gözlerindeki sessiz sorusunun cevabını verdi.

"Ama Jo daha eğleniyor!" diyerek itiraz etmeye çalıştı Alandra.

"Robbie de, baloya onunla gelmeyi kabul ettikten sonra, buradaki zengin ve yakışıklı erkekleri görür görmez onu unuttuğun için, barı kurutmakla meşgul."

"Anlaşıldı," dedi genç kız, acı bir sesle. "Seni memnun etmenin imkânı yok. Bir yandan Robbie'yi rahat bırakmamı söylüyorsun, bunu yapınca bu sefer de neden bıraktım diye suçluyorsun."

"Alandra, üzülme hayatım," dedi Matt alaycı bir sesle. "Eve kadar epey uzun bir yolumuz var. Bedewick'in erkeklerinin en az yarısıyla dans etmeyi aslında istemediğim yol boyunca anlatırsın artık Robbie'ye."

'Eğer bu adamın annesi ben olsaydım, ağzına sık sık kırmızı biber doldururdum,' diye düşündü genç kız. Jo'yu görüp ona doğru yürürlerken, Matt alaycı konuşmalarını hâlâ sürdürüyordu.

"Benim baş edemeyeceğim bir adam henüz daha doğmadı," diye söylendi Alandra dişlerinin arasından.

Ama eve dönerlerken, aldığı alkolün de etkisiyle utangaçlık duvarını çoktan geçen Robbie onu kollarının arasına almak isteyince, Alandra ne yapacağını bilemedi. Eve gelinceye kadar hem

Robbie'nin ellerini kendisinden uzak tutmak için mücadele etti, hem de dikiz aynasından çatılmış kaslarıyla sürekli onları izleyen Matt'in bakışlarına dayanmak zorunda kaldı. Roseacres'a vardıklarında iki erkeğin de kafasını tutup birbirine çarpmamak için kendini zor tutuyordu.

Eve girdiklerinde AlainTodd çoktan yatmıştı. Robbie ayakta güçlükle duruyordu. "Hemen yatsan iyi olacak Robbie," dedi Matt. Bir yandan da merdivenlere doğru yürürken Alandra'yı izliyordu.

"Sen... sen de benimle... yatağa gel." Robbie sözcükleri ağzının içinde yuvarlayarak Alandra'ya doğru yürüdü. Ama tam o sırada t kezleyince, düşmesini önlemek için Alandra hemen ona sarıldı.

"Yatağa Robbie!.. Hem de yalnız!" Matt'in sesi evin içinde yankılandı. Sonra Robbie'nin koluna girerek onu merdivenlerden yukarı taşıdı.

"Onu demek istemedi." Jo, kardeşinin sözlerini affettirmeye çalışıyordu. "Sadece şu anda çok sarhoş. Eğer yarın sabah bu sözleri hatırlarsa, utancından yerin dibine geçer, eminim."

Alandra "Biliyorum," dedikten sonra merdivenlere doğru yürüdü. Canı daha fazla konuşmak istemiyordu. Sarhoşluk sırasında da söylenmiş olsa, Robbie'nin sözleri unutulacak gibi değildi. Kendini aşağılanmış hissediyordu. Ama birden bir şeyi fark etti. Jo da pek mutlu görünmüyordu. Üstelik onun mutsuzluğunun nedeni kardeşinin sarhoşluğu da olamazdı. Ona döndü Alandra. "Sen iyi eğlendin mi bari?"

"Eh işte."

"Ama bir ara seni gördüm, keyfin yerindeydi."

"Galiba ben iki ruhluym," diye cevap verdi Jo. "Hem nefis bir gece geçirdim, hem de Lady Hamilton' un Bedewick'e döndüğünü gördükten sonra bütün neşem ka tı."

"Oh!" Jo'nun Lady Hamilton diye söz ettiği kişi, o siyah saçlı güzel kadın olmalıydı. Büyük bir ihtimalle de Matt'in eski aşklarından biriydi.

"Ya işte böyle. İyi geceler Alandra." Jo odasına girdi.

Alandra üstündeki elbiseyle yatağa uzandığında bütün ev sessizdi. Robbie'niri sözlerini ve Matt'in bakışlarını bir türlü aklından  ıkartamıyordu. Yataktan kalkarak boynundaki incileri tuvalet masasının üstüne bıraktı. Biraz dışarı çıkıp hava almak iyi gelecekti.

Robbie'yi incitmek istemiyordu ama yapabileceği başka bir şey de yoktu. Ayaklarının ucuna basarak merdivenlerden inip kahvaltı odasına girdi. Oradan g l bahçesine çıkarken camlı kapının açık olduğunu fark etmedi bile.

Islak çimenlerin üstünde sessizce yürüyerek g llerin yanına geldi. Robbie'ye hem acıyor, hem de kızırıyordu. Gece boyunca ona karşı arkadaşça davranmış, sırf o yüzden daha çok başkalarıyla dans etmişti. Ama bu bile yeterli olmamıştı anlaşılan. 'Keşke bir kez bile dans etmeseydim onunla,' diye düşündü.

Aslında ne yaparsa yapsın, Matt Carstairs'in gözlerindeki o soğuk bakışı değiştirmenin imkânı yoktu. Onun suçlamalarını hatırlayan genç kız bütün yüreğinin öfkeyle donduğunu hissetti yine.

"Canın mı sıkılıyor Alandra?"

Kulağının dibindeki fısıltıyı duyan genç kız birden yerinde sıçradı. Matt Carstairs'in ne zamandan beri orada durup kendisini izlediğini bilmiyordu ama işte karşısındaydı.

Kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti. Aslında bunun garipsenecek bir tarafı yoktu. Karanlık bir bahçede yalnız olduğunu sanan her insan yanı başında bir ses duyunca tabii ki

korkar, heyecanlanırdı.

"Tam Frank Millington ile romantik bir ilişkinin başlangıcı için randevular saptadığınız bir sırada gelip her şeyi berbat ettiğim için canın mı sıkılıyor?" Bu sayede Matt geldiği sırada dans ettiği adamın adını öğrenmiş oldu Alandra.

"Romantik bir ilişki mi?" En sonunda sesinin çıkmasını sağlamıştı işte.

"Konuşmalarınızdan anladığım kadarıyla, bir aydır burada yaşadığın rahibe hayatından kurtulmaya karar vermiştin. Öyle değil mi?" Bu kadar saçmalığa daha fazla izin veremezdi Alandra.

"Eğer senin söylediğin gibi romantik bir ilişki ararsam," dedi dişlerinin arasından, bir an duraklayarak, "Robbie de aynı görevi yerine getirebilir."

"Ama Robbie'den hevesini aldın artık. Öyle değil mi?" Sesi buz gibiydi. Sonra kelimelerin üstüne tek tek basarak sözlerini sürdürdü. "Yoksa buraya gelip beni aramanın nedeni de bu muydu?"

"Seni aramak mı!" Alandra bir anda bu sözlerin anlamını kavrayamadı. "Ben senin burada olduğunu bile bilmi..." Sonra birden her şeyi anladı. "Kendini beğenmiş bir insan olduğunu biliyor musun Matt Carstairs?" Balodaki siyah saçlı kadını ve onun bütün gece nasıl Matt'in yanından ayrılmadığını hatırlayarak sözlerini sürdürdü. "Bazı kadınlar sana bayılıyor olabilirler ama ben onlardan değilim." Öfkeden deliye dönmüştü.

"Yani romantik bir ilişki için yeni bir arkadaş da aramıyorsun, öyle mi?"

Alandra bu sözlerle cevap vermeye fırsat bulamadan ona yaklaşan Matt, genç kızı kollarının arasına alarak dudaklarını kulağına yapıştırdı.

"Bakalım, göreceğiz."

Daha ne olduğunu anlayamadan, Matt'in dudakları genç kızın ağzının üzerine kapanmıştı bile. Bütün kalbiyle nefret ettiği adam tarafından öpüldüğünü ancak o zaman anlayabildi Alandra.

Birkaç saniye mücadele etmeye çalışan genç kız, bu öpüşmeden zevk aldığını şaşırarak fark etti. Matt'in çelik gibi kollar vücudunu sararken, bütün vücudunun alev alev yanmaya başladığını hissetti.

Matt'in dudakları çıplak omuzlarına doğru indiğinde, son bir gayretle, "Bırak beni," diye fısıldadı. Ama Matt onu bırakmak bir yana, ellerini çıplak sırtında dolaştırmaya, dudaklarının üstünde gezdirmeye başlamıştı. Alandra onu iterek kaçmak istedi, ama beyni bar caklarına söz geçiremiyordu.

"Bırakmamı istediğinden emin misin?"

"Evet." Ama sesi o kadar zayıf çıkmıştı ki, Matt onu umursamayarak öpmeye devam etti.

Alandra daha önce de birkaç kez öpüşmüştü ama Matt'in elleri vücudunda, dili ağzının içinde dolaşmaya başlamadan önce, gerçek bir öpüşmenin ne demek olduğunu bilmediğini anladı,

Matt dilini ve dudaklarını onun çıplak göğüslerinin üstünde gezdirmeye başladığında, nefret ettiği bir adamın okşamalarının verdiği zevk karşısında bir kere daha şaşırdı genç kız.

Arzuyla titreyen vücudunu onunkine bastırırken, ne yaptığının farkında bile değildi artık. Matt dudaklarını onun beyaz göğüslerinden ayırıp hafifçe geri çekildiğinde, başını geriye atarak yeni bir öpüşmeye kendini hazırladı.

Ama birden, onun başından aşağıya dökeceğini söylediği soğuk suyu kendi yemiş gibi oldu. Matt

onu yeniden öpmemiş, tam tersine boynuna dolanan kolları da çekip itmişti.

"Böylece öğrenmiş olduk."

"Öğrenmek mi?" Alandra hiçbir şey anlamamıştı. "Neyi öğrenmek?.."

"Uzun bir süredir manastırda yaşadığını öğrenmiş olduk."

Manastır! Ne diyordu bu adam? Buna inanamazdı! "Sen... sen kasten yaptın bunu! Beni denemek için yaptın!" Yoo, buna inanamazdı!

Ama inanması gerekiyordu. Kaba bir şekilde gülen Matt'in dudaklarından dökülen alaycı sözler, inanması gerektiğini bir kere daha gösterdi.

"Seks diye deli oluyorsun..." Alandra donmuş kalmıştı, tek bir kelime bile çıkmıyordu dudaklarından. Matt sözlerini sürdürdü. "Ama benim sana bu konuda yardımda bulunmaya hiç mi hiç niyetim yok. Benden alabileceğin tek şey bin sterlin olacak... Bu tür ikramiyeleri başka yerlerde aramak zorundasın."

Alandra o güne kadar hayatında hiç bu kadar öfkelenmediğini hatırlamıyordu. Hızla kalkan eli, bütün gücüyle Matt'in suratında sakladı.

"Uzun bir süredir bunu istiyordun zaten," dedi, öfkeden boğulan sesiyle. "Bunu o bin sterlinden düşmeyi sakın unutma!" Sonra onun hiçbir şey söylemesine fırsat bırakmadan koşarak içeri girdi.

Konu Başlığı: Ynt: Nefretin Ötesinde / Jessica Steele

Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 23, 2007, 01:32:21 pm

YEDİNCİ BÖLÜM

Alandra sabahleyin uyandığında, diğerlerinden farksız bir gün daha başlamıştı. Ama yataktan kalkarken kendini son derece keyifsiz hissediyordu. Dün akşam Matt Carstairs'e patlattığı tokadın ardından duyduğu rahatlık kaybolmuştu.

Giyinip kahvaltıya indiğinde, hiç kimsenin neşesinin olmadığını fark etti. Jo nasıl olmuşsa erken kalkmış ve kahvaltıya yetişmişti, ama yüzünde donuk bir ifade vardı.

Yerine otururken "Günaydın," diye mırıldandı masadakilere. Onlardan gelen karşılığın da pek neşeli ve canlı olduğu söylenemezdi. Kahveye uzanırken, her zaman yaptığı gibi, başkalarının fincanları boşalmış mı diye bakmadı bile.

Robbie ölü gibi bir yüzle oturuyordu. Ama ona karşı yumuşamamaya ve hak ettiği şekilde davranmaya kararlıydı artık Alandra. O baygın bakışları bir kere bile daha görmeye tahammülü yoktu.

Dışarıdaki saat sekiz buçuğu vurunca, Matt ayağa kalkıp odadan dışarı çıktı. Jo da hemen onun peşinden fırladı. Robbie bir iki kez yerinde huzursuzca kıpırdanıp, utanmış bir tavırla Alandra'ya baktı ama genç kız bunun farkına bile varmadı. Bunun üzerine Robbie de Jo'nun peşinden çıktı.

Alandra büyükbabasıyla odada yalnız kalmıştı. Yanında getirdiği çantasına uzanarak içindeki incileri çıkartıp büyükbabasına uzattı. "Dün gece bunları bana verdiğin için çok teşekkür ederim büyükbaba."

Yaşlı adam önce incilere, sonra genç kızın yüzüne baktı.

"Büyükannenin incilerinin sende kalmasını istiyorum Alandra."

Ama bu sabah zaten yeterince keyifsizdi Alandra ve böyle bir şeyi kabul etmemeye de kesinlikle kararlıydı. "Teşekkür ederim ama onları istemiyorum," dedi.

"Tanrım!" Büyükbabası homurdanarak incileri ceketinin cebine koydu. "Bir de bana gururlu derler!"

"Robbie'nin bugün çok başı ağlıyor," dedi Jo, Matt'i geçirdikten sonra içeri gelerek.

"Fark ettim." Alandra'nın sesi pek de sıcak değildi.

"Öyleyse Matt'in de halini fark etmişsindir. Bu sabah kendisine günaydın diyenleri bile dövmeye hazır neredeyse." Alandra, Matt'in yüzünde herhangi bir çürük olup olmadığını görmek için bile olsa, onun yüzüne bakmadığı için pişman oldu. Kendi eli hâlâ acıyordu.

"Hem de niye bu kadar öfkeli biliyor musun?" diye sürdürdü sözlerini Jo. "Corinne Hamilton'ın ona yeniden kancayı takacağını söyleyerek uyarmaya çalıştım diye."

"Yeniden mi?" Hiç merak etmediği halde sormadan duramamıştı Alandra. O siyah saçlı Corinne Hamilton, Matt'den bir kere yakasını kurtardıysa, ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi anlaşılan.

Jo hemen anlatmaya koyuldu. "Daha önce de bir kere Matt'e kancayı takmıştı o kadın. Üstelik onu elde ettiğini de sanmıştı. Ama kısa bir süre sonra yakasından silkip attı onu Matt. O da gitti şişman, zengin bir adamla evlendi. Matt böyle bir kadından kurtulduğu için çok sevinmişti o zaman."

"Yani şimdi Corinne Hamilton evli mi?" Alandra bu konunun kendisini ilgilendirmedüğinden emindi ama Jo'nun heyecanını bozmamak için ilgilenmiş gözükme zorunda olduğunu düşündü.

"Evliydi," dedi Jo. "Evlendikten kısa bir süre sonra, epey yüklü bir nafaka alarak boşanmayı tercih etti."

"Yani sence buraya dönüşünün nedeni, yeniden Matt'i elde etmeye çalışmak mı?"

"Dün gece görmedin mi onu? Hiç durmadan Matt'in etrafında dolaştı durdu." Jo fincanına koyduğu kahveyi bile içmeden telaşla yerinden kalktı. "Ben arabayla dolaşacağım biraz," dedi. Tam kapıdan çıkarken döndü. "Sen de gelir miydin?"

Alandra başım salladı. "Hayır, teşekkürler."

O gün öğleden sonra uzun bir yürüyüşe çıkan genç kız kendisini daha iyi hissediyordu. Matt Carstairs'e o tokadı attığı için hiç pişman değildi, çünkü uzun bir süredir bunu hak etmişti.

Bu güzel havada onu daha fazla düşünmemeye karar verdi. Hem Alandra'yı bir kere öpmekle ne yaptığını sanıyordu sanki?

Sabahleyin büyükbabasıyla arasında geçen konuşmayı düşündü. Şayet keyfi biraz daha yerinde olsaydı, o nincileri neden kabul etmediğini yaşlı adama biraz daha nazik bir şekilde anlatabilirdi. Jo'nun annesinin Alain Todd'un tek kız çocuğu olması nedeniyle, büyükannenin mücevherlerinin ona verilmesi çok daha uygun olurdu.

"Zavallı Jo," dedi alçak bir sesle. Jonathan Naseby' yle dans ederken Matt'i unutmuş görünüyordu.

Peki ya kendisi ne yapacaktı Robbie'yle? Sabahleyin çok kötü görünüyordu. Üstelik Alandra'nın asık yüzünü görünce iyice kötü olmuştu..

Belki de bir an önce buradan ayrılması daha doğru olacaktı. Ama bunu düşünmek bile, genç kızın kalbinin acıyla kasılmasına neden oldu. Etrafındaki güzelim manzaraya baktı. Burasını seviyordu. Büyükbabasına ve kuzenlerine zaman zaman kızmasına, üstelik Matt Carstairs'e tahammül edememesine rağmen, yine de buradan ayrılmak istemiyordu.

Akşamleyin eve döndüğünde odasına çıktı. Sirtına sabahlığını geçirerek dolabını açtı. Topu topu birkaç tane doğru dürüst elbisesi vardı. Akşam yemeği için hangisinin uygun olabileceğini düşündüğü sırada kapısı çalınca gidip açtı. Robbie perişan bir yüzle karşısındaydı.

"Şey... seninle... özel olarak konuşabilir miyim Alandra?"

Alandra birazdan salona ineceğini, orada konuşabileceklerini söylemek üzereyken, Robbie telaşla sözlerini sürdürdü. "Dün gece için özür dilemek istiyordum, ama etrafımızda hep başkaları oluyor da."

"Tamam diledin işte, gidebilirsin," demek geldi Alandra'nın içinden. Ama Robbie'nin üzüntüsü içten görünüyordu. Belki Matt'in söylediği gibi, kendisi baloda Robbie'ye karşı pek doğru davranmamıştı.

"Gir içeri Robbie." Onun yüzünde ilk kez beliren gülümsemeyi görünce, Robbie heyecanla içeri girdi. Telaşlı bir şekilde özür dilemeye devam ediyordu.

"Matt sana söylediğim sözleri bu sabah bana tekrarlayınca, nasıl dehşete kapıldım bilemezsin." Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Dün gece o kırmızı elbisenin içinde o kadar güzeldin ki... Sadece ne kadar güzel olduğunu söylemek istemiştım... İnan, söylediklerimin tek anlamı buydu. Yoksa başka bir niyetim yoktu. İnan."

Ne söyleyeceğini bir türlü bilemiyor, söylediklerini hiç durmadan tekrarlıyordu. Alandra'nın kalbi hemen yumuşadı. Belki de doğru söylüyordu Robbie. Aldığı alkolün etkisiyle ne söylediğinin farkına bile varmamıştı. Alandra hafifçe gülümseyerek ona döndü.

"Pekâlâ, sadece bir daha tekrarlanmasın bu."

"Oh, tabii," dedi Robbie heyecanla. "Bir daha bu kadar aptalca davranmayacağım, yemin ederim..." Yine kıpkırmızı kesildi. "Ama sanırım, sana âşık oluyorum."

"Oh Robbie," dedi Alandra yumuşak bir sesle. Onu kıracağı için üzülüyordu. "İkimizin arasında hiçbir şey olamaz."

"Neden? Akraba olduğumuz için mi?"

"Hayır. Ben... Sadece sana karşı öyle bir ilgi duymadığım için Robbie." Hiçbir zaman da duyamayacağını biliyordu. Başka hiç kimseye âşık olmasa bile.

"Benden nefret etmiyorsun, değil mi?" Alandra, Robbie'nin sorusu üzerine Matt'i aklından çıkardı. "Biliyorum, çok parlak bir erkek değilim. İşimden nefret ettiğimi de biliyorsun. Hâlâ daha ne tür bir işte çalışmak istediğimden bile emin değilim."

"Senin yaşındaki birçok genç erkek aynı duygular içinde Robbie," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı genç kız. Kendini kuzeninden çok daha yaşlı hissetmeye başlamıştı şu anda. "Büyük insan tanıyorum ben. Otuz yaşına gelince, o güne kadar eğitimini gördükleri ve yaptıkları işleri bırakıp tamamen başka bir alanda çalışmaya başlıyorlar. Çünkü bütün hayatları boyunca sürdürmeyi istedikleri işin ne olduğunu ancak o zaman anlamış oluyorlar." Gülümseyerek gidip kapıyı açtı. "Sen de günün birinde ne istediğine karar vereceksin, bundan eminim."

"Peki, benden hoşlanmıyor musun Alandra?" Onun kapıyı açtığını görünce Robbie de kapının yanına gelmişti, ama genç kızın cevabını almadan aşağıya inmeyeceği anlaşıyordu.

Alanda tam ondan hoşlandığını söyleyecekti ki, koridorda Robbie'nin omuzlarının arasından geçen bir gölgeyi fark etti. Matt Carstairs'den başkası değildi bu. Odasına doğru yürürken, Alandra'nın odasının kapısının açıldığını görmüş ve hafifçe dönüp durmuştu.

Dün gece gül bahçesindeki olaydan sonra ilk kez onun gözlerinin içine baktı Alandra. Son bir an dudaklarının temasını, ellerinin okşayışlarını hissetti yine. Ama aynı anda 'seks delisi' sözcüğünü de hatırladı.

"Evet Alandra?"

Robbie, kendisinden hoşlandığını söylemesi için yalvaran gözlerle bakıyordu ona. Seks delisi ha! Eh, Robbie'yi odasından çıkarken görünce kim bilir neler düşünmüştü Matt Carstairs. Öyleyse onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Bence mükemmel birisin, Robbie," dedi. Sonra gülümseyerek kuzeninin dudaklarına bir öpücük kondu.

Matt'in odasının gürültüyle çarpan kapısı bütün evin sarsılmasına neden oldu. Ama Alandra'nın öpücüğüyle kendinden geçen Robbie, bunu duymamış gibiydi.

"Sadece sana kızgın olmadığımı göstermek istedim," diye açıklamada bulunmak zorunda hissetti kendisini Alandra. Kapıyı kapattığında, Robbie hâlâ orada duruyordu.

Akşam yemeği kahvaltıdan daha neşeli bir atmosfer içinde geçti. Gerçi Jo yine panik içindeydi. Corinne Hamilton ile Matt'i birlikte görmüştü ama, Robbie, Alandra'nın 'mükemmel' tanımından sonra kendini çok daha iyi hissediyordu. Matt, kapıyı bütün evi sarsacak şiddette kapamasına rağmen, öfkesini biraz daha kontrol altına almış gibiydi. Üstelik büyükbabası bile, incileri geri çevirmesine rağmen, Alandra'ya surat asmıyordu.

Yemekten sonra kahvelerim içmeye başladıklarında, Alandra beş dakikaya kadar herkesin kendine ayrı bir uğraş bulacağını düşündü. Kendisi büyük bir ihtimalle televizyondaki oyunu seyredecekti. Arada bir Matt de televizyon seyrediyordu. O yüzden bekleyip önce onun ne yapacağına bakacaktı Alandra.

"Şey... Seninle dışarı bir yere gidip birer kadeh bir şey içelim mi Alandra?"

Genç kız şaşırarak Robbie'ye döndü. Ama Matt'in öfkeyle kısılan gözlerini görünce, ona inat olsun diye bu teklifi kabul etmeye niyetlendi. Tam o sırada söze karışan Jo, Alandra'yı bu güç durumdan kurtardı.

"Bence dün gece içtiğin içki seni daha uzun bir süre idare eder Robbie."

Robbie kardeşinin bunu hatırlatmasından hiç de memnun kalmamıştı. Alandra'mn onda şimdiye kadar hiç rastlamadığı bir tavırla cevap verdi.

"Eğer sarhoş olursam, Alandra arabayla beni eve getirir nasıl olsa."

Jo'nun gözlerinin öfkeyle parladığını gören Alandra söze karışma gereğini duydu.

"Ama ben araba kullanmasını bilmiyorum."

Jo'nun gözleri hayretle açıldı. "Ne! Araba kullanmasını bilmiyor musun?" Herkesin okuma yazma öğrenirken bunu da öğrendiğini sanıyordu herhalde.

Jo'nun çığlığı üzerine herkes başını Alandra'ya çevirdi. Genç kız tam bu konuyu okulda

öğretmediklerini söyleyecekken Robbie atıldı. 'Ben sana öğretirim Alandra.'

Genç kız içinden homurdanırken, Matt'in de bu fikirden hiç hoşlanmadığı gözlerinden belli oluyordu. Alandra, Robbie'nin daha bir saat önce kendisine âşık olduğunu söylediğini hatırlayınca bu tekliften iyice huzursuz oldu. Tam o sırada büyükbabasının söze karıştığını duydu.

"Robert çok iyi araba kullanır. Daha iyisini bulamazsın."

Alain Todd'un Robbie'ye böyle bir iltifatta bulunabileceği kimsenin aklına gelmediği için, Jo ile Robbie gözlerini hayretle büyükbabalarına çevirdiler. Alandra, Matt'in de büyükbabasına baktığını düşünerek gözlerini ona çevirince, onun kendisini incelediğini fark etti. Bakışlarından, yukarıda olanları unutmadığı anlaşıyordu. Üstelik dün gece gül bahçesinde onun öpüşlerine nasıl karşılık vermişse, Robbie'ye de aynı şekilde karşılık vereceğinden emin görünüyordu. Robbie'nin sorusu üzerine bakışlarını Matt'ten ayırdı Alandra. "Tamam mı, bu meseleyi çözdük mü?" diye soruyordu kuzeni.

Gülümsemeye çalıştı. "Eh, büyükbabam senden iyisini bulamayacağımı söylediğine göre," diye cevap verirken, Matt'in sandalyesinden kalktığını fark etti.

Ama büyükbabasının sözleri Alandra'nın gözlerinin kocaman açılmasına neden oldu. "Eğer ehliyetini ilk girişte alırsan, sana bir araba alacağım," diyordu yaşlı adam.

Dışarı çıkmak üzere olan Matt bu sözleri duyunca durdu. Onun ne düşündüğünden emindi Alandra. Eğer büyükbabasının teklifini kabul ederse, genç kızın yaşlı adamdan mümkün olduğu kadar çok şey koparmaya çalıştığını bir kez daha tekrarlayacaktı. Meydan okuyan bir tavırla ona baktıktan sonra gözlerini büyükbabasına çevirdi Alandra.

"Kim bu kadar cazip bir teklife karşı koyabilir büyükbaba?"

Matt tam kapıyı açıp dışarı çıkarken, Jo bütün cesaretini toplayıp nereye gittiğini sordu. Kısaca, "Dışarı," diye cevap verdi genç adam. Ama Jo'nun merakı yatışmamıştı.

"Lady Hamüton ile değil ama, öyle değil mi?" Alandra bir an Matt'in Jo'yu öldürebileceğini sandı. Bakışlarında hiç kimseye hesap vermek zorunda olmadığını düşündüğünü anlamak çok kolaydı. Ama sonra birden gülümsedi ve gözlerini Alandra'ya çevirerek konuştu.

"Ben Horatio'ya benzemem. Her şeyi çok iyi gören iki tane gözüm var benim."

Kapıyı kapatıp çıktıktan sonra Jo mutlu bir tavırla masadakilere döndü. "Gördünüz mü, Matt nihayet Corinne Hamilton'm gerçek yüzünü gördüğünü anlatmak istedi,"

Alandra, Matt'in Corinne Hamüton'dan söz etmediğini gayet iyi biliyordu. Alandra Todd'un gerçek yüzünü ve taktiklerini çok iyi gördüğünü anlatmaya çalışıyordu. Genç kız, 'Keşke dün gece şu gözünü morartabilseydim,' diye geçirdi içinden.

Yemek salonuna çıktıklarında Alandra, Robbie'ye dönerek bu gece erken yatmak istediğini, o yüzden dışarı çıkamayacağını söyledi. Sırf bu nedenle televizyon seyretmekten de vazgeçerek erkenden odasına çıktı. Ama bütün gün açık havada saatlerce yürüyüp yorulmuş olmasına rağmen, hiç de uykusu yoktu.

Sabahleyin erken uyandı, ama Matt ile Robbie işe gidene kadar aşağıya inmemeye ve odasında oyalanmaya karar verdi. Güne yeni bir kavgayla başlamak istemiyordu.

Artık gitmiş olacaklarını düşünerek merdivenlerden aşağıya inmeye başladığında, antrede Matt'i gördü. Tam dışarı çıkarken çalan telefona cevap vermek için dönmüştü anlaşılan. Üstelik Alandra'yı görmüş, ahizeyi ona doğru uzatıyordu.

"Bana mı?" dedi genç kız şaşırarak. Ama Matt tek kelime etmeden orada durup bekleyince, alaycı bir tavır takınmanın en iyi yol olacağını düşündü. "Yine kimin aradığını sormuşsundur mutlaka, değil mi?"

Kendisini burada arayabilecek tek kişinin Hector olduğunu düşünerek ahizeyi aldı. Ama arayan Hector değildi. Baloda tanıştığı Frank Millington idi. Sabahleyin erkenden aramak zorunda kaldığım, çünkü bütün gün dışarıda olacağını, bu gece birlikte yemek yiyip yiyemeyeceklerini soruyordu.

Neden bilmiyordu ama bu tekliften hoşlanmamıştı Alandra. Üstelik iyi bir insan gibi görünmesine rağmen Frank Millington'ı doğru dürüst tanııyordu da.

"Şey... ben..." Bir bahane bulmak için kafasını çalıştırırken, bir yandan da Matt'in hâlâ daha niye orada dikildiğini merak etti. Yoksa bu konuşma bittikten sonra telefonu kendisi mi kullanacaktı?

"Dün akşam seni yedi buçukta aradım," diye konuşmaya devam etti Frank. "Ama Matt dışarıda olduğunu söyledi." Alandra gözlerini Matt'e çevirince, onun bir melek gibi orada durduğunu gördü. "Sana mesajımı ilettiler mi? Ondan rica etmişim. Eğer bu gece için daha önceden birine söz verdinse, telefonumu bekleyip beklemeyeceğini sana sormasını istemişim."

"Şey, evet. Matt bana mesajını ilettiler," diye yalan söyledi Alandra. Nedense Roseacres'dakilere sadakati tutmuştu. Üstelik, Frank Millington'ın kendinden emin tavrından da pek hoşlanmamıştı. "Bir dakika bekleyebilir misin?"

Bunun acısını Matt'den çıkartacaktı. Ahizeyi eliyle kapayarak ona döndü. "Söylesene Matt, bu Frank Millington zengin biri midir?" Matt'in gözleri bu soruyu duyar duymaz buz kesilmişti bile.

"Karun kadar."

"Benim gibi bir kız öyle bir adamla bu gece yemeğe çıkmalı mı sence?"

"İstediyini elde etmek için epey uğraşman gerekecek ama," dedi Matt alaycı bir tavırla. Sonra birden arkasını dönüp çıktı gitti.

Akşamları eve ilk gelen Robbie oluyordu hep. Alandra elinde bir dergiyle salonda oturmuş, baktıklarını görmeden sayfalarını karıştırırken, canının neden bu kadar çok sıkıldığını düşündü.

Belki de akşam Frank Millington ile yemeğe çıksaydı daha iyi olacaktı. Roseacres'dan ve içindekilerden bir süre uzaklaşmak iyi gelirdi belki. Hatta, buradan tamamiyle uzaklaşmak ve kafasını toplamaya çalışmak en doğrusuydu.

"Alandra!"

Robbie'nin dışarıdan bağırdığını duydu. Az sonra salona girmiş ve Alandra'nın orada olduğunu görünce, yüzünde hemen bir gülümseme belirmişti.

"İlk dersin için hazır mısın?"

"Oh!" Alandra şu sürücülük derslerini unutmuştu bile. "Şey, böyle bir çalışma yapmamız için benim bölgesel bir lisans almam gerekmiyor muydu?"

"Tanrım!.. Unutmuşum," dedi Robbie, yüzündeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışmadan. Ama sonra aklına bir şey gelmiş gibi yüzü aydınlandı. "Biraz ileride artık kullanılmayan bir havaalanı var. Oraya kadar gitmen için lisansa gerek yok."

Reddederse onun ne kadar üzüleceğini gören Alandra teklifi mecburen kabul etti. Az sonra Alandra şoför koltuğuna oturmuş, arabayı havaalanına doğru götürüyor, Robbie de yanındaki koltukta mutlu bir tavırla ona bazı talimatlar veriyordu.

Az sonra, Alandra bu direksiyon çalışmasından yorulmuş ve Robbie ile yer değiştirmişti. Ama arabayı geri vitese geçirmeden önce elini onunkinin üstüne koyan Robbie bu süreyi uzatınca, Alandra direksiyon derslerine devam ettiği takdirde basma neler geleceğini anladı. Buna baştan dur demesi gerekiyordu.

"Alandra," diye mırıldandı genç adam boğuk bir sesle. Başını onunkine yaklaştırmış, öpmeye hazırlanıyordu.

"Hayır Robbie." Alandra koltuğunda geri çekildi. "Oh Robbie, senden hoşlanıyorum ama sadece kuzenim olarak. Daha fazlasını bekleme benden."

"Ama ileride duyguların değişebilir." Robbie onu öpemeyeceğini anlayınca, gelecek için planlar yapmaya başlamıştı. Ne de olsa Alandra kendisinden hoşlandığını söylemişti.

"Hayır. Hayır, değişmez," dedi Alandra telaşla. "Nereden biliyorsun? Hiç şans tanımıyorsun ki..." "Biliyorum Robbie." Alandra'nın sesi kesindi. "Öyleyse, başka birine âşıksın!" Robbie, Alandra'nın kararlı tavrı karşısında tek nedenin bu olabileceği sonucuna varmıştı.

"Berî..." Sözlerini tamamlayamadı. Belki de en iyi—sı böyle sanmasıydı. Yoksa peşini bırakmayacaktı. Daha dün gece, aralarında herhangi bir duygusal ilişki olamayacağını söylemesine rağmen, bugün ısrarını sürdürüyordu. "Evet," dedi gözlerini ondan kaçırarak. "Başka birine âşığım."

Roseacres'a dönerlerken, ikisi de susuyorlardı. Robbie, Alandra'nın âşık olduğu kişinin kim olduğunu öğrenmek için sorular sormuş ama her defasında cevap alamamıştı. "Bu... bu adam Londra'da mı oturuyor?" "Lütfen Robbie," diye susturdu onu genç kız. "Bunlar bana ait, özel konular."

Eve geldiklerinde Robbie'yi antrede bırakarak hemen odasına çıktı. Onu çok üzdüğünü biliyordu ama başka çaresi de yoktu. Belki bundan sonra ilgisini yöneltecek başka birilerini bulurdu.

Akşam yemeğine yarım saat kalmıştı. Üstünü değiştirmesi gerekiyordu ama ne yemek yemek için, ne de, aşağıya inip diğerlerini görmek için en ufak bir istek duymuyordu içinde.

Tam ne yapacağım düşünürken, kapısı ardına kadar açıldı ve Matt Carstairs fırtına gibi içeri daldı. Kapıyı vurmak için zaman kaybetmemiştir yine.

"Hangi cehennemdeydin?"

Ne kadar kızgın olursa olsun onu umursamayacaktı Alandra. Burasının onun evi olması, canının istediği zaman kapıdan içeri dalma hakkını vermiyordu ona. Gözleri öfkeden yine çıkmak çakmaktı. Alandra'nın boynunu kırmamak için kendini zor tuttuğunu anlamak da pek zor değildi.

"İyi akşamlar Matt," dedi genç kız soğuk bir sesle. Eğer onun burun deliklerinin hırsıyla açılıp kapandığını görmeyip bir anlık paniğe kapılmasaydı, 'Seni burada görmek ne kadar hoş,' cümlesini de ekleyecekti ama yapamadı. Ondaki bir an için bile olsa, korktuğu için kendine kızarak pencereye doğru yürüdü. "Robbie ile birlikte direksiyon çalışmasına çıkmıştık," dedi umursamaz bir tavırla.

"Öyleyse bu son dersiniz olabilir," diye gürledi genç adam ona doğru yürüyerek. "Bundan sonra profesyonel birinden dersler alacaksın. Gerekli anlaşmayı yaptım bugün."

Alandra'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. "Profesyonel dersler mi!.." Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden onun yüzüne baktı genç kız. Sonra kendini zorlayarak tatlı

bir şekilde gülümsedi.

"Bu derslerin ücretini de sen ödeyeceksin, değil mi?"

Buz gibi bakışlarını ona çevirdi Matt. "Başka kim ödeyecekti?" Öfkeden yüzü kasılmıştı.

"Anlıyorum..." Alandra, onun neden bu kadar kızgın olduğunu nihayet anlamıştı gerçekten. Eve döndüğünde hem Robbie'yi hem de Alandra'yı bulamamış, kim bilir neler düşünmüştü? "Bu kadar çaba... Yani bana direksiyon dersleri verecek başka birini bulman, bunun için belli bir ücret ödemeyi bile kabul etmen filan... hepsi, Robbie'nin başını döndürmeyeyim diye, değil mi?"

"Bunu basardın bile," diyerek onun sözünü kesti Matt, saldırgan bir tavırla.

"Ben..." Birden sustu Alandra. Onunla daha fazla tartışmak istemiyordu. Matt ise düşmanca bakışlarla hâlâ onu süzüyordu. Birden düşündü genç kız. Matt, Todd ailesine çok bağlıydı. Sırf Alain Todd neşelensin diye bin sterlini gözden çıkarmış, üstelik nefret ettiği Alandra'ya bile tahammül etmeye karar vermişti. Robbie ile de aynı evde büyümüşler, hep iki kardeş gibi görmüşlerdi birbirlerini. Alain Todd için nasıl endişeleniyorsa, şimdi de Robbie'nin üzülmelerini istemediği için endişeleniyordu. Evet, Todd ailesinin bireylerine gerçekten çok bağlıydı Matt. Tabii, biri hariç.

Bu düşüncesinin kendisini neden bu kadar üzdüğünü anlayamadı Alandra. Üstelik nedenini düşünecek zamanı da yoktu. Bilindiği tek şey, incindiği ve artık Matt ile tartışmak istemediği idi.

"Robbie için artık üzülmene gerek yok," dedi düz bir sesle. "Benden yana şanslı olmadığını biliyor Robbie."

"Oh, tabii, bundan eminim," diye cevap verdi genç adam. Gözlerini kısarak Alandra'ya bakıyor, şimdi de ne dümen çevirdiğini anlamaya çalışıyordu. "Dün gece odandan çıkarken dudaklarına kondurduğun öpücükle, senden yana şanslı olduğunu çok dokunaklı bir şekilde belirttin ona, değil mi?"

Belki de dün gece Robbie'yi öpmesi hatalı bir davranıştı ama, Matt'in sesindeki aşağılayıcı ifadeyi fark eden Alandra, biraz önceki duygusallığının geçtiğini anlayarak memnun oldu.

"Dün gece odama gelmesinin nedeni, evvelki geceki davranışı için özür dilemekti," dedi. Matt, Robbie'yi Alandra'dan daha iyi tanıyordu; Özür dilemek için odasına gelmiş olmasını kabul etmesi ve anlaması gerekirdi. "Ben de ona aramızda hiçbir duygusal bağ olamayacağım söyledim."

Ama Matt'in bakışlarından buna inanmadığı hemen anlaşılıyordu.

"O yüzden mi odandan çıkarken onu öyle kardeşçe öptün? Sen çocuk mu kandırdığını sanıyorsun?"

Alandra'nın buna verilecek cevabı yoktu işte. Dudaklarını ısırdı. "Ona daha önce de söylemişim," dedi savunmaya geçerek. "Dün gece tekrarladım. Artık böyle bir şey olamayacağını kesinlikle biliyor, çünkü..."

"Çünkü?" Alandra sözlerinin devamını getiremeyince Matt sordu. Ama alacağı hiçbir cevaba inanmayacağı belliydi.

"Çünkü," diye tekrarladı Alandra! Birden öfkelenmişti. "Çünkü ona başka birisine âşık olduğumu söyledim."

İşte yine inanmamıştı! Hem Robbie'ye böyle bir şey söylemiş olabileceğine, hem de Alandra'nın herhangi birine âşık olabileceğine inanmıyordu.

"Bu doğru değil," dedi sert bir sesle. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır, yalan söylemiyorum." Alandra kendinden emin bir sesle konuşmaya çalıştı.

"Senin birine âşık olabileceğine inanmıyorum."

"Tanrım!" Alaycı bir sesle onun sözünü kesti genç kız. "Eğer başka birine âşık olmasam, böyle iyi bir kısmeti neden tepeyim? Bir düşünsene."

Sözlerini bitirdiğinde, Matt'in öfkesinin yine kabardığını hissetti. Genç adam bu sözlerden hiç hoşlanmamıştı. Kendini tutmasa, herhalde o anda Alandra'yı öldürebilirdi.

Sonra birden öne doğru atıldı. O kadar hızlı hareket etmişti ki, Alandra kaçacak zaman bulamamıştı. Bütün bu yalanlardan ötürü onu cezalandırmak ister gibi kollarından yakaladı.

"Yalan söylüyorsun! Yalan söylediğini biliyorum!"

Alandra onun kollarından kurtulmak için bütün gücüyle mücadele etmeye başladı. Ama bunun hiçbir faydası olmamıştı. Bir anda yatağın üstüne doğru savrulduğunu hissetti.

Kalbi deli gibi çarparken, yataktan fırlayıp kaçmak istedi, ama aynı anda Matt onu omuzlarından yakalayarak yatağa bastırmış, kendisi de üzerine abanmıştı bile.

"Küçük bir yalancı olduğunu birlikte göreceğiz Alandra Todd," diye homurdandı. Sonra dudakları genç kızın kollarının üstüne kapandı. Ateş gibi yanan dili, aynı balo gecesi olduğu gibi ağzının içinde dolaşıyordu.

'Oh, hayır' diye inledi Alandra. Matt'in vücudunun ağırlığını kendi üzerinde hissettiğinde deli gibi çırpınmaya başladı. Gül bahçesinde olanları unutmamıştı. Böyle bir şeyi tahmin bile edemezken, onun öpüşlerine karşılık vermişti orada. Ve şimdi de korkuyordu... Kendisinden korkuyordu.

Ümitsizlik içinde ellerini kurtarmaya çalıştı. Böylece onu itebilir, kurtulabilirdi. Ama Matt'in öpüşleri şiddetini artırdıkça bunun hiçbir faydası olmadığını anladı. Son bir gayretle vücudunu yay gibi gererek onu itmek için uğraştı. Ama bütün bu çabası, vücudunu Matt'inkine biraz daha fazla dayanmaktan başka bir sonuç vermemişti.

"Hayır!" diye bağırdı, Matt'in dudakları bir an için kendisinininkilerden ayrıldığında. Ama Matt onu duymuyordu bile. Bir eliyle Alandra'nın ellerini tutarken, öteki eliyle genç kızın üstündeki bluzu sıyırmış, dudaklarını boynunda ve göğüslerinde gezdirmeye başlamıştı.

Yine aynı şeyleri yaşıyorlardı işte. Sutyenin klipsi-nin açıldığını ve Matt'in dudaklarının pembe uçlu göğüslerini ağzının içine aldığını hisseden Alandra, "Hayır," dedi yine. ama bu kez kararlı bir itiraz sözcüğünden çok, zevkli bir inleme şeklinde çıkmıştı bu 'hayır'.

Onun ağzından daha fazla bu sözü duymak istemeyen Matt, dudaklarını tekrar dudaklarının üstüne kapadı. Genç kızın göğüslerini okşayan elleri yumuşak ve nazikti bu kez.

'Hayır,' demek istiyordu yine Alandra. 'Hayır, hayır.' Ama Matt'in okşayışları aklını başından aldı. Genç adamın dudakları göğüslerine doğru indiğinde, ağzından tek bir itiraz sözü çıkmadı.

Duyduğu zevkle kabaran göğüslerinde onun dudaklarının baskısını hissettiğinde, vücudunu bir yay gibi gerdi. Ama bu kez kaçmak kurtulmak için değil, onun sert vücudunun temasını daha yakından duyabilmek için. Onu istiyordu.

"Matt," diye fısıldadı, kollarını onun boynuna do-layarak... "Ben..." Derin bir nefes aldı ve gözlerim kapadı. Cennette ' gibi hissediyordu kendisini. "Oh Matt..." dedi boğuk bir sesle. Hafifçe

geri çekilerek kendisini seyreden genç adama daha sıkı bir şekilde sarıldı.

Bütün vücudu ateş gibi yanıyordu. Matt'in bu ateşi söndürmeden onu bırakmayacağından, ona sahip olacağından emindi. Vücudu özlemle titredi.

Ama onun doğrularak kendisinden uzaklaştığını hissedince soğuk bir duşa girmiş gibi oldu. Üstelik, böyle birdenbire yalnız bırakılmasının nedenini de anlamıştı. İstedğini elde etmiş, amacına ulaşmıştı genç adam. Gözlerini yavaşça açtı. Yatağın ayakucunda dikiliyordu Matt. Soğuk bir şekilde bakan gözlerini önce Alandra'nın göğüslerinde, sonra yüzünde gezdirdi. Duyacağı sert ve yaralayıcı sözlerle kendini hazırlamaya çalıştı genç kız. Bütün bunların kendisi için bir oyun olduğunu, onu denemek için böyle bir oyuna girdiğini söyleyecekti Matt yine.

"Bana böyle karşılık verdiğin halde, hâlâ daha âşık olduğunu iddia edecek misin?"

Bu sözleri söyledikten sonra birden dönüp kapıya yürüdü Matt. Alandra hiçbir harekette bulunmamış, tek bir söz söylememişti. Sessizce yatıyordu. Matt tam kapıdan çıkarken, son sözünü söylemek için geri döndü. "Küçük hanım, siz o sözün anlamını biliyorsunuz bile."

Kapı yavaşça kapandı. Gitmişti.

Alandra'nın dudaklarının arasından bir hıçkırık yükseldi. Yanılıyordu, hem de çok yanılıyordu Matt. Yatağın içinde dönerek yüzünü yastığa gömdü. O sözün anlamını çok iyi biliyordu Alandra. Bir süre önce öğrenmeye başlamış, ama bunu kendisine bile itiraf etmekten korkmuştu.

Evet, aşk sözcüğünün anlamını çok iyi biliyordu. Çünkü âşıktı... Hem de âşık olduğu insan Matt Carstairs'den başkası değildi!

Konu Başlığı: Ynt: Nefretin Ötesinde / Jessica Steele

Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 23, 2007, 09:39:25 pm

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aşağıya nasıl indiğini ve yemeğe birkaç dakikalık bir gecikmeyle nasıl yettiğini Alandra kendisi de bilmiyordu. Birden farkına vardığı gerçeğin yarattığı ilk şoku atlattıktan sonra, yine gururu yetişmişti yardımına.

Onu odada öyle bırakıp gitmesinden sonra, Matt' in, onun neler hissettiğini, nasıl yaralandığını anlamasına fırsat tanımayacaktı. Gururu sayesinde acele giyininip aşağıya indi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi canlı bir sesle, yemek salonuna girdiğinde. Herkes sofraya oturmuştu bile. "İnsan eğlenceli bir şeye daldığı zaman vaktin nasıl geçtiğini anlamıyor bile."

Matt'in yüzüne bakamasa da, bu sözleri bulup söyleyebildiği için kendini kutladı. Davranışlarının Alandra'yı hiç etkilemediğini düşünmesi çok daha iyiydi.

"Robert ile direksiyon çalışmışsınız, sanırım," dedi büyükbabası, neşeli bir tavırla. "Bu kadar hoşlandın mı bu işten?"

Derin bir nefes aldı Alandra. Tam herkesin üstünde araba kullanmaktan büyük bir zevk almış gibi izlenim bırakmışken, Robbie'ye bunun ilk ve son dersleri olduğunu nasıl söyleyecekti?

"Senin de söylediğin gibi, Robbie gerçekten çok iyi araba kullanıyor büyükbaba," dedi.

Sonra dönüp Robbie'ye hafifçe gülümsedi. Genç adamın yüzü hemen aydınlanmıştı. Alandra gözlerini elinde olmadan Matt'e çevirdi. Onun soğuk bakışlarından, az önce yukarıdaki olayı değil, hâlâ daha Robbie'ye cesaret verdiğini düşündüğünü anlamak mümkündü. Üstelik, bu profesyonel öğretmen konusunu bir an önce kendisi açmazsa, Matt'in açıklayacağını da gayet iyi biliyordu genç kız.

"Ama işin doğrusunu isterseniz," dedi telaşla. Sözlerini nasıl toparlayacağını bir türlü bilemiyordu. Masadaki herkesin gözü ona çevrilmişti şimdi. "Evet, işin doğrusunu isterseniz, bir arkadaşımı hatırladım. Bir akrabası ona araba kullanmasını öğretmeye kalkmış, birkaç ders sonra birbirlerine girmişlerdi. O yüzden..." Biraz daha sakın görünebilmek için şarabından bir yudum aldı. "Robbie çok iyi bir öğretmen olmasına rağmen, araba kullanmasını öğrenmemeye karar verdim."

Robbie'nin "Ama..." diye itiraza hazırlandığını görünce, tartışmak istemediğini belirten bir el hareketi yaptı Alandra. Matt'in soğuk ve alaycı bakışlarını üstünde hissediyordu yine.

"Tanıdığım birkaç kişi var Robbie. Onlarla kavga da etsem benim için hiç önemli değil." Matt'e bakmamıştı ama bu tanımın kime uygun düştüğünü onun gayet iyi anladığından emindi "Ama... ama seninle dost olarak kalmak istiyorum ben, tabii eğer mümkünse."

Böylece, Robbie'nin de iki dosttan başka bir şey olamayacaklarını anlaması ve direksiyon derslerini kafasından silip atması gerekiyordu. Robbie'nin bu sözlerle cevap olarak nazik bir şekilde gülümsediğini görünce gerçekten sevindi. Ama bu kez de Jo karışmıştı söze ve Alandra'nın başka birinden ders alabileceğini söylüyordu. Matt'in lafa karışıp o işin zaten halledildiğini söylemesini engellemek için telaşla atıldı genç kız.

"Aslına bakarsan Jo, ben araba kullanmasını öğrenmek istemiyorum. O işten toptan vazgeçtim."

"Ama ilk sınava girişte ehliyet alırsan, büyükbabam sana bir araba alacağım söylemişti!" Jo'nun sesi hayretle yükselmışti.

Bir daha ona bakmamak üzere kesin karar almasına rağmen, Alandra'nın gözleri yine Matt'e kaydı. Genç adamın nefret dolu bakışlarında, 'Bu sefer ne çevirmeye çalışıyorsun?' sorusu vardı. Alandra bir an ona baktıktan sonra, hâlâ kendisinden cevap bekleyen kuzenine döndü.

'Ben zaten ilk sınavlarda hep heyecanlı olurum, hiç geçemem," diye yalan söyledi. Bu konuyu artık kesinlikle kapatmaya karar vermişti ki, büyükbabasının gülümseyerek mırıldandığını duydu.

"Aynı baban gibisin Alandra."

Alandra başını yaşlı adama çevirince, onun kendi kendine gülümsemeye devam ettiğini gördü ve birden kendi yüzünde de bir gülümseme belirdi. Büyükbabasının neden söz ettiğini biliyordu. Babasının sınavlardaki başarısıyla ilgili değildi büyükbabasının sözleri. Alandra'nın da aynı babası gibi maddi değerlere önem vermediğini anlamıştı Alain Todd.

"Teşekkür ederim büyükbaba," diye mırıldandı.

Yemekten önce büyük bir duygusal şok geçirmesine rağmen, artık kendisini iyi hissediyordu. Yemek bitmiş, herkes kendine bir iş bulmuştu. Büyükbabası sevgili piposuyla odasına yollanmış, Jo ile Robbie televizyon seyretmeye karar vermişlerdi. Matt'in merdivenlere yöneldiğini görünce, Alandra da büyükbabası gibi yalnız kalmak istediğini fark etti. Mark ile birlikte merdivenleri çıkmamak için önce kütüphaneye gitti. Okumak için bir kitap arama bahanesiyle bir süre orada oyalandı.

Elinde bir kitapla kütüphaneden çıkıp merdivenlere geldiğinde birden Matt ile karşılaştı. Dışarı çıkmak üzere giyinmiş, kapıya gidiyordu genç adam.

Çenesini hafifçe kaldırarak hiçbir şey söylemeden onun yanından geçip yukarı çıkmak

niyetindeydi Alandra. Ama tam yanından gezerken, Matt'in sözleri üzerine durdu.

"Yemekteki tavırlarından ve verdiği cevaplardan anladığım kadarıyla, kavga etsen bile bunu hiç önemli saymadığın kişiler sınıfına giriyorum. Eh, bu durum bana sınırsız bir faaliyet alanı tanır, öyle değil mi?"

Bu soruya bir cevap alacağını sanıyorsa, daha çok bekleyecekti Matt. Alandra başını hafifçe yukarı doğru kaldırarak merdivenlere yöneldi.

Kafası bu kadar karışıkken, kitap okumaya çalışmak zaman kaybından başka bir şey değildi. İlk paragrafı defalarca okuyup artık ezberlemesine rağmen, tek bir kelime bile anlamamıştı. En sonunda kitabı bir kenara fırlatıp yatağına girdi. Mutsuzluğunu unutup uyumaktan başka bir isteği yoktu.

Ama bir türlü uyuyamıyordu. En sonunda saat gece yarısını vurduğunda yatağından kalkarak sabahlığını giydi. Matt'in şu anda Corinne Hamilton ile birlikte olduğunu düşünmek, mutsuzluğunu iyice artırıyordu. Sabahlığının kuşağı bağlayarak mutfığa inmeye ve kendisine bir çay yapmaya karar verdi. Matt kimbilir kaçta gelecekti eve. Tabii gelirse... Kıskançlık bir bıçak gibi yüreğini dağlamaya başladı. Dün gece de ancak sabaha karşı uykuya dalabilmiş ama Matt'in o saate kadar döndüğünü duymamıştı. Dışarı çıktığı geceler hep çok geç geliyordu zaten. O yüzden mutfığa indiğinde onunla karşılaşma ihtimali sıfırdı. Sessizce aşağıya inerek çaydanlığa su doldurdu ve kaynaması için ocağın üstüne koydu. Sonra mutfak masasının yanındaki iskemlelerden birine oturarak başını ellerinin arasına aldı. Kafası karmakarışık..

Böyle bir adama nasıl âşık olmuştu! Bugüne kadar Alandra'ya karşı sadece saldırgan, kaba ve sert davranmıştı. Hem de nasıl sertti! Onu kollarının arasına alarak nasıl öpmüştü! Dudakları acımasız ve haşindi. Ama birden göğüslerini okşayan ellerini hatırladı genç kız. Ellerinin hareketi nazik ve yumuşaktı. Ağlamaya başladı.

Matt her zaman aynı derecede haşin davranmamıştı. Sanki bazen öpüşleri de yumuşak gibi olmuştu. O korkunç öfkesini unuttuğunu ve istekle sarıldığını hissetmişti Alandra, çok kısa süren zaman parçalarında bile olsa.

Ümitsizliği gitgide artıyordu. Şu anda içini dökebileceği bir dosta ne kadar ihtiyacı vardı. Gözyaşları sicim gibi akmaya başladı. İçini dökebileceği tek dostunu, o tatlı annesini de kaybetmişti işte! Hiç kimsesi yoktu artık.

Dudaklarının arasından yükselen hıçkırığı duyunca birden kendine geldi. Eğer burada böyle ağlarken Matt'e yakalanırsa utancından ölürdü.

Ama Matt evde değildi. Daha da saatlerce dönmezdi. Onun Corinne Hamilton ile olduğunu düşününce, kıskançlıktan kalbi sızlıyordu. Evin sessizliğini bir an dinledikten sonra, başını kollarının arasına saklayarak yeniden masaya dayadı. Rahat rahat ağlayabilirdi.

On dakika kadar sonra, ocağın üstündeki suyu unutmuş, kendinden geçmiş bir şekilde düşünüyordu. Mutfak kapısının açıldığını bile duymadı.

Uzun boylu bir erkek içeri girmiş ve başını masaya dayamış uyuyan genç kıza rahatsız etmemek için sessizce birkaç adım atmıştı. Ama kendi mutsuzluğuna dalmış olan Alandra, bütün bunların farkında değildi. Dudaklarının arasından kederli bir, inilti yükselince, onun uyumadığını anladı. Çenesi sert bir şekilde kasıldı hemen.

"Evet, zavallı Alandra," dedi, onun yanındaki bir başka iskemleyi çekerek. "Planların arasına beni de dahil etmekle aceleci davrandığını mı anladın yoksa?"

Onun sesini duyunca, bir an neye uğradığını şaşırdı genç kız. Matt'in neden söz ettiğini anlamamıştı ama bunu düşünecek halde de değildi şimdi. Tek isteği buradan bir an önce kaçmak ve odasına çıkmaktı. Bütün yüzünün yaşlarla ıslandığını görmesine dayanamazdı.

"Bu kadar üzölme Alandra. Haydi hayatım," dedi Matt, sözlerini sürdürerek. Bütün bunları genç kızın başım kaldırıp ona bakması için söylüyorsa, başarılı olmadığı bir gerçektir. "Büyükbabanı tavlama için senin başka bir yol bulabileceğinden eminim ben. Sana güveniyorum bu konuda, biliyorsun."

Alandra'nın gözlerindeki yaşlar kurudu. Anlaşılan Matt büyükbabasının armağan edeceği yeni arabayı kaçırdığı için üzüldüğünü sanıyordu. Ama yine de gururu başını kaldırmasını engelliyordu. Onun önünde yüzünü silemezdi.

Matt, "Yoksa bizim milyoner Frank Millington'ı nasıl yola getirebileceğın konusunda henüz bir çare düşünemediğın için mi üzülyyorsun?" diye sözlerini sürdürdü.

Alandra, daha fazla dayanamayacağını hissetti. Onun gerçekten üzgün olabileceğine inanmıyor, gece yarısı tek başına mutfakta oturmasını yeni bir planın parçası olarak yorumluyordu. Gözlerinden yeniden yaşlar boşandı. Sonra yüzünü saklayarak bir anda sandalyesinden fırlayarak kapıya koştu.

Ama Matt'in ne kadar hızlı hareket edebileceğini unutmuştu. Aynı anda yerinden fırlayan genç adam onun önüne geçip kapıyı tutmuştu bile. Alandra'yı kolundan yakalayarak kendine doğru çevirdi. Öteki eliyle de çenesini tutarak başını yukarı kaldırdı. Ama sesi hâlâ sertti.

"Bu da ne? Gözyaşları... Gerçek gözyaşları... Hem de senin gibi kalpsiz birinde?" Alandra ona cevap verebilecek durumda değildi. Sabahlığının cebindeki mendili bularak sert bir şekilde yüzünü sildi. Utancından yerin dibine giriyordu. Kendini toparlamaya çalıştı. Ama Matt böyle kolunu sıkı sıkıya yakalamış, dikkatli bakışlarını onun yüzünde gezdirirken, bu pek kolay olmuyordu.

"Eğer soğan soyduğumu söylesem bana inanır mıydın?" Bu boşuk sesin kendisine ait olduğunu anlayınca şaşırdı.

Sonra gülümsemeye çalıştı ama bunda pek başarılı olduğu söylenemezdi. Matt yavaşça başını iki yana salladı.

Onun gözlerinde bir anlık bir hayranlık pırıltısı görür gibi olmuştu genç kız.

"Hayır, inanmazdım," dedi Matt. "Hem de hiç inanmazdım."

Yeni yalanlar icat edebilecek durumda değildi Alandra. Üstelik gerçek gözyaşlarının nedenini buluncaya kadar, Matt'in onu bırakmayacağı da belliydi. İcini çekti.

"Neden bir kere de doğruyu söylemeye çalışmıyorsun?" diyerek yeni bir öneride bulundu Matt.

Onun gözlerinin bir an için bile olsa yüzünden ayrılmadığının farkındaydı Alandra, ama söyleyecek bir şey bulamıyordu bir türlü. Tam o sırada, ocağın üstündeki çaydanlığa takıldı gözleri.

"Şey, uyuyamadım," dedi, nihayet doğru bir şey söylemiş olmak için. "Aşağıya... kendime bir fincan çay yapmak için... inmiştım."

"Uyuyamadığın zaman hep böyle ağlar mısın?" Sesi hâlâ daha sertti. Alandra gözlerini ona çevirince, bir an manyetik bir alana yakalanmış gibi titrediğini hissetti. Sonra hemen gözlerini kaçırdı. Perişan bir hali olduğunu biliyordu. Sarı saçları karmakarışıkı. Yüzünde, kuruyan gözyaşlarının izi vardı. Gözleri ise hâlâ nemliydi.

"Sanırım artık uyuyabilirim." Kolunu kurtarmak için başarısız bir hamle daha yaptı. "Çayını içtin mi?"

Gözleri mutfak tezgâhının üstünde kullanılmış bir fincan bulmak üzere dolaştı. Ama Alandra'nın çay içtiğini gösterecek en ufak bir işaret bile yoktu etrafta.

"Sen de ister miydin?" diye sordu Alandra.

Ama Matt cevap olarak onu kolundan tuttu ve masanın yanındaki sandalyelerden birine doğru sürükleyerek oturttu. Sesindeki saldırganlık kaybolmuştu. "Sen otur burada." Gerçekten yumuşak bir sesle mi konuşmuştu, yoksa ona mı öyle gelmişti Alandra bilemiyordu. Ama bacakları o kadar titriyordu ki, bu teklife gerçekten memnun olmuştu.

Matt dolaptan çayı, şekeri ve fincanları çıkardı. Görünüşe bakılırsa sadece, çay içerken Alandra'ya eşlik etmeyecek, çayı da kendisi hazırlayacaktı!

Matt, elinde iki fincan çayla masaya doğru yaklaşır ve onun yanındaki iskemleye otururken, Alandra ona nasıl bir yalan uyduracağını düşünüyordu. Orada tek başına ağlarken yakalanmıştı bir kere. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Sadece Matt'i ikna edebilecek bir bahane bulması gerekiyordu. Tam bunları düşünürken onun sesini duydu. Hayret, şimdiye kadar hiç duymadığı kadar yumuşaktı bu ses!

"Biliyor musun Alandra!.. Senin görüldüğün kadar kalpsiz biri olmadığını düşünmeye başladım."

Genç kızın kalp atışları duyduğu korkuyla hızlandı. Şu anda istediği en son şey, Matt'in onun hakkında yeniden düşünmeye başlamasıydı. Kim bilir, düşünmeye başlayınca, Alandra'nın ağlamasının nedenini de bulabilirdi belki. Ona âşık olacak kadar budala olduğu için ağladığını anlayabilirdi.

Alandra'nın şu anda her şeyden çok gururunun yardımına ihtiyacı vardı. Her zamankinden daha kalpsiz görünmesi gerekiyordu. Bütün gücünü toplayarak başını ona çevirdi. "Sakin bana iyilikte bulunmaya kalkma!" Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sesi yeterince sert çıkmamış, sadece ağlamaktan boğuklaşmış bir ses duyulmuştu.

Bir kez daha denemeye çalıştı. Gözyaşları için bir bahane bulması şarttı. Sesinin mümkün olduğu kadar sert çıkmasını dileyerek gözlerini ona çevirdi.

"Eve bu kadar erken döneceğini sanmamıştım. Yoksa..."

"Yoksa, ne benim ne de bir başkasının seni ağlarken görmesine izin vermezdin," diyerek onun sözlerini kesti Matt. "Haklı değil miyim?"

İnsanların kafalarından geçen düşünceleri okumakta bu adamın üstüne yoktu. En iyisi kalkıp odasına gitmekti. Yarın sabah nasıl olsa kendisini daha iyi hisseder ve silahlarını kuşanarak inerdi aşağı.

Ama nedense bir türlü odasına gitmek istemiyordu. Tanıştıkları günden beri, Matt ilk kez saldırgan bir tavır almıyordu ona. İlk defa sesi ve bakışları yumuşamıştı. O yüzden hiç olmazsa birkaç dakika daha kalıp onun yakınlığının keyfini yaşamak istiyordu.

"Çayını iç," dedi Matt, kendisi de fincanından bir yudum alarak.

Alandra masanın üstünde soğuyan çayı dudaklarına götürürken, kendisiyle mücadele ediyordu. Sonunda sağduyu kazandı. Matt'in daha fazla soru sormasına fırsat bırakmadan hemen odasına çıkacaktı.

"Şimdi o güzel yeşil gözlerin neden yaşlarla ıslandığını bana anlatmaya hazır mısınız?" Matt'in sesi sıcaktı.

Alandra odasına çıkma kararını bir kenara bıraktı. Nasıl olsa Matt onu bir tek el hareketiyle durduracaktı, o yüzden mücadelenin bir anlamı yoktu. Ama duymak istediği cevabı da asla

alamayacaktı Alandra'dan.

"Gözlerimi güzel mi buluyorsun?" dedi alaycı olmaya çalışan bir sesle.

"Beni böyle sözlerle kandırabileceğini mi sanıyorsun, Alandra?" Matt bu tür tuzaklara düşmeyeceğini kesin bir tavırla belirtmişti.

"Sen her zaman bu kadar zeki miydin?" Alandra son bir hamle yaptı.

"Ne kadar mutsuz olduğunu görmek için çok zeki olmaya gerek yok," dedi Matt. "Evet Alandra, içeri ilk girdiğimde, ne düşünüyordun öyle kederli bir halde?"

Hiçbir güç Alandra'ya gerçeği söyletemezdi. Ona âşık olduğunu anladığı andan beri nasıl koyu bir ümitsizliğin içine düştüğünü, artık her dakika onunla mücadele etmek istemediğini, Corinne Hamilton'ı delice kışkandığını ve bu yüzden yüreğinin parça parça olduğunu söyleyemezdi ona. Zaten bunların pek az bir kısmını bile ima etmeye kalksa, Matt'in şaşkınlıktan iskemlesinden aşağı yuvarlanacağından emindi.

Ama Matt bekliyordu. Hiçbir şey söylemeden, onun kendini biraz daha toparlamasına fırsat tanıyarak, cevabını bekliyordu.

"Şey... düşünüyordum da..." Alandra yeniden sustu. Annesini hatırlamıştı. İçini dökebileceği bir dost olarak özlediği annesini.

"Evet, ne düşünüyordun?" Matt'in sesi çok yumuşaktı. Alandra onun evinde kaldığı sürece, onu mutsuz eden şeylerle ilgileniyor gibi görünüyordu.

Gözyaşlarının yeniden akmaya hazırlandığını hissedince kendini tutmaya çalıştı genç kız.

"Şey... Annemi düşünüyordum," dedi. Sesi biraz sakinleşmişti. "Kısa bir süre önce öldü."
"Ne kadar önce?"

Sesi birden sertleşmiş miydi, yoksa Alandra'ya mı öyle gelmişti? Yalan söylediğini mi düşünüyordu hâlâ? Böyle bir konuda yalan söyleyebilir miydi sanki? Ona cevap verirken, kendi sesinin de sertleştiğini hissetti genç kız.

"Tam iki ay önce."

Matt bir an durakladıktan sonra sordu. "Annenin ölümü seni çok etkilediğine göre, onu çok mu seviyordun?"

Ama Alandra bu sorunun şefkatle sorulduğunu anlamamıştı. Annesinin ölümüne üzülmeyecek bir insan olamayacağını düşünerek sinirlendi ve saldırgan bir tavırla cevabı yapıştırdı.

"Ya sen? Anneni sevmez misin?"

Matt onun bu saldırganlığını hiç umursamamış görünüyordu. Düşünceli bir tavırla sorularına devam etti. "Annenin ölümünün seni çok sarstığına inanıyorum. Onu kaybettikten tam bir ay sonra Roseacres'a gelmenin nedeni, ailene yakın olmak ihtiyacından mı kaynaklandı?"

Alandra gözlerini onun yüzünde dolaştırdı. Aşk ne kadar garip bir duyguydu. Kendini bir anda yerin yedi kat dibinde hissederken, bir dakika sonra göklerde uçtuğunu sanıyordu. Matt'in ona inandığını söylemesi,içindeki kederi bir anda silmiş, yüreğini sevinçle doldurmuştu. Ama ona yalan söyleyemeyeceğinin farkındaydı. Ailesiyle birlikte olmaya ihtiyaç duymadığını, buraya o yüzden gelmediğini söylediği anda Matt'in ne düşüneceğini de biliyordu. Gazetelerde okuduğu haber üzerine geldiğinden iyice emin olacaktı. Ama ne olursa olsun, ona yalan söyleyemezdi.

"Hayır," dedi. "Babamın ailesinin hiçbir bireyini görmeye ihtiyacım yoktu."

Matt gözlerini onunkilerin içine dikti. Artık odasına çıkmasına itiraz edemezdi herhalde.

Gözyaşlarının çok sevdiği annesinin ölümü için döküldüğünü anlamış, üstelik Alandra'nın Roseacres'a gelmesinin tek nedeninin büyükbabasından ne koparsa kâdır hesabı olduğuna bir kere daha inanmıştı.

Alanda başını hafifçe yukarı kaldırarak sandalyesinde doğruldu. Ama Matt'in eli hemen uzanıp onu tekrar yerine oturtmuştu. Anlaşılan öğrenmek istediklerinin tamamını öğrenememişti.

Alanda başka çaresi olmadığı için tekrar yerine oturdu. Ama Matt ne kadar sıkıştırırsa sıkıştırın, büyükbabasının mektubundan söz etmeyecekti ona. Ama garip bir şey oldu. Matt'in sorusu o cumartesi günü Alain ile birlikte eve döndüklerinde, Alandra'yı neden orada bulduklarına dair değildi. Tam tersine, o cumartesiden önceki hayatına ait bir soruydu.

"Alain bana annenin daha gençken bile çok narin bir kadın olduğunu söylemişti," dedi. "Hep öyle miydi?"

"Hiçbir zaman çok sağlıklı, bir kadın değildi, eğer öğrenmek istediğin buysa." Alandra bütün sözcükleri dikkatle seçerek cevap verdi.

"Ama bazı günler,., daha da kötüleşiyordu, değil mi?"

"Herhalde bu onun hatası değildi." Alandra'nın sesi annesini korumak istercesine birden sertleşti "Aslında beni doğurması sağlığı açısından çok sakıncalıydı, ama yine de ısrar etti..."

"Böyle bir şey kastetmedim," diyerek nazik bir tavırla onun sözünü kesti Matt. "Maddi açıdan çok zor günler geçirdiğinizi söylemiştin. Annen de sık sık hastalandığına göre, ona bakması için bir hemşire tutmanız gerekmiştir. O yüzden merak ettim, annen hastayken ona kim baktı diye?"

"Babam," dedi Alandra, hiç tereddüt etmeden. "Zaten sık sık maddi sıkıntıya düşmemizin nedeni de buydu. Annemin sağlığı, babam için, kendi işinden çok daha önemliydi her zaman."

"O yüzden mi sık sık işinden ayrılmak zorunda kalıyordun?"

"Eh birçok patron, doğal olarak, işine aksatmadan gidip gelen elemanları tercih ediyor. Bu aksatmanın nedeni ne olursa olsun..."

"Baban altı yıl önce öldü, değil mi?" Alandra başını salladı. Matt bunu zaten biliyordu. Bu sorunun amacını anlayamamıştı. Ama sorusuna devam etti genç adam. "Peki, baban öldükten sonra kim baktı annene? Sen o zaman daha on dört yaşındaydın, değil mi?"

"İdare ettik işte," diye cevap verdi Alandra.

"Sen de sık sık iş değiştirdin mi?"

Hector Nolan'ın babacan yüzü bir anda Alandra'nın gözlerinin önüne geldi ve gülümsedi genç kız. "Ben babamdan çok daha şanslıyım. Çok anlayışlı bir patronum vardı."

Hâlâ daha Hector'ı düşünüyordu. Her zaman son derece anlayışlı davranmıştı Alandra'ya. Kendi bürosunun üstündeki daireye taşınmalarını sağlamış ve sık sık yukarı çıkıp annesini kontrol etmesi için izin vermişti. O yüzden Matt'in birdenbire sorduğu soruya hazırlıksız yakalandı.

"Patronun çok anlayışlı olduğu için mi işini bırakmak zorunda kaldın?"

"Şey... bırakmak zorundaydım."

"Neden?" Matt'in sesi yine sertleşmişti. Alandra birden içli cevap vermek için sonsuz bir istek duydu.

"Çalışarak zengin olamayacağımı anlamıştım, eğer bilmek istediğin şey buysa!"

Ama öfkesi hemen geçti. Yumuşak bir sesle sözlerini sürdürdü. "Annemin... annemin çok az ömrü kaldığım öğrendiğim zaman, onunla mümkün olduğu kadar çok birlikte olmak istedim." O günler gözünün önünde canlanmış, nerede olduğunu bile unutmuştu. Sanki yeniden annesiyle birlikteydi. "Zavallı anneciğim... Hastanelerde yatmaktan bıkmıştı artık. Son günlerinde kendim bakmak istedim ona."

Eline dokunan bir el, Alandra'ya yeniden Roseacres'da olduğunu hatırlattı. Birkaç saniye karşısındaki koyu renk gözlerin içine baktı. Şimdiye kadar hiç görmediği bir duyarlılık vardı orada.

"Çok zor günler geçirmiş olmalısın," dedi Matt yavaşça. Ama zorluğun, Alandra'nın işini bırakmak zorunda kalışından değil, annesinin ilerleyen hastalığı karşısındaki çaresizliğinden olduğunu o da biliyordu.

Alandra güçlükle yutkunarak, göz pınarlarında biriken yaşların akmaması için kendini zorladı. "Eğer bu gevezeliğin amacı yatağıma ağlamadan gitmemi sağlamaksa, pek de başarılı olduğun söylenemez."

Matt'in yüzünde birden bir tebessüm belirdi. Yüzü aydınlanmış, gözlerinin içi gülmüştü. Ama nedense bu gülümseyişte bile, kendisi farkında olmasa da, pişmanlık dolu bir ifade vardı.

Ama Matt'in gülümseyişi birden kayboldu. Sesi hâlâ nazik olmasına rağmen, kaşlarının çatıklığı yüzün-deki ifadeyi sertleştirmişti. "Şu âşık olduğunu söylediğin adamı nasıl görüyordun peki, bütün zamanını annene bakmakla geçirdiğine göre?"

Alandra hazırlıksız yakalanmıştı. Gözlerini Matt'den kaçırdı.

"İşte, ona da ayıracak zaman buluyorum," diye yalan söyledi. Ama bundan sonra gelen sorunun karşısında yalan söylemesi mümkün değildi. "Birlikte yaşadınız mı?"

"Hayır!" Hiç düşünmeden kesin bir tavırla bağırdı Alandra.

"Eh, bu da bir şey," diye mırıldandı Matt. Ama soruları daha bitmemişti. "Ama ara sıra da olsa sevişiyordunuz değil mi?"

"Doğrusunu istersen..." diye söze başladı. Ama tam o sırada Matt çenesinden tutmuş ve yüzünü kendisine doğru çevirmişti. Gözlerini daha fazla kaçırmaması imkânsızdı genç kızın. Onun gözlerinin içine bakarken yalan söyleyemeyeceğini, 'evet' diyemeyeceğini anladı. "Doğrusunu istersen..." Yeniden yutkundu, "Hayır."

"Ama..." Matt ciddi bir yüzle onun çenesini tutmaya devam ediyordu. "Ama, başka sevgililerin oldu değil mi Alandra?"

"Çok... çok... özel sorular soruyorsun, ama..." Son bir gayretle çenesini onun parmaklarının arasından kurtardı ve odasına gitmek üzere yerinden kalktı. Daha iki adım bile atmadan Matt onu yakalamış, kollarının arasına almıştı. Alandra kısa bir mücadeleden sonra teslim oldu. Kendini çok yorgun hissediyordu. Başını yavaşça onun omzuna dayadı.

"Bu gece yukarıda yatağın üstündeki davranışlarına bakarak, beni o çok özel kişiler sınıfına sokmadığın sonucuna varabilirim, değil mi?" Onun sıcak nefesini kulağının dibinde hissetti Alandra.

"Lütfen Matt," diye fısıldadı. "Sanırım, sen de farkındasın... Benimle oynadığın o küçük oyunun bütün kurallarım biliyorum ben."

"Bence sen bu oyunun hiçbir kuralını bilmiyorsun, öyle değil mi Alandra?" Matt'in sesi yumuşacıktı. Eğilip genç kızın gözlerini öptü. "Bana karşılık verirken tecrübesizdin. Bunu anlamak pek zor olmadı. Benden kaçıp kurtulmak için yaptığın hamleler ise tam tersi bir sonuç verdi. Nasıl oldu bilmiyorum ama, sonunda içindeki ihtiras ateşini tutuşturmayı başardım, ancak ondan sonra sen de sevişmek istediğini fark ettin. Ama bunun için nasıl davranman gerektiği konusunda bile bir fikrin yoktu. Öyle değil mi?"

Matt sevişme konusunda bir uzman olmasına rağmen Alandra'nın içindeki ihtiras ateşini tutuşturmasının nedenini anlayamamıştı. Alandra'nın ona âşık olabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu tabii.

"Lütfen Matt," diye yalvardı. "Daha fazla kurcalama bu konuyu artık... Sen... sen bana çok kırgındın. Ben... ben de senin kadar tecrübeli biriyle karşılaşmamıştım şimdiye kadar. Bunu burada kesemez miyiz?"

Yeşil gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. Matt uzun uzun onun gözlerinin içine baktı. Konuşmaya başladığında, sesindeki ifade biraz daha yumuşamıştı.

"Çok yorgunsun. Eğer şimdi odana çıkmana izin verirsem, uyuyabilecek misin?"

Alandra birden rahatlayarak utangaç bir tavırla gülümsedi. "Evet," diye mırıldandı.

Sonra bir anda kendisini cennette gibi hissetti. Matt eğilip dudaklarından yavaşça öpmüştü. Yumuşacık bir öpüştü bu, daha öncekilere hiç benzemeyen... Alandra'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Şu anda Matt kendisinden ne isterse istesin, vermeye hazır olduğunu hissetti.

Ama Matt'in herhangi bir şey istemeye niyeti yoktu. Başını kaldırdığında yüzünde pişmanlık dolu bir gülümseme vardı yine. Onu kendisinden yavaşça uzaklaştırdı. "Yatağına git Alandra," Alandra tam kapının yanına geldiğinde yeniden mırıldandı. "Aklım henüz başımdayken."

Konu Başlığı: Ynt: Nefretin Ötesinde / Jessica Steele
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 25, 2007, 10:55:18 am

DOKUZUNCU BÖLÜM

Alandra sabahleyin altı buçukta uyandı. Bir daha uyuyamayacağını gayet iyi biliyordu.

Matt'e duyduğu aşk, dün gece mutfakta, kalbinin bir kez daha parça parça olmasına yol açmıştı. Kendisine bu kadar yumuşak ve nazik davranması inanılacak gibi değildi. Üstelik, ona karşı davranışlarını yemden gözden geçirmeye başlaması da inanılmaz bir şeydi. Ama kafası karmakarışık. Onun sandığı kadar kalpsiz ve katı olmadığını Matt'in anlamaya başlaması hem çok güzel bir şeydi, hem de bundan korkuyordu genç kız. Dün gece ayrılırırken dudaklarına kondurduğu öpücük, sadece Alandra'yı rahatlatmak içindi, ama genç kızın nasıl kendinden geçtiğini fark etmemiş olması imkânsızdı. Matt bütün bunları yeniden düşünmeye başladığında, Alandra'nın kendisine âşık olduğunu da kısa bir süre sonra anlayabilirdi.

Telaşla yataktan fırlayıp banyoya girdi. Az sonra duşunu almış, giyinmişti. Eğer hemen bir şeyler yapmazsa, ona âşık olduğunu Matt'in anlaması pek uzun sürmeyecekti.

Birden, sürekli peşinde dolaşan Jo'ya karşı Matt'in davranışlarını hatırladı. Yoo, hayır, kendisine

karşı da öyle davranmasına dayanamazdı. Gururu buna izin vermezdi, ama... Daha fazla odasında kalamayacağı anlaşıp sessizce merdivenlerden aşağıya indi. Dışarı çıkıp biraz kafasını toplamak istiyordu. Kafası Matt ile o kadar meşguldü ki, neredeyse karşı taraftan büyükbabasının geldiğini bile fark etmeyecekti.

"Şey... günaydın büyükbaba," dedi, neşeli görünmeye çalışarak. "Bu sabah gül bahçesinde değil misin?"

"Sadece pipomu almak için girdim içeri." Yaşlı adam tam onun yanından geçip kendi odasına gireceken, Alandra'nın sözleri üzerine durup ona döndü.

"Sanırım bugün Londra'ya gideceğim, büyükbaba," demişti Alandra. Bu fikir birdenbire gelmişti aklına.

"Biraz ani bir karar değil mi?"

"Kadınları bilmez misin büyükbaba?" Alandra neşeli bir şekilde konuşmaya çalıştı.

"Gel de anlat bana bakalım." Sonra arkasını dönüp kendi odasına girdi. Alandra ona ne anlatabileceği konusunda hiçbir fikri olmamasına rağmen, mecburen takip etti.

Tam odaya girdiğinde, Ferny Druffield'den ilk trenle ayrılmasını mazur gösterecek bir bahane geldi aklına.

"Bedewick'te çok iyi mağazalar var, biliyorum," dedi. "Ama ben Londra'daki mağazalardan alışveriş yapmaya alışkınım. Orayı daha iyi tanıdığım için neyi nerede bulabileceğimi biliyorum."

"Demek Londra'ya alışveriş için gidiyorsun!" Büyükbabası biraz şaşırmasına rağmen, bunu belli etmemeye çalışarak masasının çekmecesini açtı. Alandra onun çekmecedeki eski, küçük bir kasa çıkardığını görmesine rağmen, kafası uydurmak zorunda olduğu mazeretlerle dolu olduğu için bunu doğru dürüst fark etmedi bile.

"Sadece o da değil," diye sürdürdü sözlerini. "Uzun bir süredir arkadaşlarımı görmedim. Hem..." Alain Todd'un eline bir tomar para sıkıştırdığını görünce şaşırarak sustu. "Bu da ne?"

"Şayet alışverişe gidiyorsan, paraya ihtiyacın olacak demektir," Yaşlı adamın gözlerinde hiçbir itirazı kabul etmeyeceğini gösteren bir ifade vardı.

"Ama..." Alandra şaşkınlıkla avucundaki paralara baktıktan sonra, onları büyükbabasına geri vermeye çalıştı. "Ama senin param istemiyorum ben büyükbaba!" O paraları geri vermekte ne kadar kararlıysa, Alain Todd'un da almamakta o kadar kararlı olduğu görülüyordu.

"Büyükbabamın incilerini de istemedin zaten," dedi yaşlı adam. Yüzünde gerçekten incinmiş bir ifade vardı. "Ehliyetsin kaçınıcı sınavda alırsan al, sana armağan edeceğim arabayı da istemedin." Alandra tam balo için armağan ettiği elbiseyi kabul ettiğini hatırlatacağı ki, büyükbabası kederli bir şekilde sözlerini sürdürdü. "Benim de bir gururum olduğunu düşünmüyor musun Alandra?"

"Büyükbaba, ben..."

"Benden hiçbir şey istemiyorsun," diye onun sözünü kesti Alain Todd. Başını üzüntülü bir şekilde iki yana sallıyordu.

"Oh, büyükbaba," dedi Alandra çaresizlikle. "Ben..."

"Burada mutsuz mu oldun Alandra?" Büyükbabası para konusunu kapatmak istercesine, sözü değiştirmiş, bu arada gidip masanın çekmecesini kapatmıştı.

Alandra avucundaki paralarla ne yapacağını bilemeden orada kaldı. "Ama... ama burada kalmayı kabul ettiğimi biliyorsun büyükbaba."

Bu cevap Alain Todd için yeterli olmuştu herhalde. Gülümseyerek torununa döndü yaşlı adam.

"Kalmayı kabul ettiğine sevindim Alandra. Senin burada olman hoşuma gidiyor." Alandra onun bu sözleri içtenlikle söylediğinden emindi, ama bu itiraf neden yine gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu, bunu bilemiyordu. Yaşlı adam ök-sürerek boğazını temizledikten sonra alçak bir sesle mırıldandı. "Yüreğimi ferahlatıyorsun, çocuğum."

Hafifçe gülümsedi genç kız. Bunları söylemenin büyükbabası için ne kadar güç olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Eveet... Mrs. Pinder'ın köşe bucak bizi aramasını istemiyorsak, şimdi kahvaltıya gidelim bakalım." Büyükbabası önden yürüyerek odanın kapısını açtı ve geçmesi için Alandra'ya yol verdi. Ama tam o sırada bu odaya asıl geliş nedenini hatırlayarak "Pipom," diye mırıldandı ve geri döndü.

Alandra'nın yüzünde hâlâ hafif bir gülümseme vardı. Büyükbabasının son sözlerinden çok duygulanmıştı. Koridorda bir adım attıktan sonra yerine çakıldı kaldı. Matt merdivenlerden inmiş ve tam o sırada onu görmüştü.

Alandra sadece onunla karşılaşınca bile yüzünün kızarmasını engelleyemediğini fark etti. Ama Matt'in gözlerinin nereye takıldığını anlayınca, rengi birden uçtu. Büyükbabasının verdiği paralar hâlâ avuçlarındaydı!

Başını önüne eğip elindeki paralara bakmaya başladı. Bunu Matt'e açıklayamazdı. Dün gece onun hakkında yanıldığını düşünmekle hata ettiğini sanacaktı Matt. Alandra'nın sabahleyin uyanır uyanmaz ilk iş olarak büyükbabasının odasına gittiğini ve armağan edeceğini söylediği arabanın parasını almak için yaşlı adamı kandırdığını düşünecekti. Aslında böyle düşüneceği için onu suçlayamazdı Alandra. Elinde paralarla büyükbabasının odasından çıkmasını başka nasıl yorumlayabilirdi ki Matt?

'Günaydın' bile diyemedi ona. Tam o sırada büyükbabası elinde piposuyla odadan çıkmış, arkasından gelmişti. Elindeki paraları pantolonunun cebine sıkıştırdı genç kız. Sonra kahvaltı odasına doğru yürümeye başladı. Suçlu bir görünümü olduğunun farkındaydı. Aslında onun ne düşündüğünü şimdiye kadar hiç umursamamıştı. Şimdi niye böyle huzursuz ediyordu kendisini?

Dün gece Matt'in gösterdiği yakınlığın yerinde yeller esiyordu bu sabah. Alandra iki erkeğin fincanlarına kahvelerini koyduktan sonra yerine oturdu. Tam bu sırada büyükbabası, onun Londra'ya gideceğini Matt'e söylemişti bile.

"Londra'da ne yapacaksın?" diye sordu Matt, sert bir sesle! Büyükbabası ilgiyle ikisini süzüyordu.

"Gitmek için mutlaka bir sebep göstermek zorunda mıyım?" Alandra nihayet ona çatacak bir konu bulunduğu için memnun olmuştu. Onun sorusunu duymazlıktan geldi Matt. Sesi biraz daha uygarlaşmıştı şimdi.

"Ne zaman döneceksin?"

Alandra öfkeden deliye döndü. Ama kendisini toparlamak için, cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Beni özlemene fırsat bırakmadan döneceğimden eminim, Matt hayatım." Sesi alaycıydı şimdi.

"Seni istasyona ben götürürüm."

"Benim için işine geç kalmanı istemem," dedi Alandra, aksi bir tavırla. Sonra onu kızdırmak için yeni bir şey bulunduğunu düşünerek gülümsedi. "Gidip Robbie'yi uyandırır..."

Matt öldürecekmiş gibi baktı. "Sekize yirmi kala hazır ol!"

Alandra ona cevap vermedi bile. "Biraz daha kahve ister misin büyükbaba?"

Saat sekize yirmi kala, Alandra, Matt'in arabasında onun yanına oturmuştu bile. Eğer bütün gece buzlukta kalmış olsa bile, Matt'in suratı bu kadar soğuk olamazdı. Kapıyı yavaşça kapattı. Matt Carstairs'in ondan bir an önce kurtulmak için arabayı son hızla kullanmasının kendisini ne kadar üzdüğünü, ona göstermemeye kararlıydı Alandra.

"Seninle bir anlaşma yapmıştık," diye söze başladı Matt, aynı buz gibi ifadeyle. "Roseacres'da üç ay kalırsan sana bin sterlin ödeyecektim. Ama bu üç ayın her gecesini Roseacres'da geçirmen şartıyla geçerli bir anlaşma."

"Bu şimdi mi haber verilir?" diye alay etti Alandra.

"Ya bu gece Roseacres'a dönersin, ya da anlaşma iptal edilir."

Alandra o bin sterlini ne yapabileceğini ona söylemek için sonsuz bir istek duydu, ama onun verme başka bir cevâp verdi. "Sinderella'ya bile gece yarısına kadar izin verilmişti."

Bir süre hiç konuşmadı Matt. Ama Alandra, onun kendisiyle olan hesabını daha bitirmediğinden emindi.

"Belki de dün gece seni tek bir öpücükle yatağına yollamakla hata ettim," dedi. Sesi birden ipek gibi pürüzsüzleşmişti, ama bunun arkasından neler gelebileceğini tahmin edebiliyordu genç kız. "Verdiğin o ateşli karşılıktan sonra, tek bir öpücüğün senin için yeterli olmadığını, Roseacres'da kapalı geçirdiğin günler boyunca bir erkeğe ihtiyaçla yanıp tutuştuğunu anlamam gerekirdi."

Alandra parmaklarını kucağındaki çantasının sapına geçirdi. Çantayı onun kafasına indirmemek için kendini zor tutuyordu. Anlaşılan, Londra'ya sevdiğini söylediği adamı görmeye gittiğini sanıyordu Matt.

"Matt hayatım," dedi Alandra, sesinin mümkün olduğu kadar sakın çıkmasına gayret ederek. "Seni kırmak istemem, ama bilmen gerekir ki, bazı öpüşler diğerlerinden çok daha özeldir." Genç adamın cevap vermediğini, sert bir şekilde dişlerini sıkıldığını gördü.

İstasyona geldiklerinde arabadan inerek kapıyı son hızla çarptı Matt. Alandra'ya da onu takip etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Onun hemen gişeye yöneldiğini gördü. Alandra'nın kendi biletini almasına izin vermeyeceği açıktı.

"Londra'ya gidiş dönüş lütfen," dediğini duydu onun genç kız. Bu kaba adamı nasıl bu kadar çok sevdiğini bir türlü anlayamıyordu, ama zaman zaman boğazına sarılmamak için kendini zor tuttuğu da bir gerçektir.

"Saat altıyı on geçe bir dönüş treni varmış," diyerek yanına geldi Matt. Elindeki bileti Alandra'ya uzattı. "O trenle dönersin."

Yolculuk boyunca, bundan sonra ne yapacağını düşünmek için bol bol vakti oldu Alandra'nın. Ama o Matt'den başka bir şey düşünmüyordu. Dün gece ne kadar nazik, yumuşak ve sıcak davranmıştı. Bu sabah kendisini istasyona getiren adamın aynı adam olduğuna inanmak çok zordu. '

Eve geldiğinde hemen pencereleri açtı genç kız. Uzun bir süredir kapalı kaldığı için içerisi havasızdı. Sonra oturup yeniden düşünmeye başladı. Ama düşünmenin hiçbir yararı yoktu. Ayağa kalkıp odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Şimdi ne yapacaktı?

Tam Matt'in dün geceki nazik öpüşünü düşünürken, kapı çalındı.

"Ya sen geldin ya da fareler yukarıda ayakkabılarını giyerek yürüyüşe geçtiler diye düşündüm." Hector gülüyordu. Bürosu aşağı katta olduğu için Alandra'nın ayak seslerini duymuştu. "Haydi bakalım, uslu bir kız gibi buraya temelli döndüğünü söyleyip hemen işin başına geçecek misin?"

"İşler o kadar kötü ha!" Alandra, Hector'ı gördüğü için gerçekten sevinmişti. Yine de o yukarı çıkmasa, aşağıya onu görmeye inebileceğini sanmıyordu.

"Yerine gelen kızla bir türlü anlaşılamadık. İşler arap sağına döndü," dedi Hector. Sonra telaşla ekledi. "Geri dön Alandra. Maaşını sen kendin tespit et."

"Böyle bir teklifi kim reddedebilir?" Dudaklarından dökülen sözleri duyunca kendisi de şaşırdı. Ama Hector'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayılmış ve onu kolundan yakalayıp aşağıya sürüklemişti bile.

Öğle yemeğini Hector ile birlikte dışarıda yediler. Ama Alandra'nın aklı çok uzaklardaydı. Doğru karar verip vermediğinden emin olamıyordu bir türlü. Londra'ya gelirken böyle bir kararla geri dönebileceği aklına bile gelmemişti. Akşamüstü trenle Roseacres'a dönerken hep bunları düşünüyordu. Ama ne olursa olsun, bir karar vermişti işte. Bir an önce Roseacres'daki eşyalarını toplayıp Londra'ya dönecek ve Matt'i bir daha görmeyecekti. Önceleri epey acı çekeceğini biliyordu, ama zamanla bu acıya da alıştırdı nasıl olsa Evet, doğru bir karar verdiği kesindi.

Ferny Druffield'de trenden indiğinde Matt'i beklerken gördü. Kalbi yine deli gibi çarpmaya başlamıştı. Ama Matt'in en ufak bir nezaket gösterip gününün nasıl geçtiğini bile sormaya niyeti yoktu.

Arabaya bindiklerinde hemen motoru çalıştırdı. "Onu gördün mü?" Sesi yine buz gibiydi.

"Londra'ya gidip onu görmeden döneceğimi düşünmüyorsun herhalde?" diye cevabı yapıştırdı Alandra. Ama Matt'in neden söz ettiğini doğru dürüst anlamamıştı bile.

Ferny Druffield'den hareket etmeleriyle Roseacres'a varmaları bir oldu. Matt'in arabayı böyle deli gibi kullanmasının nedeni, Alandra'nın Londra'da bir erkekle buluştuğunu sanması nedeniyle olabilir miydi acaba? Bu tür hayaller kurduğu için kendisiyle alay etti genç kız.

Araba evin önünde durduğunda sabırsız bakışlarla Alandra'nın inmesini bekleyen Matt, arabanın burnunu geldiği yöne çevirerek son hızla gözden kaybolmuştu. Yemeğe birkaç dakika kaldığını fark eden Alandra, onun arkasından bakmaktan vazgeçerek hızla salona doğru yürüdü. Ama içeri girdiğinde acele etmesine pek de gerek olmadığını fark etti. Salonda sadece Jo vardı.

"Eğer Londra'ya gideceğini bilseydim, ben de seninle gelirdim." Jo'nun yüzünde duyduğu hayal kırıklığı okunuyordu. Hemen şikâyeteye başladı. Büyükbabası bütün gün beş karış suratla etrafta dolaşmış, Robbie de Alandra'nın Londra'ya gittiğini öğrenince hiç kimseyle konuşmamıştı. Sonra birden hatırlamış gibi sordu Jo. "Matt seni istasyondan karşıladı mı?"

"Şey, evet. Acelesi vardı galiba, geri döndü," diye mırıldandı Alandra.

"O da bugün barut fıçısı gibiydi," diye kederli bir tavırla söylendi Jo. "Umarım, Corinne Hamilton bu gece neşesinin yerine gelmesini sağlar."

Evet, Matt'in telaşının nedeni anlaşılıyordu. Corinne Hamilton ile randevusuna yetişmek için öyle acele, geri dönmüştü. Alandra buradan ayrılmakla en doğru şeyi yapacağına emin oldu.

"Senin Londra'ya gitmekle en iyisini yaptığını, hiç olmazsa güzel bir gün geçireceğini söyledim diye az daha kafamı kıracaktı," diye söylenmeye devam etti Jo. Jo, Corinne Hamilton'ı kıskanmaktan vazgeçmişti galiba. Bu konuda hiçbir şey söylemiyor, sadece Matt kendisini azarladı diye üzülüyordu.

"Belki de uzun bir tatile ihtiyacı var." Jo kaşlarını çatmış, Matt'in davranışları için mazeret aramaya başlamıştı. "Çok çalışıyor. Bugüne kadar hiç tatile çıktığını görmedim. İşe bile gitmemelik etmedi bir gün. Sadece yıllar önce bir gün büyükbabam hastalanmıştı da," o zaman evde kalmıştı."

Alandra'nın Matt ile ilgili tek bir kelime bile dinlemeye niyeti yoktu ama her zaman sağlıklı bir insan olarak ortalarda dolaşan büyükbabasının hastalandığını duyunca meraklanmaktan kendim alamadı. "Büyükbabam hasta mıydı?" dedi hayretle.

"Yo canım, pek önemli bir şey değil," dedi Jo telaşla. "Yıllar önceki bir olay. Ben daha on dört yaşındaydım. Matt bir gün beni bir kenara çekip büyükbabama karşı özellikle iyi davranmamı, kötü bir haber aldığını ve kendisini iyi hissetmediğini söylemişti."

Alandra birkaç saniye hiçbir şey söylemeden düşündü. Jo ile aynı yaşıydılar ve babası öldüğünde Alandra da on dört yaşındaydı. Ve annesi ölüm haberini veren mektubu o zaman yazmıştı. Acaba büyükbabasının hastalığının nedeni o muydu? Matt'in sözünü ettiği kötü haber oğlunun ölüm haberi miydi? Eğer öyleyse, Alain Todd oğlunu gerçekten çok seviyordu. "Şey... Büyükbabamın rahatsızlığı neydi?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir kalp krizi geçirmişti. Matt deli gibi koşup bir doktor getirmiş ve bütün gün işe gitmeden büyükbabamın yanında beklemişti."

Büyükbabasıyla Robbie'nin içeri girmeleri üzerine, konu Alandra'nın gününü nasıl geçirdiğine geldi.

Genç kız Londra'ya dönme kararını büyükbabasına pazar günü bildirecekti. Bu kararı Matt'in nasıl karşılayacağı konusunda ise hiçbir fikri yoktu. Ama Matt pazar akşamı da yemeğe gelmedi.

Alandra kıskançlıktan kalbinin paramparça olduğunu hissediyordu. Yemekten sonra büyükbabası piposunu içmek üzere kendi odasına gitti. Alandra az sonra onun odasının kapısını çalıyordu.

"Gel," diye bağırdı yaşlı adam. Torununun çekingen bir tavırla başını uzattığını görünce ekledi. "Adamı ısırمام merak etme."

Alandra içeri girip kapıyı kapattıktan sonra, onun karşısındaki koltuğa oturarak kararını bildirdi. Ama büyükbabası bu haberden hiç memnun kalmamıştı.

"Gidiyor musun? Hem de yarın?" diye bağırdı. Sonra lafı uzatmadan sordu. "Neden böyle bir karar aldın?"

"Buraya ilk geldiğim gün bir gece bile kalmak niyetinde değildim, biliyorsun," diye hatırlattı Alandra. Ama büyükbabası bu konunun açılmasından hoşlanmayarak onun sözünü kesti.

"Londra'ya gitmen senin aklını karıştırdı," dedi. "Cuma günü oraya gidene kadar, burada son derece mutlu görünüyordun."

"Ben..." Alandra bu evde en son ne zaman mutlu olduğunu hatırlamak istemedi. "Çalışmaya ihtiyacım var büyükbaba." Sesinin mümkün olduğu kadar yumuşak çıkmasına çalışıyordu. "Burada çok iyi dinlendim... Aslına bakarsan, iyi bir tatil oldu benim için." Gülümsedi. "Ama bağımsızlığıma da ihtiyacım var. Çalışmam gerek."

"Eh, bunu düşünüyorsan, hiç önemli değil," dedi yaşlı adam, başım sallayarak. Onun bağımsızlık ihtiyacını anlayışla karşılamıştı. "Matt sana şirkette hemen istediğin gibi bir iş bulur."

"Hayır!" Alandra neredeyse yerinden zıplıyordu. Gözlerini yaşlı adamın kurnaz bakışlarından kaçırmaya çalıştı. "Yapamam..." Matt ile birlikte çalışma düşüncesinin bile kendisini nasıl korkuttuğunu büyükbabasının anlamaması için dua etti.

Yaşlı adam onun korkusunu anlamış gibi görünmesine rağmen, birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra sakın bir sesle sordu. "Matt ile dalaşmanın seni eğlendirdiğini sanıyordum?"

"Doğru tahmin etmişsin." Alandra kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı.

"Evet, anlamıştım zaten." Alandra birden rahatladı. Büyükbabası Matt'e karşı duygularını anlamamıştı. "Seni korkutan Matt değil. Öyle değil mi? Canım sıkın Robert." Büyükbabasının gözünden bir şey kaçmıyordu. "Senin için deli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Alandra derin bir nefes alarak başını salladı. "Kısa sürede kendini toplayacağından eminim."

"Ama sen ortalarda dolaşmazsan, değil mi? Şirkette çalışmak istememenin nedeni de bu. Eğer ora,da birlikte çalışırsanız, Robert her gün işe seni kendisi götürüp, akşamları birlikte dönmeyi isteyecektir."

Alandra birden rahatladı. Kendisinin aklına gelmeyen iyi bir mazeret bulmuştu büyükbabası. Carstairs ve Todd'da çalışmak istememesinin bundan daha iyi bir nedeni olamazdı. Pek belli etmemesine rağmen, büyükbabasının Robbie'yi sevdiğini ve onun üzülmesini istemeyeceğini biliyordu. Ama yaşlı adamın sözlerini büyük bir hararetle desteklemek de Robbie'ye karşı dürüst bir davranış olmayacaktı. O yüzden konuyu değiştirmeye çalıştı Alandra. Alain Todd, inanmak istediği şeye inansındı.

"Pek uzakta olmayacağım büyükbaba nasıl olsa," dedi, cevap olarak.

"Ama bizi arayacaksın, değil mi? Seni tam bulmuşken, birdenbire ortadan yok olmayı düşünümüyorsun herhalde?"

"Sen benim nasıl bir insan olduğumu sanıyorsun, Tanrı aşkına?" Alandra gülümsedi.

"Sadece çok tatlı bir kız olduğunu düşünüyorum." Bu sözleri nasıl söylediğine Alain Todd kendisi de şaşırmıştı herhalde. Çünkü bir saniye sonra yüzünü asarak homurdandı. "Josephine'e verdiğim harçlık kadar bir harçlığı sana da teklif etsem, yine 'hayır' diyeceksin, değil mi?"

Matt büyükbabasının artık varlıklı bir adam olmadığını ima etmişti, ama yaşlı adamın sözünü ettiği harçlığın miktarını duyunca, Alandra'nın gözleri kocaman açıldı. Anlaşılan, Roseacres'dakilerle kendisinin zengin kavramları arasında epey büyük uçurumlar vardı.

"Benim itiraz ettiğim şey, senin paran değil büyükbaba," dedi. Bu parayı kabul etmese de yaşlı adamı kırmak istemiyordu. "Ama..."

"Biliyorum. Bağımsızlığım seviyorsun."

Onun bu anlayışlı tavrı karşısında genç kız gülümsedi. Büyükbabasını odasında rahat bırakmadan önce, söyleyeceği bir tek şey kalmıştı.

"Şey... Ben buradan ayrılana kadar, gideceğimden hiç kimseye söz etmemen mümkün mü acaba?"

Yaşlı adam şaşırarak ona baktı. İlk aklına gelen Rob-bie olmuştu herhalde. Ama Alandra'nın Matt'den başkasını düşündüğü yoktu. Londra'da sevdiği adamla daha fazla birlikte olabilmek uğruna bin sterlini bile gözden çıkardığını düşünenecekti büyük bir ihtimalle. Buradan ayrılırken, Matt'in bu konudaki içli sözlerini dinlemeye tahammül edemeyeceğini hissediyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra büyükbabası başını salladı. "Sana söz veriyorum. Sen rahatça buradan uzaklaşana kadar, planlarından hiç kimseye söz etmeyeceğim."

Ertesi sabah kahvaltıya inerken, Roseacres'a geldiğinde kalbinin kinle dolu olduğunu, ama buradan ayrılırken yüreğinin sevgiyle dopdolu olduğunu düşündü Alandra.

Kahvaltı odasında sadece büyükbabası ile Matt vardı. Sandalyesine otururken, gözleri gri takım elbiseler içindeki genç adama takıldı. Evet, Roseacres'dakilerin hepsini seviyordu ama onun yeri ayrıydı.

Matt'in soğuk bakışlarını üzerinde hissedince, hemen gözlerini kaçırdı. Bir daha da ona bakmaya cesaret edemedi. Az sonra Matt ne ona ne de büyükbabasına tek bir kelime etmeksizin masadan kalkmış ve gitmişti.

Böyle ayrılmaları belki de en iyisiydi. Onunla vedalaşmaya kalktığı takdirde, bir yığın alaycı sözlerle karşılaşıp yine üzüleceğinden emindi çünkü.

Alandra daktiloda yazdıklarının tek bir kelimesinin bile farkına varmadığını anlayınca başını kaldırdı. Roseacres'dan ayrıldığından beri yüreğini bir türlü terk etmeyen şu acıdan ne zaman kurtulacaktı acaba? Son yedi haftadır iyice zayıflamıştı. Onun sık sık dalıp gittiğini fark eden Hector hiçbir şey söylememesine rağmen, büyük bir ihtimalle annesinin ölümünün yarattığı sarsıntıyı atlatabileceğini düşünüyordu. Aslında annesini hâlâ sık sık düşünüyordu Alandra, ama kafasından bir türlü çıkarıp atamadığı kişi Matt Carstairs idi. Yüreğindeki acı hiç dinmeyecek gibiydi.

Londra'ya dönüşünden sonra geçirdiği ilk ay tam bir felaketti. Ama ikinci ayın da daha huzurlu geçtiği söylenemezdi. Zaman zaman trene atlayıp Ferny Druffield'a gitmemek için kendini zor tutuyordu. Sadece bir kez Matt'i görse bile yetecekti. Ama bu düşünceleri kafasından çıkarıp atması, onu unutmaya gerektiğinin farkındaydı.

Cuma günü geldiğinde, büyükbabasına onları ara-yacağına dair verdiği sözü hatırladı. Roseacres'ın telefonunu çevirirken, bunun bir zayıflık belirtisi olmadığını, sadece yaşlı adama verdiği sözü yerine getirmek istediğini kendi kendine tekrarlayıp durdu.

Telefona Matt'in cevap verebileceğini düşünerek umutla bekledi. Ama Matt her zamanki gibi işteydi ve telefonu açan Alain Todd olmuştu. Yaşlı adam onun sesini duyduğu için gerçekten sevinmişti. Nasıl olduğunu sorduktan sonra, hepsinin onu çok özlediğini söyledi.

"Matt bile mi?" Bu sorunun dudaklarının arasından dökülmesine engel olamadı genç kız.

"Son zamanlarda onun da canı çok sıkkın," diye cevap verdi büyükbabası. Birden bir sevince, kapıldı Alandra. Acaba Roseacres'dan ayrıldığı için üzülmeye olabilir miydi Matt? Ama hemen bu gülünç düşüncüyü kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Zaten büyükbabasının sözleri de aklının başına gelmesine yardımcı olmuştu. "Josephine onun âşık olduğunu ve Corinne ile başının dertte olduğunu söyleyip duruyor."

"Şey... Jo nasıl?" Alandra, Matt ile ilgili daha fazla bir şey duymamak için telaşla konuştu.

"O da, Matt gibi akşam yemeklerini dışarıda yemeye başladı son günlerde." Yaşlı adamın sesinde alaycı bir ifade vardı.

"Jonathan Naseby ile mi?" Corinne Hamilton ile başı dertte olsun veya olmasın, Matt'in her akşam onu yemeğe götürdüğü bir gerçektir, büyükbabasının sözlerinden anladığı kadarıyla. Jonathan Naseby'nin arabasının son günlerde Roseacres'da daha sık görülmeye başladığını söyledi büyükbabası. Sonra da ekledi.

"Tanrıya şükürler olsun, Jo, Matt'e duyduğu ilgiyi kaybetmişe benziyor son günlerde... Önümüzdeki ay doğum günüm için eve döneceksin, değil mi? Ayın on altısında yetmiş yaşında olacağım."

'Ev' sözcüğü, Alandra'nın gözlerinin yaşarmasına neden oldu. "Parti verecek misiniz?" diye sordu. Sonra birden heyecanlandığı hissetti. Yetmişinci doğum günü insanların hayatında önemli bir dönüm noktasıydı. Hiçbir mazeret o gün Roseacres'a gitmemesini mazur gösteremezdi. Bütün aile orada olacaktı. Jo, Jonathan Naseby ile, Matt... Birden bütün heyecanı söndü. Oraya kesinlikle dönemeyeceğinden emindi artık.

Tam bu sırada büyükbabasının bağırdığını duydu. "Parti mi? Benim doğum günü partime kim gelir sanıyorsun sen?"

"Yok canım, o kadar da kötü bir insan değilsin," diyerek güldü Alandra. Sonra aceleyle ekledi. "Ama yani doğmak için öyle bir gün seçmişsin ki! İptal edemeyeceğim bazı randevularım var ayın on altısında."

Alandra doğum gününde tekrar arayacağına söz vererek telefonu kapattı. Eğer parti verilmeyecekse, mutlaka özel bir yemek verilmesini organize ederdi Matt. Tabii bu yemeğin baş davetlisi de Corinne olurdu.

Hector içeri girdiğinde, Alandra'nın daktilonun başında yine dalıp gittiğini gördü. Ayın on altısı perşembe gününe geliyordu. O hafta pazartesi günü gidip büyükbabası için yeni bir yün ceket aldı. Yırtıldığı zaman örülebilmesi için yedek yün alıp yanına koymayı da ihmal etmedi.

Salı günü hırkayı güzelce paket edip Roseacres'a özel ulakla ulaştırılması için postaya verdi. Roseacres'ı ne kadar özlediğini, oraya gitmemek için kendini güçlkle kontrol ettiğini fark ediyordu. Çarşamba günü içindeki özlem daha da büyümüştü. Büyükbabasına yazdığı kartı posta kutusuna atarken, Corinne Hamilton'ı yemek salonunda Matt'in yanında otururken görür gibi oldu. Daha fazla düşünmemek için hızla işe döndü.

Perşembe günleri bürodaki işler genellikle sıkışık olmazdı. Ama o gün ilk iş olarak büyükbabasını aramaya niyetlendiği için herhalde, her şey arap sağına döndü ye daktilonun başından kalkamadı Alandra.

Öğleden sonra ortalık biraz sakinleşmişti. Matt'in evde olmayacağı bir saati seçerek Roseacres'ı aramayı planlıyordu genç kız. Nihayet saat dörde geldiğinde bu fırsatı buldu. Ama tam elini ahizeye uzatmıştı ki, Hector bir telefon beklediğini, o yüzden bürodan ayrılmadığını söyleyerek köşedeki büfeden ona bir sandviç alıp alamayacağını sordu.

"Aslında ben gidip alacaktım," diye nazik bir tavırla açıklamasını sürdürdü patronu. "Ama o telefon geldiğinde dışarıda olmak istemiyorum. Üstelik de açlıktan bayılacak hale geldim."

"Böyle devam edersen iyice şişmanlayacaksın," dedi Alandra. Ama dışarı çıkmak için hazırlanmıştı bile.

Aslında sandviç alacağı büfenin hemen yakınında bir telefon kulübesi vardı. Hector'un beklediği telefonun daha gelmemiş olabileceğini düşünen genç kız, o kulübeden telefon etmeye karar verdi.

Numaraları çevirirken, neşeli bir sesle, 'Mutlu yıllar' demeyi planlıyordu telefonu açan büyükbabasına. Ama karşı taraftan "Alo?" diye bağırın ses büyükbabasına ait değildi. Telefonu Matt açmıştı!

Bir anda ne yapacağını bilemedi. Ahizeyi yerine bırakarak hızla kulübeden dışarı fırladı. Yanından geçenlerin kendisine şaşkın şaşkın baktığını görünce, toparlanmaya çalışarak büfeye doğru yürüdü. Hector'ın istediği sandviçi paket edip eline tutuşturduklarında, ne olup bittiğinin hâlâ farkında değildi Alandra. Matt bu saatte neden evdeydi acaba?

Belki de büyükbabasının .doğum günü partisi için erken dönmüştü eve. Ama bu doğru olabilir miydi? Büyükbabası parti vermeyeceklerini söylemişti. Sadece bir yemek verilecekse, o zaman Mrs. Pinder bu işi tek başına rahatlıkla halledebilirdi. Matt'in eve erken dönmesinin hiçbir anlamı

yoktu.

Tekrar telefon kulübesine doğru yürürken, Jo'nun söylediklerini hatırladı Alandra. Matt'in bir gün bile işe gitmemelik etmediğini, sadece büyükbabası kalp krizi geçirdiğinde evde kaldığını söylemişti.

Birden paniğe kapıldı genç kız. Kafası karışmıştı. Aslında telefonda duyduğu sesin Matt'e ait olduğundan da kesinlikle emin değildi şu anda. Uzaktan gelen bir 'Alo' sözü, başka birine de ait olabilirdi.

Az sonra kulübeye girmiş, yeniden Roseacres'in numarasını çevirmeye başlamıştı. Bir anda büyükbabasını ne kadar çok sevdiğini anladı.

Karşı taraftaki ahizeyi kaldıran kişi nedense konuşmuyordu bu sefer. Alandra önce şaşırdı ama anlaşılan telefonu açan her kimse, önce onun konuşmasını bekliyordu.

"A... Alo?" diye kekeledi. Ama karşı taraftan yine bir cevap gelmemişti. Bütün sinirlerinin gerildiğini hissetti.

"Alo?" Evet, bu Matt'in sesiydi. Kendini kontrol etmeye çalışan gergin bir insanın sesiydi bu. Telefon edenin Alandra olduğunu anlamış, nihayet gergin bir sesle cevap vermişti Matt.

"Tekrar kapatma Alandra," dedi Matt, telaşlı bir şekilde. Demek az önce de telefonu açan oydu ve Alandra'nın aradığını anlamıştı.

"Büyükbabam?... " Matt'in sesini duymanın yarattığı şaşkınlığı atlattıktan sonra yine büyükbabasına bir şey olabileceği düşüncesinin kafasına takıldığını fark etti.

"Sana burada ihtiyaç var Alandra." Demek doğrudu. Büyükbabası çok hastaydı. Ona ihtiyaç duymalarının başka bir anlamı olamazdı.

Güçlkle yutkundu. "Yoksa...?" Sesi korkuyla titredi. Sormak istediği soruyu sormaya bir türlü cesaret edemiyordu. Matt'in, sözcükleri dikkatle seçmeye çalışarak, yeniden konuşmaya başladığını duydu.

"Bana nerede oturduğunu söyle Alandra. Gelip seni..."

Telefonu kapatarak gözyaşları içinde kulübeden fırladı, Matt'in sözlerinin devamını dinlememişti bile. Demek ki, büyükbabası çok hastaydı. Pek fazla zamanı kalmamıştı. O yüzden trenle vakit kaybetmemesini gelip onu hemen almak istediğini söylüyordu Matt.

Ama Matt de en az kendisi kadar çok severdi Alain Todd'u. Bu kadar hastayken, onun büyükbabasının yanından ayrılabilceğini sanmıyordu. Yoksa yanlış mıydı? Ama, 'Sana burada ihtiyaç var,' demişti. Bunun başka bir anlamı olamazdı. Büyükbabası çok hastaydı ve son dakikalarında onu görmek istiyordu. Matt'in de onu bir an önce Roseacres'a getirmek istemesinin nedeni buydu. Koşarak büroya döndü.

"Beklediğim telefon şimdi..." Hector onun bembeyaz yüzünü görünce sözlerini tamamlayamadı. "Ne oldu Alandra? Neyin var?" Onu kolundan tutarak en yakındaki koltuğa oturttu. Alandra gözyaşları içinde büyükbabasının evine telefon ettiğini ve çok hasta olduğunu öğrendiğini söyledi.

"Ben hemen oraya gidiyorum," dedi koltuktan kalkmaya çalışarak. "İstasyona bir telefon edip..."

"Seni bu haldeyken trenle hiçbir yere gönderemem." Hector'ın sesi kesindi. "Ben götürürüm seni."

Bir yandan da onu teselli etmeye çalışıyordu. Belki de her şeyin düşündüğü kadar kötü

olmadığını, birkaç gün orada kalması gerekebileceğini söylüyordu. En sonunda yanma bir iki parça eşya alması için onu yukarı evine gönderdi Hector. Sonra karısı Bianca'ya telefon ederek eve biraz gecikebileceğini haber verdi.

"Ama ben kendim gidebilirim," diye son bir kez itiraz etmeye çalıştı Alandra, aşağıya indiğinde. "Bianca ne dedi?"

Hector cesaret vermek istercesine ona gülümsedi. Şu anda bir patrondan çok yakın bir dost olmuştu yine. "Üzülme hayatım," dedi. "Birazdan ailenin yanında olacaksın." Birlikte kapıya doğru yürürlerken bir an durup onun yüzüne baktı. "Zaten onları bir an için bile kalbinden çıkarmamıştın, değil mi?"

Alandra bu sefer dürüstçe cevap verdi. "Evet, haklısın."

Konu Başlığı: Ynt: Nefretin Ötesinde / Jessica Steele
Gönderen: deniziderya üzerinde Nisan 25, 2007, 12:15:53 pm

ONUNCU BÖLÜM

Hector'ın arabası Roseacres arazisi içine girdiğinde Alandra'nın kalbi korkuyla çarpıyordu. Neyle karşılaşacağını bilememenin yarattığı bir korkuydu bu. Evin önüne geldiklerinde, etrafta olağanüstü bir hava göremeyen genç kız bir an şaşırıldı. Arabadan inerken, kendisi için bunca kilometre yol kateden Hector'ı içeri davet etmezse ayıp olacağını düşündü.

Ama Hector başını sallayarak gülümsedi. "Bu şartlarda girmesem daha iyi olacak Alandra. Teşekkür ederim." Sonra arka taraftaki küçük valizi genç kıza uzattı. "Hem Bianca da çok geç kalırsam merak eder. Eğer bizim yardım edebileceğimiz bir durum çıkarsa telefon etmekten sakın çekinme. Cesur ol Alandra, her zaman olduğun gibi!"

Hector'ın arabası uzaklaşırken, Alandra da ön verandanın basamaklarını çıkmış, kapının zilini çalmıştı. 'Cesur ol,' diyordu Hector, ama şu anda kendisini hiç de cesur hissetmiyordu. Matt'in sözleri kulaklarında çınladı. 'Sana burada ihtiyaç var.' Kapıya doğru gelen ayak seslerini duyduğunda, omuzlarını dikleştirerek yutkundu. Büyükbabası ne kadar kötü bir durumda olursa olsun, kendisini tutacak ve onun yanında ağlamayacaktı.

Kapıyı Matt'in veya Jo ile Robbie'den birinin açacağını tahmin etmişti nedense. Ama karşısındaki şaşkın bakışlar Mrs. Pinder'a aitti. Sonra şaşkınlığından sıyrılarak geri çekildi ve ona gülümsedi kadın. Tabii, nasıl da düşünememişti! Matt, Robbie ve Jo büyükbabasının yanında olmalıydılar. Ama Mrs. Pinder'ın davranışına da şaşırmıştı. Hiç de üzgün bir hali yoktu.

Evet, aileden değildi ama, ne de olsa yıllardır burada çalışıyordu...

"Büyükbabam..."

"Sizi görünce çok sevinecek," diye cevap verdi Mrs. Pinder.

Alandra kederli gözlerle ona baktıktan sonra gözlerini merdivenlere çevirdi. "Hemen yukarı onun yanına çıkayım."

"Büyükbabanız yukarıda değil, Miss Todd. Aşağıda, kendi oturma odasında."

Alandra şaşkınlıktan elindeki valizi yere düşürdü. Demek o kadar kötüydü. Yerinden bile kıpırdatamamışlar, yukarı yatağına bile götürmemişlerdi demek. Deli gibi büyükbabasının odasına koştu. Kapıyı çalmadan içeri daldı. Her şey bıraktığı gibiydi. Küçük yazı masası, koltuklar... Ama odada ne Matt ne de Jo ile Robbie vardı. Son anlarını yaşadığı için onu görmek istediği söylenen adam ise, koltuğuna oturmuş, keyifle piposunu tütürüyordu. Hem de sapasağlamdı!

Alandra şaşkınlıktan donakalmış bir şekilde, hiç hareket etmeden kapının yanında durdu. Tam o sırada başını kaldıran büyükbabasının yüzü onu görünce neşeye aydınlandı.

"Alandra! Nihayet geldin ha!"

"Bü.... büyükbaba..." diye kekeleydi genç kız.

'Burada sana ihtiyaç var. Bana nerede oturduğunu söyle. Gelip seni...' sözleri sürekli beyninin içinde uğulduyordu.

"Bugün beni telefonla arayacağına dair söz vermiştin," dedi büyükbabası, gülümseyerek ona yaklaşıırken. "Ama bu saate kadar aramayınca, unuttuğunu düşünmeye başlamıştım."

Şaşkınlığından yavaş yavaş kurtulmaya çalışan Alandra, yaşlı adamın gösterdiği koltuğa çöktü kaldı. Anlaşılan verdiği sözü yerine getirdiğini ve telefon ettiğini Matt daha söylememişti büyükbabasına. Son derece sağlıklı görünüyordu ama bazı günler annesinin de böyle görünmesine rağmen, aslında son derece hasta olduğunu biliyordu genç kız.

"Seni gördüğüm için çok daha iyiyim," diye cevap verdi büyükbabası.

Demek ki hastaydı aslında! Nazik bir sesle sordu. "Doktor gördü mü seni büyükbaba?"

"Doktor mu?" Yaşlı adamın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Yani sırf yetmiş yaşıma geldim diye elim ayağım tutmayacak mı sanıyorsun? Doktora gitmeyeli yıllar oldu. O zaman da Matt tutturmuştu, ille de genel bir kontrolden geç diye, zorla götürmüştü."

Matt'in adını duyunca, öfkeden bütün vücudunun titrediğini hissetti Alandra. Sonra dönüp büyükbabasına gülümsemeye çalıştı.

"Sadece sordum... İçeri girdiğimde gülümsediğini görünce, sandım ki..." Sözlerini tamamlayamadı. Ama büyükbabası onun yaptığı imayı hemen anlamıştı.

"Yani ancak hastalanıp aklımın başında olmadığı zamanlar mı gülümseyebileceğimi söylüyorsun?" Sonra kıkırdarak gülmeye başladı yaşlı adam.

Yeniden Matt'i hatırladı Alandra ve öfkesinin kabardığını hissetti. Ama son bir gayretle büyükbabasına gülümsedi.

"Sadece seni birkaç dakikalığına görmek için uğradım büyükbaba," dedi. "Bir arkadaşımın bu taraflarda bir işi vardı. Ben de seni göreyim istedim. Dışarıda bekliyor. İki dakikadan fazla oyalanmayacağıma söz verdim."

"İki dakikalık bir ziyaret için epey yol katetmişsin." Yaşlı adamın yüzündeki gülümseme kaybolmuş, hemen homurdanmaya başlamıştı.

"Eğer bir kız nefret etmek istediği büyükbabasının yanına kadar gelip, ona şahsen mutlu yıllar dilerse, yolun pek bir önemi kalmıyor," dedi Alandra. Şakalaşarak büyükbabasının yüzünü yumuşatmayı umuyordu.

Yaşlı adam gözlerini ona çevirdi. "Beni... beni seviyor musun, çocuğum?"

Alandra gözlerinin yaşardığı hissetti. "Ne yapayım, kendime bir türlü engel olamıyorum."

Birden büyükbabasının gözlerinde beliren yaşları fark etti. Yaşlı adam telaşa konuşmaya başladı. "Öyleyse, neden o dışarıdaki arkadaşını geri yollamıyorsun? Matt şu anda dışarıda, ama yine de benim bütün itirazlarıma rağmen, bu akşam özel bir yemek veriyor evde. Josephine'in hoşlandığı o genç adam da gelecek. Hatta Robbie bile bir kız arkadaşını getirecektmiş..."

Alandra onun daha fazla konuşmasını engellemek için atıldı. "Kalamam büyükbaba." Herhalde Matt de Corinne'i getirmek üzere ayrılmıştı evden. O ikisini birlikte görmeye dayanamayacağını biliyordu. Telefonda onu kandırdığı için çok kızmasına ve onunla kavga etmek için duyduğu isteğe rağmen, yine de Corinne Hamilton'ı Roseacres'a getirdiğini görmeye dayanamazdı.

"Sana bu akşam için iptal edemeyeceğim başka işlerim olduğunu söylemiştim. Sadece birkaç dakikalığına uğradım büyükbaba," diye telaşa sürdürdü sözlerini.. Yaşlı adamın kaşlarının çatıldığını görünce ekledi. "Beni bağışla!" Sonra eğilip soğuk yanağına bir öpücük kondurdu.

Başını yavaşça kaldıran Alain Todd'un yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Pekâlâ git bakalım," dedi. Alandra tam kapıdan çıkarken ekledi. "Ama en kısa zamanda beni tekrar aramayı ihmal etme. Yeni ceketim için doğru dürüst teşekkür etmek istiyorum."

Alandra kapıyı yavaşça kapattıktan sonra orada durdu. Londra'ya nasıl dönebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Gözlerini kapatarak kapıya dayandı. Londra'ya nasıl döneceğini daha sonra da düşünse olurdu. Şimdi biran önce bu evden uzaklaşması gerekiyordu.

Gözlerini açtı ve bir anda şaşkınlıktan yere yığılacak gibi oldu. Gözlerini kocaman açarak giriş kapısının önünde duran Matt'e baktı. Yemek için daha giyinmemişti. Üstünde spor bir pantolon ile bir süveter vardı. Evden kaçmak için çok geç kalmıştı işte!

Bir an hiç hareket etmeden ona baktı. Matt de epey zayıflamış görünüyordu. Tam o sırada duyduğu ayak sesleri üzerine başım çevirdi. Mrs. Pinder valizini yukarı götürüyordu.

Duyduğu şaşkınlığın yerini korkunç bir öfke aldı ve haykırdı. "Benim valizimin Mrs. Pinder'in elinde ne işi var?"

Matt ona doğru yürüyerek Mrs. Pinder'in peşinden yukarı fırlamasını engelledi. Sakin görünüyordu.

"Valizini odana götürmesini ben söyledim ona."

"Öyleyse, derhal aşağı indirmesini söyle şimdi de!" Alandra'nın yeşil gözleri öfkeden çıkmak çıkmaktı. "Çünkü gidiyorum, hem de hemen şimdi!" Ama Matt'i itmek ve geçmek için herhangi bir hareket yapmadı. Onun bu kararlı halini tanıyordu artık. Öyle bir şey yaptığı anda, kollarından yakalayacağım biliyor ve bunu yapmasını istemiyordu.

"Buraya nasıl geldin?" Matt onun sözlerini hiç umursamamıştı bile. "Trenle gelmediğini biliyorum." Eh, o umursamıyorsa, Alandra da onun sorularına cevap vermezdi. Ama son cümleyi duyunca birden şaşırdı.

"Trenle gelmediğimi nereden biliyorsun?"
"Çünkü istasyondan geliyorum. Londra treninde yoktun."

Alandra bütün öfkesine rağmen, bu cevaba sevindiğini kendi kendisine itiraf etmek zorundaydı. Demek ki Corinne Hamilton'ı yemeğe getirmek için çıkmamıştı dışarı.

"Umarım beklerken zatürreeye yakalanmışsındır." Pek parlak olmamasına rağmen, bulabildiği tek cevap buydu. Ama Matt onu duymamış gibiydi. Gözlerini Alandra'nın vücudunda dolaştırırdı.

"Çok zayıflamışsın," dedi kaşlarını çatarak

"Sen kendini görmüyorsun galiba," diye cevabı yapıştırdı Alandra.

Matt onun gözlerinin içine baktı. Sonra yumuşak bir sesle konuştu.
"İkimizinki de aynı sebepten mi Alandra? Merak ediyorum."

Valizini ister alsın, ister almasın bir an önce buradan uzaklaşması gerektiğinin farkındaydı genç kız. Corinne Hamilton'a duyduğu aşk yüzünden iştahını kaybetmiş ve zayıflamış olabilir, bu da Alandra'yı kıskançlıktan deliye çevirebilirdi, ama hiç dayanamayacağı başka bir şey vardı. 'İkimizinki de aynı sebepten mi?' sorusu, eğer Alandra'nın kendisine âşık olduğunu bildiğini ifade etmek için söylenmişse, işte o zaman utancından ölebilirdi.

Tam valizini almadan gitmeye karar vermişti ki, Mrs. Pinder'ın merdivenlerden aşağıya indiğini gördü. Matt sokak kapısı tarafında durduğu için, Mrs. Pinder yanlarından geçip gözden kaybolur kaybolmaz deli gibi merdivenlere koştu ve son hızla eski odasına daldı. Ama her zamanki hatasını bir kere daha tekrarlamıştı işte. Matt'in ne kadar hızlı hareket ettiğini yine unutmuştu. Odaya girdiği anda genç adamın yanı başında durduğunu gördü.

Kapıyı kapattıktan sora onu kollarından tutarak kendisine çevirdi Matt.

"Çek ellerini üstümden!" diye bağırdı Alandra. "Bir yalancının ellerini üstümde hissetmekten nefret ederim."

Matt onu bırakmadan sakın bir sesle sordu. "Sana hiç yalan söyledim mi ben?"

"Söylemedin mi?" Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı Alandra'nın. Sonra hırsıyla bağırdı. "Neden deli gibi buraya koştuğumu sanıyorsun? Bir an önce buraya gelmemi gerektiren önemli bir şey varmış gibi konuştun benimle telefonda!"

Alandra kızgınlığından, onun ne söylediğini tam olarak hatırlayamıyordu şimdi ama yalan söylediği belliydi işte.

"Yalan söylemiyordum." Matt'in sesi yine sakindi.

Alandra öfkeden deliye döndü. "Söyledin işte! Sen de biliyorsun söylediğim! Az önce büyükbabamı gördüm. Hiçbir şeyi yok, sapasağlam!" Kolunu kurtarmak için bir hamle daha yaptı ama Matt'in onu bırakmaya niyeti yoktu. "Beni kandırdın!" diye bağırdı. "Yanlış şeyler düşünmemi sağlayarak..."

"Aynı senin beni kandırdığın ve yanlış şeyler düşünmemi sağladığın gibi, değil mi?" Matt'in sakın sesi yavaş yavaş yükselmeye başladı. "Senin hakkında yanlış şeyler düşünmemi sağlamak için elinden geleni yaptın. Para peşinde koşan, kalpsiz biri olduğunu düşünmemi istedin."

Alandra birkaç saniye boyunca, onunla mücadele etmekten vazgeçerek öylece durdu kaldı. Eğer yanlış anlamadıysa, Matt onun buraya büyükbabasından para koparmak için geldiğine artık inanmadığını söylemeye çalışıyordu.

Sonra bir anda, almadan gittiği bin sterlini hatırladı ve alaycı bir sesle bağırdı. "Teklif ettiğin bin sterlinin hak ettiğim kadarını almadan gittiğim için fikrini değiştirdiğini söyleme sakın bana!"

Bu sözler üzerine, Matt çileden çıktı. Onu sarsarak bağırdı. "Tanrım! Daha Roseacres'dan ayrılmadan önce, seninle hesaplaşmam gerekirdi!"

Sonra Alandra'yı kolundan tutarak odadan dışarı çıkardı ve koridorun sonundaki kapıyı açarak içeri soktu.

Evin bu bölümüne daha önce hiç girmemişti Alandra. Matt'in özel dairesiydi burası. Burada hiç kimse onların sesini duymaz, rahat rahat konuşabilirlerdi. Ama aralarında konuşulacak bir şey yoktu ki zaten! Matt' in davranışının nedenini bir türlü anlayamıyordu.

"Eğer beni buraya getirmenin nedeni, o iğrenç hareketlerini sürdürmek içinse, bunun için başka bir yol düşünmeni tavsiye ederim. Derhal kapıyı aç, dışarı çıkmak istiyorum!" diye bağırdı.

Matt sakın bir sesle onun öfkelenmesini seyrediyordu. Her zamanki gibi, Alandra'nın söylediklerini yapmak için en ufak bir girişimde bulunmuyordu. Sonra birden iki adım attı. Ama kapıyı açmak için arkasını döneceğine, tam tersine Alandra'ya doğru yürümüştü.

"Sana çok kötü davrandım, çok kötü şeyler söyledim, biliyorum," dedi. "Hepsinden kötüsü de, büyükbaban için telaşlanıp korkudan deliye dönmene neden oldum. Belki inanmayacaksın ama Alain'i en az senin kadar ben de severim. Ve sen telefonu yüzüme kapatana kadar, söylediğim birkaç söz yüzünden, hayalini çalıştırıp büyükbabanın ölüm döşeğinde olduğu sonucunu çıkarabileceğin aklıma gelmemişti."

"Yani onu sevdiğime inanıyor musun?"

Alandra'nın bu soruyu sormasına gerek yoktu aslında. Ama o kadar şaşırmıştı ki, ne söyleyeceğini bilememiştir. Bugüne kadar onun hakkında tek bir iyi düşünceye bile sahip olmayan Matt, babasını reddeden o yaşlı adamı Alandra'nın yine de sevdiğinden emin görüyordu.

"Elbette," diye cevap verdi Matt. Sözlerini tam sürdürecekti ki, savunmasının zayıfladığını hisseden Alandra saldırıya geçti.

"Onu sevmek istediğim filan yoktu," dedi telaşla. "İlk başta nefret ediyordum. Ömrüm boyunca nefret etmeye de kararlıyım."

Matt hafifçe gülümsedi. Bütün bunları biliyor ama nedenini anlayamıyor gibiydi. "Ama bu kararını uygulayamadın, değil mi?"

Alandra kaşlarını çatı. "Eğer o ilk geldiğim cumartesi günü geri dönebilseydim, uygulayabilirdim," dedi. Sesinin soğuk bir şekilde çıkması için bütün gayretini gösteriyordu ama bunda pek de başarılı olduğunu sanmıyordu. "Ama... ama sonra, her şey benim aleyhime çalıştı." Omuzlarını silkti. "Hafta sonunda trenlerin çalışmaması, o zaman iki züppeden başka bir şey olmadıklarını düşündüğüm Jo ile Robbie. Ve sen..." Birden sustu. Konuşmanın bu noktaya nasıl geldiğini bir türlü anlayamıyordu.

"Evet, ben... Seni doğru dürüst tanımaya çalışmadan, görünüşe bakıp yargılarda bulundum. Burada kalman için para teklif ettiğimde bunu büyük bir zevkle kabul ettin. O çeki sana uzattığım zaman, onu ne yapmam gerektiğini söylemekten ayrı bir keyif alacaktın..."

Alandra birden paniğe kapıldı. Matt ilk başta onu doğru dürüst tanımaya çalışmamakla suçlamıştı kendisini. Acaba Roseacres'dan ayrıldıktan sonra bu konu üzerinde düşünmüş, daha farklı sonuçlara mı varmıştı? İnce bir buz üstünde yürüyormuş, gibi hissetti kendini genç kız.

"Matt hayatım," dedi sahte bir yumuşaklıkla. Matt' in gözlerinin hemen kısıldığını fark etti. "Sen de herhalde büyükbabam gibi, benim babamın kızı olduğumu ve maddi değerlere hiç önem vermediğimi hayal etmiyorsun, değil mi?"

"Para canlısı bir tip olduğun ve bu huyunun da annenden mi miras kaldığını iddia edeceksin yoksa?" Yüzünden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı.

Bunun arkasından yeni bir yayılım ateşine tutulmayı bekledi Alandra her zamanki gibi. Ama Matt'in daha fazla konuşmaya niyeti yoktu. Annesinin almaktan çok her zaman vermeye hazır bir kadın olduğunu söylemek için sonsuz bir istek duydu içinde. Ama bunu yapacağına, çenesini

hafifçe yukarı kaldırarak havai bir tavırla konuştu.

"Annem babamın ölümünü bildiren mektubu yolladığında, büyükbabam eğer yazmaktaki amacının yardım istemek içinse, boşu boşuna pul masrafında bulunmamasını bildirmek zorunda hissetmişti kendisini... Artık sen kendin de bir sonuca varabilirsin bundan."

Ama bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Matt'in vavaşça kısılan gözleri, çok daha başka sonuçlara ulaşacağını gösteriyordu.

"Alain'ın annene gönderdiği bu mektubu... ilk kez ne zaman gördün sen?"

"Annemin sağlığında onun özel mektuplarını karıştırmak gibi bir alışkanlığım yoktu," dedi genç kız sert bir sesle. "Eğer bunu ima etmeye çalışıyorsan." Ama onun yüzünün aydınlandığı görünce, nasıl bir tuzağa düştüğünü anladı. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle mırıldandı Matt.

"Şimdi anlaşılıyor."

Alandra omuzlarını silkti. Bu konuşmalardan artık yorulmuştu. Şu odadan bir an önce çıkmaktan başka bir isteği yoktu. Ama Matt kapının yanından epey uzaklaşıp onun yanma gelmesine rağmen, yine de böyle bir ihtimale karşı tetikte bekliyordu.

"Neymiş şu anlaşılan?" Aslında alacağı cevabı hiç merak etmiyormuş gibi bir tavırla sormuştu.

"Buraya gelirken Alain'den nefret etmenin nedeni o mektuptu. Annen yeni ölmüştü ve sen de o mektubu bulmuştun. Anneni çok üzdüğünü tahmin ettiğin o mektubu. O yüzden buraya geldin. Yolladığı mektubu Alain'in yüzüne fırlatmak için."

"Buraya gelmemi annem istemişti," dedi Alandra, telaşla. Matt'in bütün parçaları yerli yerine oturttuğunu anlayınca yeniden paniğe kapılmıştı. Bu mantık yürütmesini sürdürdüğü taktirde, çok daha tehlikeli sonuçlara ulaşabilirdi.

"Yani ölürken mi?"

Ona daha fazla ipucu vermek istemiyordu. O yüzden sustu. Matt konuşmaya devam etti.

"Annen Roseacres'a gelmeni istedi, çünkü seni seviyordu. Pek fazla uzak olmayan bir yerde bir ailen olduğu halde, koskoca dünyada tek başına kalmanı istemiyordu."

Alandra son bir hamlede bulunmaya karar verdi. "Ama unuttuğun bir şey var," dedi. "Buradan ayrılırken pek de eli boş dönmüş sayılmam. O inciler... gerçekten göz kamaştırıcı parçalar. Öyle değil mi?"

Matt yine gülümsedi. "Gerçekten göz kamaştırıcı parçalar olduğu konusunda seninle aynı fikirdeyim. Üstelik, sigorta ettireli daha çok kısa bir süre olmasına rağmen, değerlerinin ne kadar yükselmiş olduğunu görünce ben de şaşırdım." Bu sözlerden hiçbir şey anlamayan Alandra, soru dolu bakışlarını ona çevirdiğinde, Matt yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. "Geçen hafta, yeni bir değer biçilerek sigortalarının yenilenmesini istedi Alain. O arada, büyükbabamın incilerini kabul etmediğin için ne kadar üzüldüğünü de, laf arasında ağzından kaçırıldı."

Alandra birden sarsıldı. "Evet, sevgili Matt, haklısın," dedi, saldırgan bir sesle. "Londra'ya gittiğim sabah, elimde bir tomar parayla büyükbabamın odasından çıkarken beni gördüğünde, sen de epey üzgün görünüyordun."

Nihayet onu mat edecek, mazeret bulamayacağı bir şey bulmuştu işte. Ama anlaşılan Matt öyle düşünmüyordu.

"Ondan bir gece önce, mutfakta seni ağlarken bulduğumda kollarımın arasına aldığımı unuttun mu? Senin hakkında yarıldığımı o gece anlamıştım ben."

"Ama... ama bu doğru değil... O sabah büyükbabamı tatlı sözlerle kandırarak o parayı aldığımdan emin görünüyordun. Kahvaltıda öldürecekmiş gibi bakıyordun bana."

"Büyükbabanı kandırmak mı?" Matt yüzünü buruşurdu. "Benim tanıdığım Alain tilki kadar kurnazdır. Onu kandırmak hiç kimsenin harcı olamaz. Ama o parayı almak istemesen de, o seni buna zorlayacak sözleri bulabilecek kadar kurnazdır bence." Evet ama o zaman kahvaltıda neden o kadar öfkeydi acaba Matt? "Bu arada bir şeyi söylemeyi unuttum," diye konuşmaya devam etti genç adam, aynı yumuşak ses tonuyla. "Alain, sana teklif ettiği harçlığı kabul etmeyecek kadar gururlu ve bağımsızlığına düşkün olduğunu anlattı bu arada."

Alandra'nın yenilgiyi kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. "Eh, pekâlâ," dedi, gözlerinde biriken yaşların akmaması için bütün gücüyle mücadele ederek. "Şimdi izin verirsen, sana iyi geceler dile..."

Tam onun yanından geçip kapıya doğru ilerlerken, Matt onu kolundan yakalayıp kendisine doğru çevirdi. Alandra, gitmesine izin vermesi için yalvaran gözlerle baktı. Onunla bir dakika daha aynı odada kalamayacağını hissediyordu. Üstelik, ellerini kollarının üstünde hissettiği andan itibaren dizlerinin de titremeye başladığını fark etmişti.

Matt birden içini çekti. "Oh Tanrım! Alandra, paha biçilemeyecek kadar değerlisin benim için."

Genç kız gözlerindeki yaşların bir anda kuruduğunu hissetti. "Şimdi ne yaptım?" diye sordu.

Matt'in sesi kadife gibiydi. "Seni bu odaya getirmemin bir nedeni vardı. Alain'ın sağlığı konusunda korkudan yüreğini ağzına getirdiğim için, hiç kimsenin araya girmesine fırsat bırakmadan, rahatça bağırıp çağırmanı istiyordum bana. Ama beni affettiğini, barıştığımızı söylemeden bu odadan dışarı çıkmanı istemiyorum."

Alandra bir anda söyleyecek şey bulamadı. "Beni çok korkuttun. Sana çok kızmıştım," diye mırıldandı.

"Özür dilerim."

"Eh, öyleyse, bir daha sakın böyle bir şey yapma." Sinirli bir kahkaha attı.

Ama Matt'in dudaklarının öpmek üzere kendisine yaklaştığını fark edince, kahkahası dudaklarında dondu kaldı.

Hızla başını yana çevirdi Alandra. Matt'in alçak bir sesle bir şeyler mırıldandığını duydu, ama ne olduğunu anlayamadı. Sonra, odadaki koltuklardan birine doğru sürüklendiğini, oturmaya zorlandığını hissetti.

Tam itiraz edip kalkmaya hazırlanırken, Matt'in sözleri üzerine tekrar koltuğa çöktü.

"Sana burada deliler gibi ihtiyacımız olduğunu neden söylediğimi öğrenmek istemiyor musun?"

"Deliler gibi mi?" diye onun sözlerini tekrarladı genç kız. Matt'in yüzünde şimdiye kadar hiç görmediği bir ifade belirmişti. Onun ne kendisine ne de bir başkasına böyle baktığını görmemişti hiç. Kalbinin atışları birden hızlandı.

"Evet, deliler gibi." Matt başını salladı. "Seni ilk kez salonda otururken bulduğum günden beri, sana ihtiyacımız olduğunu, seni hep bu evde görmek istediğimizi biliyorum artık."

Alandra, o koltukta oturduğu için memnundu artık. Dizleri öylesine titriyordu ki, ayakta durmaya kalksa, yere yığılacığından emindi. Sesine umursamaz bir hava vermeye çalışarak konuştu.

"Beni özlediniz mi?.. Hepiniz?"

"Evet, hepimiz." Uzanıp Alandra'nın elini tuttu. "Ama, ben seni herkesten çok özledim Alandra."

"Oh!" Başka tek bir söz çıkmadı genç kızın dudaklarının arasından. Yutkunarak ona baktı,

"Bizi terk edip gitmenin üzerinden o kadar çok zaman geçti ki." Avcundaki eli dudaklarına götürerek hafifçe öptü. "Buraya hiç zaman kaybetmeden, bir an önce dönmen, bu yüzden çok önemliydi. Sana ihtiyacı olan bendim, Alandra."

Genç kızın bütün vücudu titredi. Heyecandan boğuklasan bir sesle sordu.

"Ni... Niye?"

Sevgi dolu bir hareketle onun öteki elini de avuçlarının arasına alan Matt, dudaklarına götürdü. "Çünkü burayı terk edip gittiğin günden beri cehennem azabı yaşıyorum."

"Benim... hemen gitmem gerek." Söyleyecek başka bir şey bulamamıştı Alandra. Ama bir türlü yerinden kıpırdayamadı. Yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. Bir yandan bu sözlerin devamını dinlemek için burada kalmak istiyor, bir yandan da bu odadan bir an önce kaçması gerektiğini düşünüyordu.

"Gitmek istemenin nedenini biliyorum Alandra," dedi Matt. Artık bütün yüzünün kıpkırmızı kesildiğinden emindi genç kız. "İlk önce Roseacres'ı terk edip gittiğine bir türlü inanmadım. Sonra gittiğin için deliler gibi kızdım sana. En sonunda da, bunu kendime bu kadar dert ettiğim için kendi kendime kızmaya başladım."

Alandra hafifçe içini çekti. Matt eğilip onun yanağına hafif bir öpücük kondurunca, bir an ne yapacağını bilemedi. Ama genç adam sözlerini bitirmemişti daha.

"Sana burada kalmanı teklif ettiğim zaman, sadece Alain'in hatırı için buna katlanabileceğimi söylüyordum kendi kendime."

"Pe... peki, öyle değil miydi?" Alandra kendi sesini zor tanıdı.

Matt başını salladı. "Gerçek nedenini kendi kendime bile itiraf etmek istemiyordum. Sabahleyin neşeli bir gülümsemeyle kahvaltıya inip 'Günaydın' deyişini duyamadığım o kasvetli günlerde bile, bunu itiraf etmekten kaçındım... Sonra, Alain için yolladığın o armağanı getirdiler. Büyükbabanı çok sevdiğini, yetmişinci yaş gününde armağanını kendi elinle ona vermek isteyeceğini biliyordum. Buna rağmen postayla yollamıştın o paketi. Roseacres'a bir daha ayak basmak istemediğini o zaman anladım. Ve o zaman itiraf ettim kendi kendime."

Alandra'nın boğazı kurumuştı. Güçlkle yutkunarak konuştu. "Ne... neyi Matt? Neyi itiraf ettin kendi kendine?"

"Tahmin edemiyor musun?" Alandra başını salladı. Tahmin ettiklerine inanamıyordu ki. Mutlaka Matt'in ağzından duymalıydı.

"Londra'da sevdiğin adamla birlikte olduğum düşünerek deliye döndüğümü tahmin edemiyor musun?"

Alandra belli belirsiz bir hareketle onun elini sıktı. Matt'in dudaklarının kenarında bir gülümseme belirmişti.

"Haftalardır, seni aklımdan bir an bile çıkarmadan geçirdiğim günlerin ne kadar acı verici olduğunu anlayabileceğini sanmıyorum."

Alandra'nın yüreğinde korkuyla umut birlikte titreşiyordu. "Benim buradan gitmemi istemiyor musun Matt?" Sorusunun cevabını önce Matt'in gözlerinde gördü. "Senin burada kalmanı

istiyorum Alandra. Burada... benim evimde... daima." Sevgiyle gülümsedi. "Senin ait olduğun yer burası sevgilim."

Alandra içini çekti. Onu yanlış anlamış olmaktan korkuyordu. Cevabın 'hayır' olmasını dileyerek sordu.

"Yani... Alain Todd'un torunu olduğum için mi?"

Matt onu yavaşça omuzlarından tutarak yeşil gözle-rinin içine baktı. "Hayır. Sadece kalbimin sahibi olduğun için."

Alandra yeniden içini çekerek, ellerini kucağında kenetledi. Matt onu sevdiğini söylemeye çalışıyordu, değil mi? Bu sözlerin başka bir anlamı olabilir miydi? Onunla ilk karşılaştıkları günden beri yaptıkları ağız dalaşlarını düşündü. Her kavgadan sonra içinde bir boşluk hissedirdi. Acaba Matt de aynı şeyleri mi hissetmişti? Aşk bu muydu? Ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki, ama bir türlü düşüncelerini toparlayamıyordu. Sonra Matt'in onun bir şeyler söylemesini beklediğini fark etti. Ama bir türlü söyleyecek bir şey gelmiyordu aklına. Tanıştıkları günden beri ilk defa, Matt'in gözlerinde, kendine olan güvenini kaybettiğini gösteren bir ifade belirdi.

"Seni kollarımın arasına aldığım zaman verdiğin kar-şılığa bakarak, başka birine âşık olamayacağın sonucunu çıkarmakla hata mı ettim yoksa?" Matt'in yüzü gitgide kasıldı. "Seni mutfakta ağırlarken bulduğum gece paylaştığımız o güzel dakikaları bütün ömür boyu yaşayabileceğimizi düşünmekle hata mı ettim?"

Alanda mutluluk gözyaşlarının az sonra yanakla rından aşağı yuvarlanmaya başlayacağını hissetti. Matt'i hiç bu kadar perişan ve kendine güvensiz bir hal de görmemişti. Her zaman soğuk, alaycı ve kendinden emin görünen bu adam, yalvaran gözlerle onun cevabını bekliyordu şimdi.

"Yani... yani beni sevdiğini mi söylüyorsun Matt?" Birden garip bir utangaçlık sarmıştı bütün vücudunu.

"Evet, onu söylüyorum." Matt onun gözlerinin içi ne baktı. "Sana tapıyorum Alandra."

Genç kızın yüzünde beliren mutlu gülümsemeyi ve göz pınarlarındaki yaşları görünce devam etti.

"Seni o kadar çok seviyorum ki Alandra, karım olmanı kabul edene kadar bir an bile çektiğim acılardan kurtulamayacağım."

Alandra gözlerindeki yaşların akmasını daha fazla engelleyemeyeceğini anladı. "Oh Matt!" Sicim gibi akı yordu mutluluk yaşları. Matt sarılarak onu kendisine çekti. Dudaklarını saçlarında ve alnında gezdirdi.

Sonra hafifçe uzaklaştı ve yüzüne baktı. Sevgiyle gözündeki yaşları sildî. Dakikalarca durup birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Alandra onun gözlerindeki kuşkulu ifadenin kaybolduğunu gördü. Sadece sevgi okunuyordu bu gözlerde şimdi.

Ama birden, hâlâ daha kendisinin de onu sevdiğini söylemediğini fark etti. O sözleri söylemeden önce sorması, söylemesi gereken başka şeyler vardı. Kıskançlık duygusunun birden yüreğini kemirdiğini fark etti. Dudaklarından dökülen sözleri engelleyemedi.

"Corinne Hamilton?.."

Matt duymayı beklediği sözlerin yerine çok daha de ğişik bir şey işitmiş olduğu için şaşırmış olsa bile, bu nu gizlemeyi başarmıştı. Yüzünde beliren çarpık bir gülümsemeye cevabı yapıştırdı.

"Hector Nolan."

"Hector Nol..." Alandra hayretle bağırdı. Ama he men gülümsemeye başlamıştı. Corinne'i sorar sormaz, Matt de Hector'ı sorduğuna göre, onun Londra'daki sevgilisinin Hector olduğunu sanıyordu.

"Sevdiğim... sevdiğim başka biri filan yoktu," diye itiraz etti. "Sana yalan söyledim."

"Öyleyse, Hector Nolan neden seni buradan aradı?"

"Beni bu akşam buraya getiren de Hector idi. Harika bir insandır o." Ama Matt'in bu sözleri pek de ne şeyle karşılaşmadığını fark edince, telaşla sözlerini sür dürdü. "Mutlu bir evliliği ve iki de sevimli çocuğu olan, harika bir insan." Matt biraz daha rahatlamış görü nüyordu. "Daha önce de Hector'ın yanında çalışıyor dum. Ben işten ayrılınca yerime aldığı kızıdan hiç mem nun kalmamıştı. Oturduğum dairenin kirasını buradan postayla ona yollamış ve bir süre ailemin yanında ka lacağımı bildirmiştim. Ö da rehberden buranın numa rasını bulup beni aramış. Tekrar yanında çalışmaya baş layıp başlamayacağımı soruyordu."

"Sen de kabul ettin?"

"Yeni sekreteri onu bırakıp gitmişti. Londra'ya git tiğim gün, yeniden onunla çalışmam konusunda anlaş tık." Bir süre sustu Alandra. Sonra tereddütlü bir ses le sordu. "O sabah kahvaltıda neden bana o kadar kızmıştın Matt? Eğer, büyükbabamın bana verdiği para lar yüzünden değilse..."

"Kıskançlıktan deliye dönmüştüm," diye cevap verdi Matt. "Başka birisini sevdiğini ve o adamın da Lond ra'da oturduğunu söylemiştin." İmalı bir şekilde gülümsedi. "Üstelik bazı öpücüklerin diğerlerinden da ha özel olduğunu da söylemiştin, unuttun mu?"

"Şey... O söylediğim doğruydu..." dedi Alandra. Matt onun yüzündeki çapkınca gülümsemeyi görünce, şaşırarak kendine çekti.

"Alçak!" Daha fazla konuşmadan dudakları birleşti.Çölde kalan bir adamın susuzluğuyla Matt'in dudak ları genç kızın dudaklarının üstünde, sonra yüzünde do laştı. Ellerini Alandra'nın saçlarında, omuzlarında, kol larında dolaştırdı. Sonra tekrar eğilerek onu öpmeye başladı.

Alandra artık nefes alamadığını, boğulacağını sandığı bir anda Matt yavaşça uzaklaştı. Birkaç saniye hiç bir şey düşünemedi genç kız.

"Şey... yani, kıskandın mı?"

"Deliye döndüm." Gözlerini genç kızın kızaran ya naklarında gezdirdi. "Sevdiğimi anlamadan önce bile kıskanıyordum seni. Robbie'nin sana direksiyon dersleri verme düşüncesine bile dayanamamıştım." Alandra onun bu konudaki öfkesinin gerçek nedenini anlayınca gülümsedi. "Zarfin üstünde bir erkeğe ait olduğu hemen anlaşılan el yazısının bulunduğu o mektup geldiğinde, ilk kez içim içimi yemeye başladı. Sonra bir gün telefonu açtığımda, seni aradığını söyleyen Hector Nolan adında bir adamla karşılaştım. Ama esas Bedewick'teki baloya gittiğimiz gece deli oldum. Seninle dans etmek için sırada bekleyen bir düzine erkeği görünce, o kuyruğa girmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim."

Bir an sustuktan sonra, pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi yüzünde. "Bu kadar inatçılık ettiğim için beni affedecek misin? Sana daha ilk gördüğüm günden beri âşık olduğumu çok daha önce itiraf etmem gerekirdi. Burada kalmanı rica ettiğim zaman, büyükbabanın sana olan sevgisini mazeret olarak kullanmamam gerekirdi."

"Rica mı?" dedi Alandra, alaycı bir sesle. "Kalmam için bin sterlin teklif etmiştin!"

"Beni affet." Matt onun gözlerinin içine baktı. "Sahip olduğum her şey senindir."

Alandra gülümsedi. Onu affetmemesi imkânsızdı za ten. Sonra aklına başka bir şey takıldı.

"Bugün telefon ettiğimde evde ne yapıyordun? B  yük babamın doğum günü olduğu için mi i ten erken döndün?"

"Bugün i e gitmedim," dedi Matt hafifçe g l mse yerek. "Alain'ı tanıyorsun, bütün kartlarını bir anda açmaz. Sabahleyin tam kahvaltıdan kalkıp i e gitmeye hazırlanırken, bugün senden telefon beklediğini söyle di, laf arasında. Ben de çalışma odasına kapanıp, bütün gün telefonun başında bekledim. Zilin ilk çalışın da herkesten önce açmak istiyordum."

"Oh Matt!" Alandra uzanıp utangaç bir tavırla onu yanağından öptü.

Matt onu kendisine doğru çekip sarılırken, Alandra hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşünüyordu. Oldukça uzun süren bir  p  meden sonra, Matt yavaşça geri çekilip Hector Nolan'ın kendisine hemen yeni bir sekreter aramaya ba laması gerektiğini söyledi.

"Corinne Hamilton'ın da kendisine yeni bir kavalye mi bulması gerekiyor şimdi?"  u kıskançlıktan bir türlü kurtulamayacaktı galiba.

"Sevgilim, sen buradan gittiğinden beri hiçbir kadının adını bile duymaya tahammül edemiyorum."

" ey... ama her gece dışarı  ıkıyormu sun." Alandra kendini tutamadığı için çok kızılıyordu ama Matt onun bu kıskançlığına hiç de kızmı  gibi görünmüyordu.

"Evde kalamıyordum. Sen gittikten sonra bir morg gibi görünmeye ba lamı tı ev gözüme. O yüzden dışarı çıkıyordum." Matt gülümseyerek sözlerini sürdürdü. "O balodan sonra Corinne ile bir kere bulu tum. Sanırım bütün kadınların aynı olduğunu ispatlamaya  alı acaktım kendime. Ama o bir tek buluşma bile, ona tahammül edemeye eğimi anlamama yetti. Boyalarla g zelle meye çalışan o yüzün arkasında saman dolu bir kafadan başka bir şey yoktu." Sonra birden ciddile erek gözlerini Alandra'ya dikti.

"Beni seviyor musun?"

"Sevdiğimi biliyorsun Matt." Genç adamın yüzü birden rahatlamı tı.

"Tanrıya   k rler olsun."

Sonra eğilip bir kez daha öptü onu. Alandra bütün vücudunun alev alev yanmaya ba ladığını hissederek ona sarıldı.  st nde onun ağırlığını hissederek kıvrın maya başladığında, Matt birden doğruldu ve elinden tutarak ayağa kaldırdı.

"Alain'i düşünerek aşağıya, yemeğe inmemiz gere kiyor. Ve  imdi hemen gitmezsek sevgilim, eğer seni bir kere daha  persem, Alain doğum günü yemeğinde b  t n ailesini bir arada göremeyecek demektir."

Alandra bu sözlerin altındaki imayı anlayınca, ya naklarının kızardığını hissetti. Sonra Hector, Bianca'ya telefon ederken tela la üstüne geçirdiği pantolonla bluza baktı.

"Ama yemek için uygun bir kıyafet yok  st mde!"

Matt'in bakışları vücudunda dolaşırken, onun hiç de kendisi gibi d   nmediğini anladı. "Senin yemeğe kal dığını görünce, Alain bunun farkına bile varmayacaktır," dedi genç adam boğuk bir sesle.

Sonra Alandra'yı son bir kez  pererek odadan dışarı çıkardı ve kolunu onun omzuna doladı. Merdivenlere doğru yürürken, bir an dönüp onun gözlerinin içine baktı. " zellikle de," dedi, aynı boğuk sesle. " zellikle de, kendisine vere eğimiz haberi duyduğunda k  yafetini fark ede eğini

hiç sanmıyorum."

-----SON-----